

ДЖОАНА ЛИНДЗИ ДИВИЯТ РАЙ

Превод от английски: Михаела Канарчева, 1998

chitanka.info

ГЛАВА ПЪРВА

9 април, 1891 г.

Високата и стройна млада жена със златисторуса коса, която се суетеше около масата в стаята, стрелна искрящите си зелени очи към близката врата отляво и въздъхна. Въздишката накара по-малката ѝ братовчедка Лоран да отвърне поглед от прозореца и да запита:

— За бога, Корин, защо си толкова нервна?

След това отново впери очи в стъклото, сякаш хипнотизирана от мразовитата гледка отсреща. Центърът на Бостън изглеждаше толкова скован — редиците от дървета се огъваха под безмилостния вятър, проправящ си път между Бейкън стрийт и тяхната къща.

Дори и през април Бостън не беше приятно място за живеене. Студените месеци, острите ветрове и принудата да си стоиш вкъщи, влияеха на настроението им. Корин бе станала по-капризна от всякога, а иначе добросърдечната Лоран бе често мрачна.

— Изглежда пролетта въобще няма да дойде тази година — въздъхна Лоран, докато докосваше пурпурночервените завеси.

Корин вдигна поглед, златистите ѝ вежди се смръщиха над прекрасните, смарагдови очи.

— Как можеш да говориш за пролет в такова време? — сопна се тя и хвърли бърз поглед към затворената врата.

Лоран потрепера.

— Мислех, че вече си свикнала с това през последната година.

— Въобще не очаквам да ме разбереш — избухна Корин. — След няколко години и за теб ще се появят кандидати. Тогава ще видиш какво означава бъдещето ти да се решава от мъже — вместо от самата теб.

Кафявите очи на Лоран се разшириха.

— Напълно те разбирам, Кори. Само три години съм по-малка от теб.

Корин веднага съжали за острите си думи. Импулсивна, тя винаги трябваше да се извинява за заядливите си забележки.

— Съжалявам, братовчедке. Толкова съм нервна този път. Ръсел наистина е последната ми надежда.

— Как можа да го изречеш, Кори? Имаше толкова много кандидати за последните три години, всичките най-елегантни и заможни мъже в Бостън. Сякаш не знаеш колко си красива! Дори и чичо Самуел да каже „не“ а на Ръсел, ще останат още доста, от които да избираш.

— Не, няма да останат. Малко са мъжете като Ръсел.

Лоран се усмихна разбиращо.

— Искаш да кажеш, че са малко мъжете, които можеш да въртиш на малкия си пръст, както правиш с Ръсел, или с Чарлз и Уилям преди това...

Именно, с другите просто не става.

— Ръсел Драйтън не е толкова стеснителен, колкото другите двама. Да ти кажа, наистина се изненадах, когато избра него, макар той напълно да отговаря на очакванията ти.

— С Ръсел имаме споразумение. Той ще се справи чудесно.

— Знаеш ли, май е по-добре, че не го обичаш. Ако баща ти му откаже, поне няма да си с разбито сърце.

— Никога няма да съм с разбито сърце — изсмя се Корин. — Но Ръсел ще се постарее, ще покаже, че е издръжлив. Сигурно точно сега изнася представление — кимна тя към затворената врата и се намръщи: „Какво толкова разговарят?“

— Защо не изчакаме в салона? — предложи Лоран. — Тук става такова течение.

— Ти върви. Не мога да стоя на едно място, а и искам да видя лицето на Ръсел веднага щом излезе.

Корин дръпна звънеца до вратата на салона и икономът на семейство Бъроуз се появи мигновено.

— Брок, мис Ашбърн ще пие чай в салона.

— Да, мис Бъроуз — отвърна мрачният Брок. — А мистър Драйтън? Той ще остане ли за вечеря след интервюто, мис?

Корин настръхна. Вбесяваше я това, че прислугата винаги знаеше всичко. Едва тази сутрин бе решила, че днес ще е подходящо

Ръсел да се представи на баща ѝ. През последните няколко дни той беше в добро настроение.

— Ще те уведомя Брок — остро отговори тя, отправяйки го.

В този момент се чу потропване на външната врата. Брок понечи да отвори, но Корин го спря, Нетърпелива за всичко, което би отвлякло вниманието ѝ. Тя отвори и потрепери от пронизващия леден вятър, който раздвижи синята ѝ муселинова рокля.

Острите светлозелени очи на непознатия срещнаха нейните. Мъжът бе нисък и строен, с яркочервена коса и дълги бакенбарди, подаващи се под бомбето му, което той предвидливо придържаше с ръка. Приличаше на любопитен малък детектив със заострен нос, облечен в тесен костюм от кафяв туид.

— Мога ли да ви помогна? — попита Корин.

Нед Догърти огледа внимателно до най-малката подробност красивото русо момиче, навик, добит от професията му. Погледът му се задържа върху тъмнозлатистата коса, после се спусна към леко извитите вежди и големите искрящи зеленикави очи, разположени над изящния нос. Дългите ѝ мигли се свеждаха над високи скули. Устните ѝ не бяха много плътни. Нежният ѝ като слонова кост тен и елегантно заоблената ѝ брадичка се съчетаваха красиво.

— Мога ли да ви помогна? — повтори тя малко остро.

Нед се прокашля. Лицето ѝ той никога нямаше да забрави, както и никой не би могъл да пренебрегне блестящите ѝ златисти коси с медни отблясъци.

— Това ли е къщата на Самуел Бъроуз?

— Да.

Острите очи на Нед продължаваха да я изучават, отбелязвайки тънката шия и високите гърди. Роклята очертаваше фина талия, а той можеше да се досети за стройните бедра и дългите крака. Изглеждаше около метър и седемдесет висока, доста за едно момиче.

— Сър, ако веднага не ми кажете какво искате, ще затворя. — Корин ставаше все по-нетърпелива.

— Простете, мис. Търся Самуел Бъроуз, който преди много години е бил на група острови в Тихия океан, известни някога като Сандвичови, а днес като Хавайските острови.

— Сигурно сте сбъркали.

— Убедена ли сте мис? Било е доста отдавна, преди деветнадесет години. Едва ли по това време сте били при мистър Бъроуз, така че не бихте могли...

— Извинете, но мистър Бъроуз е мой баща — прекъсна го Корин надменно.

— Простете ми отново, мис Бъроуз — смути се Нед. Красотата на това момиче го разсейваше. — Само предположих, че...

— Знам какво си помислихте. А сега довиждане.

Нед вдигна ръка, когато тя понечи да затвори вратата.

— Сигурна ли сте, че знаете за всички пътувания на баща си?

— Да — отсече тя и тръшна вратата ядосано. Но после внезапно си спомни и отново бързо я отвори.

— Чакайте — извика тя, при което ниският мъж спря и се обърна. Тя се усмихна извинително. — Сега аз трябва да ви помоля да ми простите, сър. Баща ми е бил на Хавайските острови. Разказвал ми е, когато бях дете. Боя се, че бях забравила.

Очите на Нед Догърти светнаха.

— Това е било преди деветнадесет години?

— Точно така — съгласи се тя. — Бил е там, когато съм се родила. Искате ли да го видите?

— Не, благодаря ви, мис Бъроуз. Желая ви всичко добро.

— Чакайте! Не разбирам — извика тя след него, но той вече крачеше надолу по улицата.

— Добре, по дяволите — изруга тя високо. — Какъв груб дребосък!

Корин тръшна вратата под носа на студената вечер и въздъхна. Започна да разглежда многото канапета и пейки с възглавнички покрай стените, масивния незапален полилей, използван за големи събирания, огледалата, картините, дошли от Англия заедно с прадедите и. Такова охолство! И за какво? Баща ѝ стискаше кесията си здраво.

Корин се изправи пред затворената врата точно в мига, в който тя се отвори внезапно и Ръсел изхвърча от кабинета. По яростното му изражение тя се досети за отговора на баща си.

— Той каза „не“ — изкрещя Ръсел — Той каза „абсолютно не“!

Корин сграбчи ръката му.

— Не разбирам. Не му ли каза онова, което те накарах да му кажеш?

— Да.

— И стоеше прав срещу него?

— Да, Корин, да.

— Тогава защо? — объркана промълви тя.

— Заяви ми, че съм прозрачен за него — отговори Ръсел отчаяно. — Боже, само ако знаеше!

— Ако знаеше какво? За какво говориш?

— Няма значение, Корин. Наредил е да ни следят месеци наред. Нищо не е в състояние да го накара да повярва, че не съм безхарактерен глупак, за какъвто ме има.

— Ръсел!

— Не искам да говоря за това сега. Ще се видим по-късно в клуба.

Той напусна къщата, без да каже нито дума повече. Корин стоеше безмълвна по средата на стаята. На нея Ръсел искрено ѝ харесваше. Той бе най-елегантният мъж, когото бе виждала досега, въпреки че бе твърде слаб и имаше брада, която драскаше чувствителната ѝ кожа. Но Ръсел беше податлив, готов да удовлетвори желанията ѝ. Пък и двамата така си подхождаха! Беше достатъчно висок за нейния необичаен ръст и харесваха еднакви неща — особено хазарта, едно от увлеченията на Корин. Въпреки че не го познаваше добре, Ръсел вероятно бе заможен, иначе нямаше да залага почти всяка вечер. Неговото благосъстояние означаваше, че той не преследва парите, които тя щеше да наследи след женитбата си.

Не беше честно. През последната година баща ѝ се беше превърнал от любящия и толерантен мъж, когото винаги е обожавала, в твърдоглав тиранин. Осуетяваше всяко нейно действие.

Буйният темперамент на Корин изригна сега в гневна ярост. Тя влетя в бащиния си кабинет и го погледна свирепо.

— Какво се опитваш да ми сториш? — попита тя високо, без да я е грижа кой може да я чуе.

— Спокойно, Кори, скъпа — започна Самуел Бъроуз с помирителен тон. — Знаем, че си разстроена, но няма причина за това.

— Няма причина! — възрази тя. — Няма причина? — Корин закри нервно около бюрото. — Когато отпрати Уилям, мислех че имаш основателна причина. После, когато отхвърли Чарлз, си помислих, че си предпазлив. Все пак Чарлз е само вицепрезидент на

банка, и въпреки че семейството му е от добър род и доста заможно, не можеха да се мерят с нас или със зестрата, която ще наследя. — Тя отново го погледна. — Но какво те накара да откажеш на Ръсел?

— Той не е мъж за теб, Кори.

— Как можеш да говориш така? Той е мъжът, за когото желая да се омъжа! Учил си ме да преследвам това, което искам.

— Трябвало е да те науча да преценяваш по-добре — отговори Самуел и сведе светлокафявите си очи. — Позволих ти прекалена свобода за едно момиче. Трябва ти някой силен мъж, за да те контролира.

Смарагдените ѝ очи проблеснаха.

— Но аз не искам силен мъж. Прекарах живота си с такъв — с теб! Сблъсъкът на характерите ни бе предизвикателство, но отсега-нататък съм решила да живея в мир.

— Значи искаш всичко да е така, както на теб ти харесва, независимо дали си права, или не?

— Искам сама да управлявам живота си! Нима е твърде много?

Самуел срещна студения ѝ поглед.

— Момиче, доказа през последната година, че не си достатъчно пораснала за това.

Корин понечи да отговори, но бързо си спомни как Ръсел ѝ каза, че баща ѝ ги е следил. Той знаеше за нейните залагания. А тя с такива усилия криеше къде отива щедрата ѝ месечна издръжка.

— Ще се съглася, че преценката ми не винаги е правилна, но ми дай шанс — каза Корин неохотно.

— Мога само да се надявам, това време да дойде в близките две години — отвърна Самуел.

Гневът на Корин отново избухна.

— Да не възнамеряваш да ме държиш вкъщи дотогава? Да не искаш да кажеш, че дотогава няма да мога да се омъжа?

— Не, за бога! — Самуел най-накрая изгуби търпение. — Опитвам се да те спася от теб самата. Толкова си нетърпелива да поемеш отговорността в свои ръце, че въобще не те интересува за кого ще се омъжиш. За бога, Корин, не можеш ли да изчакаш още две години? Тогава ще получиш парите от баба си и ще можеш да се омъжиш със или без моето съгласие.

— Но тогава няма да има нужда да се омъжвам — разстроено изплака тя и изхвърча от стаята.

Самуел Бъроуз седна в плюшеното си кресло и въздъхна. Всеки би казал, че това твърдоглаво момиче е негова дъщеря. Упорита, решителна, нетърпелива и определено избухлива, тя бе точно като него. За щастие, Даниел Стейтън бе поставила като условие внучката ѝ да не може да се омъжи без бащино съгласие, докато не навърши двадесет и една години. Даниел познаваше импулсивността на младите. Явно е смятала, че Корин ще се вразуми достатъчно до двадесет и една, за да вземе сама решение. Самуел обаче се съмняваше.

Това бе негова грешка, той я допусна. Позволи на единственото си дете прекалена независимост от ранна възраст. Беше ѝ дал свобода да се развива, без да я ограничава, защото е момиче. Близките му нееднократно го предупреждавани, че един ден ще съжалява за решението си и ето че наистина стана така.

Най-доброто, което можеше да направи за дъщеря си, бе да ѝ намери съпруг, докато е още под негова опека. Да я види омъжена за някой стабилен мъж, не като тези безгръбначни глупаци, които щяха да я оставят да продължава с лудориите си. Но къде да намери мъж с по-силна воля от тази на Корин, и то в срок от две години?

ГЛАВА ВТОРА

На другия край на света, сред Тихия океан, се намираше група острови, наречени Хавай. Особената им красота — някои историци ги определяха като райски кът — посетителите свързваха със спокоен, мирен и очарователно лесен живот. След откриването на островите от капитан Кук, мнозина се бяха заселили тук, защото не искаха да се откажат от ярките цветове, екзотичните растения и птици, величествения океан, и да се върнат в не толкова гостоприемните си домове.

Заради големия брой чуждестранни заселници ситуацията в Хавай през 1891 г. бе доста напрегната. Местните жители току-що бяха загубили обичания си крал, Мери Монарх, и сестра му сега управляваше в новопостроения замък Йолана в Хонолулу. Дворецът, първата царска резиденция в света, оборудвана с тоалетни и електричество, щеше скоро да се превърне в арена на споровете между местните монархисти и чуждестранните заселници.

Двадесет и седем годишният Джаред Бъркет бе роден в Оаху. Във вените му течеше смесена кръв — европейска и хавайска. Хавайските му приятели го обичаха и му се доверяваха, а европейските уважаваха положението му на островите. За Джаред не можеше да се каже, че притежава чувствителната и нежна природа на хавайските си прадеди. Единствената му слабост бе по-малката му сестра Малиа.

Преди тридесет и една години бащата на Джаред, Родни, и неговият брат — Едмънд, построили за три години градската им къща в Оаху — островът с най-много чуждестранни жители, прочут и е голямата си търговия. След построяването на къщата Родни решил да се ожени. Женитбата му прекъснала напълно отношенията с брат му. Едмънд бил категорично против Ранел. Въпреки че била американка с американско възпитание, Ранел имала хавайски прадеди, заради което Едмънд я приемал като цветнокожа. Дори всекидневното му общуване с хавайци не било в състояние да промени отношението му.

Едмънд Бъркет отстъпил правата си върху новата къща, в чисто построяване участвал, и се преместил в града, по-близо до офиса на кредитната компания, която двамата братя били основали. Заради спречкването им Родни предоставил управлението на компанията на Едмънд и се заел е друга дейност — закупуване на земя.

На чужденците не било позволено да купуват земя в Хавай, но заради Ранел и нейните далечни хавайски прадеди, Родни могъл да закупи обширни територии по северния бряг на Оаху. Там той основал захарна плантация, която била далеч от конкуренцията с по-големите, но все пак достатъчно голяма, за да се включи в производството на острова.

С печалбата от продукцията и от кредитната компания, Родни започнал дърводелски бизнес. Отначало търгувал предимно с корабни компании, а после се заел със строеж на къщи. Натрупал неголямо състояние, което обаче изгубил през 1872 г., когато в икономиката настъпила голяма криза. Родни задлъжнял заради плантацията и накрая бил принуден да я изостави. Единствено кредитната компания просперираше в този труден период.

През това време бракът на Родни се разпадал. Безнадеждната меланхолия на жена му се отразила и на бизнеса му. След смъртта на Ранел, на Родни му трябвало доста време, за да се съвземе и да изправи бизнеса си отново на крака.

Родни Бъркет умрял при корабокрушение, оставяйки на двете си деца едно вече възстановено финансово състояние.

Единственият му син, Джаред, живееше сега в къщата на Беретания стрийт. Тази територия понастоящем бе част от Хонолулу. Сестрата на Джаред, Малиа, по-малка от него с десет години, обитаваше през по-голяма част от годината къщата на северния бряг на острова, построена на земята, която някога е била захарна плантация.

Джаред Бъркет бе доказал на всички, че е достоен да заеме мястото на баща си. Родни бе отгледал син, с който можеше да се гордее. Джаред беше от мъжете, които никога не скланят глава пред проблемите, колкото и тежки да са те, за което го уважаваха, но и малко се страхуваха от него.

В американското общество Джаред бранеше и се гордееше с хавайската си кръв. Хаитяните го смятаха за свой приятел.

След смъртта на майка му той стана мрачен и затворен в себе си. Това настроение бе съвсем естествено в началото, но не се промени и впоследствие. Мъката у Джаред растеше и се превръщаше в мъчителна омраза, която продължи да го разяжда шестнадесет години след смъртта на майка му.

Сега, след толкова години, надеждата да се очисти веднъж завинаги от тази омраза, дойде при Джаред с едно писмо.

На път за офиса на чичо си Джаред прочете писмото поне десет пъти.

Скъпи мистър Бъркет,

За мен е удоволствие да ви зарадвам с добри новини, толкова скоро, след като получих писмото ви. Наехте ме да открия някой си Самуел Бъроуз, който преди деветнадесет години е посетил островите, и това аз успях да сторя.

Следвайки инструкциите ви, започнах да търся в Бостън и след известни затруднения открих името му. Той е многоуважаван член на бостънското общество. Живее на Бейкън стрийт, в аристократичната част на града — Бак Бей. Известен е с корабостроителната си компания, една от най-големите в щата Масачузетс.

Без съмнение, това е Самуел Бъроуз, за когото ми писахте че трябва да открия. Ако желаете и занапред да ви служи, аз съм на ваше разположение.

Ваш слуга
Нед Догърти

Джаред пхна писмото в джоба на белия си тропически костюм, когато каретата спря на форт стрийт. Погледна старата двуетажна розова сграда, която се нуждаеше от боядисване, но пък не изглеждаше по-зле от останалите къщи но улицата в тази част на града.

Офисът на Едмънд Бъркет беше на втория етаж. Джаред изкачи бавно стълбите, страхувайки се от предстоящата среща. Отношенията помежду им не бяха се променили. Доколкото можеше да си спомни, чичо му винаги е бил чужд на семейството му. Джаред се запозна с Едмънд, когато бе навършил седем години, въпреки че живееха на не

повече от мила разстояние. Той знаеше, че Едмънд не поддържа връзка с роднините си на острова заради майка му.

Едмънд така и не се приспособи към смесеното население на островите. Като човек с предубеждения, той никога не прости на Родни, че се бе оженил за жена с хавайска кръв. Неодобрението му към Ранел се прехвърли и върху децата ѝ, особено върху Джаред, който се гордееше с корените си. Въпреки че Родни и Едмънд се помириха след смъртта на Ранел, Едмънд остана безразличен към децата. Те, на свой ред, му отвръщаха със същата неприязън.

Сега Джаред беше равнопоставен партньор на Едмънд в кредитната компания и по неволя се налагаше да работи с него. За всеки от тях бе усилие да се придържа към нормите на доброто поведение. Всъщност понякога Джаред изпитваше истинско удоволствие да демонстрира подчертано приятелство, виждайки как това разяжда свадливия му чичо.

Секретарката в преддверието на офиса се усмихна, когато Джаред влезе. Джейн Диъринг бе неомъжена млада дама, наскоро пристигнала от Ню Йорк. Тя проявяваше особен интерес към Джаред Бъркет. Грубата му елегантност, сивосините му очи, които поразително контрастираха с черната коса, караха хората да се обръщат след него. Беше много висок — метър осемдесет и пет, с атлетическо телосложение. Джейн завиждаше на Даяна Калан, жената, с която той най-често се появяваше из града. Даяна и Джаред бяха приятели от деца и всички предполагаха, че рано или късно ще се оженият. Но жените в града още не бяха готови да се откажат от него. Джейн Диъринг — също.

— Мистър Бъркет — сините ѝ очи проблеснаха. — Толкова се радвам да ви видя.

Интересът ѝ беше съвсем явен и Джаред се усмихна неловко.

— Чичо ми вътре ли е, мис Диъринг?

— Да, но при него е мистър Карлстед. Горкият човек, дошъл е да иска удължаване на заема. Боя се, че тютюневата му реколта не е била достатъчно добра тази година.

Джаред се намръщи. Лойд Карлстед бе добряк, швед с голямо семейство и закръглена, добросърдечна съпруга. Едва се издържаха с

малката си ферма, която се намираше върху първокачествена земя близо до града. Джаред знаеше, че чичо му се интересува от нея и най-вероятно щеше да откаже удължаване на заема.

Беше всеизвестно, че Бъркетови не управляваха заедно компанията. Джаред беше отстъпил правата си на Едмънд, тъй като интересите му бяха съсредоточени другаде. Не беше в негова полза да спори за човек, когото Едмънд е разорил, тъй като спорът, както винаги, щеше да завърши с думите: „Или се отдай изцяло на компанията, продай ми дела си, или се съобразявай с решенията ми!“.

Не след дълго Лойд Карлстед излетя от кабинета на Едмънд със стиснати юмруци и силно зачервено лице. Профуча покрай Джаред без дори да го забележи и изтича надолу по стълбите към улицата. Джаред изскърца със зъби. Бедният човек бе сигурно разорен и то само защото е имал нещастieto да дойде за заем при Едмънд Бъркет.

Но днес Джаред не можеше да защитава другите, нужни му бяха съдействието и парите на чичо му. Надяваше се само Лойд Карлстед да намери помощ другаде.

— Сам ще вляза, мис Диъринг — произнесе тихо. — Не е нужно да съобщавате за мен.

— Разбира се, мистър Бъркет. Сигурна съм, че чичо ви ще се зарадва да ви види.

Джаред се усмихна. Мис Диъринг наистина много се престараваше. Хрумна му да я покани на вечеря и да ѝ покаже колко е безнадеждно да се опитва да му се хареса. Тогава тя сама щеше да си подвие опашката и да го остави на мира. Така щеше да е най-добре за нея.

Джаред непринудено се вмъкна в кабинета на чичо си и затвори вратата. С широко отворените прозорци от двете страни и непрекъснато въртящите се вентилатори на тавана, стаята бе наистина приятна. Странно, но тежката плюшена мебелировка и дебелите килими не отнемаха от хладината на помещението.

— Как върви бизнесът, чичо? — започна Джаред. Вместо отговор дойде самодоволната усмивка на Едмънд.

— Добре, добре. Чувам, че и ти не се справяш по-зле — каза Едмънд сърдечно и покани Джаред да седне на един от столовете пред бюрото му. — Договорът, който сключи за онзи нов хотел в Уайкики, бе наистина добра сделка. Непрекъснато насърчавах Родни да строи

хотели, но той не прие предизвикателството и продължи с къщи и малки магазинчета. Не позволявай и твоето име да се запомни само с това.

— Заех се с хотела не поради тази причина — отвърна Джаред, а сивосините му очи останаха непроницаеми. — Договорът означаваше работа за хората ми за продължителен период от време.

— Разбира се, ако не им намериш работа, само ще мързелуват.

— Не — каза Джаред студено. — Нямам подобен проблем.

— Тогава си по-късметлия от всички нас — изсмя се иронично Едмънд.

Джаред не искаше да спори. Чичо му бе убеден, че хаитяните са мързеливи и не стават за нищо. Това бе смешно, но нищо не бе в състояние да го разубеди.

— Какво те води при мен, Джаред? — попита Едмънд. — Нещо важно ли е?

Възрастният мъж се облегна назад. Сходството между Едмънд и баща му винаги удивляваше Джаред. Едмънд беше на четиридесет и седем години, с тъмносини очи и пясъчнокафява коса, без следа от посивяване. Беше метър и осемдесет висок.

— Смятам да си взема отпуск, чичо — започна полека Джаред. — Мислех, че ще искаш да знаеш.

— Нищо ново — спокойно каза Едмънд. — Всяка година по време на най-горещите месеци заминаваш за брега, както правеше и баща ти. Не те виня. И аз, ако притежавах там земя, щях да правя същото. Тук става дяволска жега през юни и юли.

— Заповядай да посетиш Малиа, ако ти стане много горещо тук, но аз няма да бъда там. Заминавам за континента.

Едмънд се заинтересува.

— Щатите? Е, това е друго нещо. Смешно! Когато ти замръзваха ставите на ръцете, докато ходеше там в колежа, се закле, че никога няма да се върнеш.

Джаред сбърчи нос при спомена за онези зими. Той въобще не можа да свикне със студа.

— Там ще е лято, така че ще се оправя.

— И на мен ми се искаше да отида там — разсъждаваше Едмънд. — Боже, изминаха петнадесет години откак не съм напускал тази земя — беше някакво пътуване до големия остров за оглед на собственост,

предложена като допълнителна гаранция. Само ако можеш да си намеря помощник, достатъчно компетентен, за да ме замести, щях и аз да замина, но това изглежда невъзможно. Колби, когото скоро назначих, е пред уволнение.

Джаред не искаше да говори за проблемите на компанията. Ако чичо му знаеше колко е трудно да се работи за него, щеше да разбере защо досега е сменил толкова помощници.

— Всъщност, чичо, пътуването ми няма да е само за удоволствие. От известно време си мисля да вложа известна сума в някое предприятие на континента. Там предлагат много повече. Желязо, дървен материал и стомана, по-големи банки и корабостроителници от нашите, и ред други неща.

— Но не можеш да контролираш бизнеса си оттам — изтъкна Едмънд.

— Наистина — съгласи се Джаред. — Но това няма да е необходимо, ако инвестирам в разраснала се фирма. Мога да си седя тук и да събирам печалбата.

Сините очи на Едмънд проблеснаха при споменаването на печалби.

— Къде смяташ да отидеш в Щатите?

— На източния бряг — Ню Йорк или Бостън.

— Добър избор — отвърна Едмънд замислено, почуквайки с пръст по бюрото си. — И колко ще вземеш със себе си, когато заминаваш?

Джаред изчака за миг преди да отговори.

— Петстотин хиляди.

Едмънд подскочи, едва не се задави.

— За бога, човече! Това са почти всичките пари, които имаш в брой.

— Знам — каза Джаред с лека усмивка.

— Няма ли и половината да ти стигнат?

— Нямам намерение да загубя парите, чичо — каза Джаред уверено. Само ще спечеля.

— И все пак... Джаред вдигна глава.

— Ако мислиш, че е неразумно да залагам всичките си пари, дори и ако си ги възвърна за година, защо сам не инвестираш малко? Да кажем... 100 000? Сигурно е, след като аз ще съм гаранцията.

Едмънд взе бързо решение.

— След като ти гарантираш, ще ти дам половината. Но трябва да оставиш тук точно толкова, като гаранция.

— Много добре — отстъпи Джаред, усмихвайки се вътрешно. Това бе много повече, отколкото очакваше, че ще може да измъкне. Сега, ако загубеше всичките пари в това, което смяташе да прави, нямаше да е напълно разорен и щеше да има година или повече, за да се разплати с чичо си. Той знаеше, че Едмънд му помага единствено от алчност. Само ако знаеше за какво са му парите?!

— Кога ще ти трябват парите в брой?

— Ще пътувам след пет дни — в неделя.

— Толкова скоро?

— Всичко съм подготвил, чичо. Остана единствено да се сбогувам с Малиа. — Джаред закачливо се усмихна. — Ще се грижиш ли за нея, докато ме няма?

Очите на Едуард леко се разшириха.

— Тя сигурно ще е с онези ваши стари роднини. Съмнявам се, че ще мога да излизам с нея при това положение.

— Знаеш колко обича да идва в града за зимния сезон, заради онези ужасни бури на северния бряг по това време на годината.

Едмънд се смути.

— Виж Джаред, бури няма чак до октомври, ноември. Колко дълго смяташ да останеш на континента?

— Не мога точно да кажа. Три месеца, четири, но не се знае. Може би шест. Не искаш да се впускам в нещо прибързано, нали? Ще ми трябва време да проуча, да се убедя, че парите ни са на сигурно.

Едмънд въздъхна. Джаред знаеше, че той не иска да бъде отговорен за Малиа. Малката му сестра ставаше доста непоносима понякога и се нуждаеше от наглеждане сега, когато бе почти на осемнадесет.

Джаред се усмихна вътрешно. Той никога нямаше да я остави на грижите на Едмънд, но се забавляваше като караше чичо си да мисли, че е отговорен за младото момиче. Разбира се, че Леонака Наехе щеше да се грижи за Малиа, но защо да го улеснява, като му каже това? И той изпита удоволствие от загрижеността, изписана върху лицето на чичо си.

ГЛАВА ТРЕТА

Нанеки Капуакеле чу каретата да се отбива от Беретония стрийт по пътеката и изтича в предната част на къщата, за да надникне през прозореца. Беше още следобед — твърде рано за Джаред да се прибере вкъщи. Но ето, че той слезе от колата и тръгна към къщата по пътеката, оградена с — цветя.

Как ѝ напомняше за починалия ѝ съпруг — Пени — висок и божествен, приличаше на древен воин. Но Пени беше мъртъв. Отишъл си бе по най-безмилостния начин. А Джаред беше жив и също като Пени — горд, арогантен, енергичен. Какво от това че не беше беден хаваец, че в жилите му тече малко хавайска кръв. Тя самата беше наполовина хавайка, наполовина бяла. Сърцето на Джаред беше хавайско, както и неговата сила. А и сега той беше неин, на мястото на Пени.

Нанеки прокара пръсти през гъстата си черна коса и пооправи розово-бялата си туника. Искаше да носи само прост саронг, който да прилепва към бедрата ѝ и да очертава дългите ѝ грациозни крака. Така се обличаше, когато с Малиа живееха в провинцията. Но тук, в града, Джаред не ѝ позволяваше толкова оскъдни дрехи, защото в къщата на Беретония стрийт идваха много посетители.

Когато Джаред отвори вратата, Нанеки бе там, за да го посрещне. Тя бе високо, грациозно момиче. Нужно бе съвсем малко да повдигне очи, за да срещне неговите.

— Здравей, Цвете на Страстта.

Нанеки се усмихна. Джаред я наричаше така, когато оставаха сами и беше в добро настроение.

— Ти по-рано вкъщи, Ялека — обърна се към него с хавайското му име, както правеха и повечето му местни приятели.

Джаред влезе в гостната и хвърли широкополата си сламена шапка на един стол.

— Ще ми донесеш ли пунш с ром?

Тя се поколеба — любопитството ѝ растеше.

— Защо ти вкъщи толкова рано?

Той седна на кафявото канапе и се облегна назад, свивайки ръце под главата си.

— Първо питието.

Нанеки вдигна рамене все едно не я интересуваше и се върна след минута с чаша студен пунш. Отиде до дългия бар и добави ром. Джаред изпи половината и остави чашата на масата. Притегли Нанеки в скута си, при което тя се изкикоти и допря лице до врата му, като лекичко го ухапа.

— Значи за това се връщаш вкъщи, а?

Джаред доволно въздъхна и вдиша дълбоко от мириса ѝ през тънката туника. Нанеки щеше да му липсва, когато замине. Тя бе идеалната любовница, без претенции, затова той така се нуждаеше от нея. Никога не се оплака, освен веднъж — когато я заведе да живее в провинцията при Малиа.

Нанеки бе осиновена дъщеря на неговата готвачка, икономка и близка роднина на семейството Акила Каману. Тази добра хавайска жена отгледа и Малиа след раждането ѝ. Акила се грижеше за Нанеки от малка. Взела я веднага след като родителите ѝ я изоставили. Майка ѝ била хавайка, а баща ѝ бял. Нанеки бе само с година по-голяма от Малиа, но израснали в една къща, те се сприятелиха, въпреки че Нанеки си остана слугиня за семейство Бъркет.

Джаред не би си и помислил да започне връзка с нея, ако не беше вдовица. Омъжила се много млада, но бракът ѝ траял само три месеца. От него Нанеки имаше дъщеричка — малката Ноелани на две годинки. Скоро обаче Джаред трябваше да намери нов съпруг за Нанеки, беше твърде егоистично да я държи само за себе си.

Преди време Джаред обмисляше да се ожени за Нанеки и да отгледа Ноелани като свое дете — тя и без това вече му викаше „татко“. Но Нанеки бе обичала съпруга си твърде много. Споменът за него винаги щеше да е между тях, а Джаред не искаше да се обвързва с жена, която вече е имала първа любов. Той знаеше, че това ще се отрази на брака, както бе станало при родителите му.

Джаред целуна нежно Нанеки по устните, а после устните му станаха по-настойчиви. Вдигна я на ръце и я понесе нагоре към стаята ѝ. Едва там я пусна на земята. Тя свали туниката си и я хвърли върху дървената рамка на леглото. Легна и се опъна съблазнително —

черните ѝ очи почти не се виждаха от падащите клепачи, а пълните ѝ устни бяха полуразтворени.

Джаред също бързо свати дрехите си и легна до нея на ниското легло. Докато устните му отново докосваха нейните, прокара ръка по гладката ѝ кафява кожа, която познаваше толкова добре, по пълните, големи гърди и тънката ѝ талия. Тялото ѝ бе толкова здраво — прекарало бе много години в океана и не биваше да се притеснява, че може да я нарани с грубите си ръце. След миг тя разтвори бедра и той проникна в нея.

Джаред задържа за миг, докато тя достигне до оргазъм и продължи, за да изпита и той удоволствието. Когато свърши, рухна върху нея, слагайки глава на рамото ѝ.

— Трябва да си вземеш душ — прошепна тя нежно и прокара пръсти по потния му гръб.

Той само изсумтя и се отмести от нея. В стаята бе непоносима жега от следобедното слънце, което блестеше през отворения прозорец. Лек бриз подухваше навън. Трябваше да я занесе в някоя от празните стаи в другата част на къщата, където слънцето огряваше сутрин, а по това време ставаше прохладно.

Нанеки никога не питаше защо не я води в неговата стая, която се намираще точно срещу нейната. Там той не трябваше да отстоява желанието си за усамотение. Не искаше да изпада в ситуацията да моли жената да напусне леглото му, след като е свършил с нея. За него беше много по-лесно сам да се измъкне накрая.

След като Нанеки излезе, за да го остави да се изкъпе, Джаред се замисли дали желанието му за уединение няма нещо общо с онези ужасни сънища, от които понякога крещеше през нощта. Не можеше да сподели тези ясни спомени с никой.

Смяташе, че жените, които бе познавал, не го приемаха насериозно. Търсеше ги само, когато имаше нужда от тях и досега не се бе обвързвал с никоя. Внимаваше в избора си — никога с девствени и по-далеч от публичните домове. Вдовиците бяха първия му избор, след тях — дъщерите на познатите му, които получаваха онова, което си бяха поискали. Най-голямо удоволствие му доставяше да покаже на някоя жена, че не може да си играе с Джаред Бъркет. Смяташе се за щастливец, след като никоя жена досега не бе успяла да го впримчи.

Знаеше какво може да направи любовта с един мъж, колко разрушителна може да бъде.

Може би един ден щеше да се ожени за Даяна Капан. Никога не бяха говорили за това, но Джаред знаеше, че тя чака него. Бяха приятели, не любовници, а и Джаред все се надяваше да намери жена с повече страст от Даяна. На двадесет и пет тя бе сладка, тиха и скромна, и досега не се бе влюбвала. Той бе сигурен в това и поради тази причина я приемаше като своя бъдеща съпруга.

Леонака, Джаред и Даяна растяха заедно като деца. Единствено двете момичета можеха да изкарат Джаред от мрачните му настроения. Но да се ожени за Даяна? Дали някога щеше да се реши? Беше като да се свърже със светица, а той не бе сигурен, че може да го понесе. Винаги я бе приемал като приятелка. Как щеше да се люби с нея? Но може би тя бе именно това, от което се нуждаеше? С Даяна поне нямаше да има съревнование, освен това със самия себе си.

Нанеки се върна в стаята.

— Водата е готова, сър.

Още беше в игриво настроение и той я попита.

— Ще дойдеш ли с мен?

Тя кимна и започна да го дърпа от леглото.

— За какво друго ти върна вкъщи толкова рано, Ялека? Никога не виждала теб по това време на деня, освен ние в провинцията?

Джаред стана и я шляпна отзад.

— След банята имаме да стягаме малко багаж.

Тя засия.

— Ние отиваме вкъщи?

— Да — ти. Дойде в Хонолулу уж за покупки, а остана три месеца. Как ще обясниш това, когато се върнеш?

— Акила знае. Тя щастлива, аз се грижа за теб.

— Малиа не знае — изсумтя Джаред.

— Малиа ми е приятелка. Тя няма мисли лошо за мен — укори го Нанеки.

— И все пак не искам тя да узнава — намръщи се Джаред. — Разбра ли?

Тя кимна, но все пак за пореден път го предупреди.

— Ти винаги глези Малиа. Ти не оставяш нея порасне.

Когато очите на Джаред станаха стоманеносиви, тя добави:

— Но аз разбира. Ела.

Настроението на Джаред се бе променило.

— Няма вече време за игри, Нанеки. Тръгваме рано сутринта. Трябва да се върна в Хонолулу до петък, защото в неделя заминавам за континента.

— Както, когато отиде колеж?

— Не, сега е по работа.

— Колко дълго останеш? Ще пропуснеш летните месеци в Сънсет?

— Да, но ще се опитам да се върна до Коледа.

Нанеки се опита да скрие разочарованието си.

— Това е след толкова време...

Джаред се приближи до нея и я целуна.

— Докато ме няма, трябва да си потърсиш нов съпруг. Ноелани има нужда от баща.

— Кога ти оженва? Не съм те видяла да тичаш към църквата.

— В някой от близките дни, може би.

— За мис Калан. Аз харесва нея. Аз нищо против поделя теб с нея.

Джаред въздъхна от раздражение и я дръпна в банята.

— Помни какво ти казах. Започни да си търсиш съпруг.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Офисът на Нед Догърти се намираше в южната част на Бостън. Трудно можеше да се нарече офис — беше просто стая над една кръчма. В това малко пространство имаше едно разхвърляно бюро, два стола и шкаф с чекмеджета. Когато Джаред седна срещу червенокосия мъж, в главата му започнаха да се въртят разни мисли. Това, което очакваше да види, съвсем не отговаряше на действителността.

Преценяващият поглед на Нед веднага забеляза скъпия костюм на Джаред, излъчващата се от него сила и грубостта в острите му синьо-сиви очи. Той бе мъж, който винаги получава онова което иска и Нед се надяваше да спечели от това.

— Честно, мистър Бъркет, не мислех, че отново ще ме потърсите. И, разбира се, не очаквах да се срещнем. Сигурно имате много важна работа, за да дойдете дотук чак от Хавай.

Джаред реши да бъде откровен. Ако този мъж можеше да му осигури това, което иска, той бе готов да му плати солидна сума.

— Това, което възнамерявам да правя в Бостън, е много важно за мен — каза Джаред, като огледа офиса. — Но не съм съвсем сигурен, че вие можете да ми помогнете, мистър Догърти.

— Не позволявайте скромният ми офис да ви заблуди — отвърна Нед в защита. — По-големите детективски компании имат по-високи такси, а аз — повече клиенти.

— Сам ли работите?

— Помагат ми, когато имам нужда — Нед се облегна назад и се усмихна. — Мога да отгатна по притеснения ви поглед, че се съмнявате в мен. Позволете да ви убедя, че никога не съм разочаровал клиент. Независимо дали проучвам някоя компания, издирвам изчезнал човек или следя своеволна съпруга, винаги постигам резултати. Дори съм помагал при разрешаването на няколко убийства.

Джаред не се впечатли особено.

— Имам нужда не само от информация, мистър Догърти, но и от публичност.

— Братовчед ми и няколко приятели работят за вестниците.

— Трябва да стана известен в града за съвсем кратко време — за около месец.

— Никакъв проблем, мистър Бъркет.

— Много добре тогава. Ще рискувам с вас, мистър Догърти, но не искам да остана разочарован.

Заплахата бе явна и Нед почувства студени тръпки по гърба.

— Любопитен съм да узная как ме открихте, мистър Бъркет? Били ли сте някога в Бостън преди?

Джаред започна да се отпуска.

— Не. Взех името ви от един приятел от колежа. Той разказваше една изключителна история за дядо си, който ви наел да следите съпругата му, подозирайки, че на седемдесет и две години тя има връзка.

Нед се засмя.

— Добре си спомням този възрастен човек. Това бе най-абсурдният случай, върху който съм работил.

— Нищо чудно. Никога не забравих името ви — призна Джаред. — Още тогава знаех, че един ден може да ми потрябвате.

— Е, добре, мистър, Бъркет, сигурен съм, че ще удовлетвори желанията ви, стига да ми кажете какви са те.

Очите на Джаред придобиха студен сив блясък.

— Искам информация за Самуел Бъроуз, особено за интересите му в бизнеса, размера на състоянието му и какви спестявания има. Искам да знам всичко за този човек, неговите колеги и семейство. Искам да знам какви са бъдещите му планове, как работи, слабостите и навиците му.

Нед кимна.

— Вероятно ще ми трябват около две седмици и тъй като събирането на информация е доста рутинно, не вярвам да възникнат никакви проблеми.

— Отлично. Сега за публичността. Ще започнете с това незабавно. Както ви казах и преди, искам да стана известен из града. Искам за мен да се говори в най-висшите финансови кръгове, особено в кръга на Самуел Бъроуз.

Дребният детектив взе тетрадка и молив и ги постави на бюрото.

— Тогава ще ми трябват някои данни за вас.

Джаред се намръщи.

— Джаред Бърк, милионер от западния бряг, дошъл тук да инвестира пари. Това е всичко, което ви е нужно.

— Не разбирам.

Джаред стана от стола.

— Не ви и трябва да разбирате. Името и фактите, които току-що ви дадох, са фалшиви, но не искам да се знае истинската ми самоличност. Наистина обаче възнамерявам да вложа пари, ако обстоятелствата се окажат благоприятни. Можете ли да ми препоръчате добър адвокат?

Любопитството на Нед се повиши.

— Значи искате да бъдете мистериозен мъж?

— Точно така.

— Много добре — Нед се приближи до него, за да си стиснат ръцете. — Ще ви дам името на един адвокат след няколко дни. Къде мога да ви открия?

— Настаних се в хотел „Плаза“ тази сутрин под името Джаред Бърк.

Пътуването обратно към хотела бе приятно. Джаред помоли шофьора първо да го разведе малко из града. Времето в този ден на ранния юни бе свежо, горещо за бостончани, но доста хладно в сравнение с Хавай. Джаред се надяваше да не му се наложи да остава тук задълго, особено за през по-студените месеци.

Каретата навлезе в района на Бак Бей. Когато видя табелата на Бейкън стрийт, целият се скова. Коя ли от тези високи градски къщи принадлежеше на Самуел Бъроуз? Но която и да беше, Джаред съвсем скоро щеше да бъде поканен там. Щеше да се запознае със Самуел Бъроуз! И тогава някак си щеше да го пречупи. Убийството беше нещо твърде бързо. Джаред искаше да остави един разорен човек, който да има време да разбере какво се е случило и защо.

Спомни си кога за първи път устните на майка му произнесоха името на Самуел Бъроуз. Животът тогава беше хубав. Живееше с майка си в провинцията, докато баща му работеше в Хонолулу на много мили разстояние и рядко се връщаше при тях.

Джаред и Леонака тъкмо бяха започнали да се учат на отговорност като помагаша в правенето на кошници от захарна тръстика. Но бързаха да се измъкнат и да отидат на плажа, където ги чакаше Даяна. Играеха си там и караха сърф. Един ден Джаред сам отиде на брега, където видя майка си да върви за ръка с висок мъж, когото не бе срещал преди. Същата вечер Джаред я попита кой е този непознат и тя му отговори — „Самуел Бъроуз, стар приятел от Бостън“, откъдето идваше и тя.

Седмица по-късно баща му се върна вкъщи и Джаред за първи път чу родителите си да се карат. Това стана в пристройката в задната част на къщата. Те не знаеха, че Джаред е в двора, само на няколко крачки от тях.

— Кой, по дяволите е бил онзи мъж, с когото Джон Пиърс те е видял да се прегръщаш?

— Джон?

— Да, съседът. Дойде чак до Хонолулу, за да ми каже какво е видял — ти и някакъв мъж сте се държали непристойно на брега.

— Няма причина да си разстроен, Родни — отвърна тихо Ранел. — Беше Самуел Бъроуз и се прегърнахме, за да се сбогуваме.

— Бъроуз? Мъжът, за когото е трябвало да се омъжиш? Онзи, който вместо това се оженил за богата наследница, защото семейството му се нуждаело от пари?

— Да, разказвала съм ти за него.

— Какво, за бога, прави той тук?

След дълга пауза Ранел отвърна.

— Той... той дойде за мен. Каза, че още ме обича.

Нещо се строши в стената — чаша или ваза.

— Той още те обича? А какво е станало с богатата му жена? Да не би най-накрая да е умряла?

— Родни, казах ти, че няма защо да се разстройваш — изхлипа Ранел. Той вече си замина обратно за Бостън.

— Не отговори на въпроса ми, Ранел. Свободен ли е той сега?

— Не, все още е женен. Но щеше да я напусне, ако аз бях свободна, въпреки унижението. Няма да деца и семейството му вече е платежоспособно. Той не знаеше, че съм омъжена и имам син.

Родни я попита тихо с прегракнал глас.

— Помоли ли те да ме напуснеш?

— Родни, престани — умоляваше Ранел. — Няма никакъв смисъл. Самуел си замина и никога вече няма да се върне.

— Дали?

— Да, искаше да замина с него. Каза, че мога да взема и Джаред. Но както виждаш, все още съм тук. Отказах му. — Ранел започна да крещи истерично: — По дяволите, закъсна с осем години!

Джаред се затича към брега, за да избяга от плача на майка си. Никога досега не я бе чувал да плаче, нито бе усещал тази болка в гласа на баща си.

След онази нощ Ранел Бъркет коренно се промени. Преди бе нежна и любяща майка, посветила живота си на сина и съпруга си. Сега започна да страни и възпираше изблиците на любов. Джаред никога вече не я видя да се усмихва. Започна доста да пие, плачеше тихо и безнадеждно.

В следващите две години Джаред бе доста объркан. Не разбираше защо майка му вече не го обича, защо родителите му непрекъснато се карат. След време се разбра, че Ранел чака дете. Отначало Родни бе много щастлив, но после нещата между тях още повече се влошиха. Ранел от меланхолична стана язвителна. Тя не искаше бебето. Родни често не се прибираше къщи, но караниците продължиха. Ранел се караше и с Акила, която беше против нейното пиене. Джаред също гледаше да стои далеч от къщи.

Когато се роди Малиа, Ранел не искаше да се грижи за нея. Даде бебето на Акила и се хвана отново за бутилката — рядко бе в трезво състояние. Най-накрая Джаред разбра защо майка му така се беше променила. Тя все още беше влюбена в Самуел Бъроуз. Чу един скандал между родителите си, който даде отговор на всичките му въпроси.

Случи се една ранна сутрин, скоро след раждането на Малиа, преди още Ранел да бе надигнала шишето. Джаред беше още в леглото си, но понеже стаята му се намираще точно до тази на родителите му, гласовете им го събудиха.

— Тогава върви при него, за бога — крещеше Родни. — И без това не си ми нужна вече, както и на децата си. Престана да си съпруга и майка, откакто онова копеле Бъроуз се появи тук. Да, роди ми още едно дете, но само защото те насилих.

— Моля те, Родни остави ме на мира — отвърна Ранел. — Не мога да се променя.

Гласът на баща му бе пълен с болка.

— Защо, Ранел? Просто ми отговори, защо? Първите осем години от брака ни бяха толкова хубави! Бяхме щастливи. Как сме били толкова щастливи, след като ти все още си го обичала?

— Бях го забравила. Мислех, че няма шанс за нас. Насила се отказах от него. Той смяташе да напусне жена си след няколко години, но аз не знаех дали да го чакам.

— Някога обичала ли си ме Ранел?

— О, Родни — започна да плаче тя. — Никога не съм искала да те нараня. Обичах те, но Самуел бе първата ми любов и още съм влюбена в него.

— Тогава върви при него — съкрушено отвърна Родни. — Ще ти дам развод.

Ранел се засмя, но смехът ѝ прозвуча тъжно.

— Твърде късно е. Той ми писа след като се върна в Бостън. Скъпата му съпруга бе родила дете, шест месеца след заминаването му. При това положение той никога няма да я напусне.

— Ранел, забрави го. Не можеш ли да го направиш? Преди си успяла, не можеш ли и сега?

— Как бих могла, когато знам, че той още ме обича? Доказа го като дойде тук да ме търси.

— Трябва да направиш нещо, Ранел. Не можем да продължаваме така. Не мога да работя, а поведението ти влияе и на Джаред. Той се отчуждава, станал е мрачен. Трябва да спреш да пиеш и отново да влезеш в ролята си на майка и съпруга.

— Остави ме на мира, Родни.

— Моля те, Ранел.

— Върви си. Не искам да говорим повече.

Настъпи тишина. Сега Джаред знаеше защо животът му така се беше преобърнал.

Когато Малиа навърши една годинка, Ранел почина.

Това се случи една нощ, когато се изви буря. Джаред още помнеше. Баща му беше в Хонолулу, а Акила бе завела Малиа и двегодишната Нанеки при роднини в Кахуку за няколко дни.

Единадесетгодишният Джаред се грижеше много за майка си, не я оставяше сама из къщата, в която онази нощ бяха сами.

В онази нощ чу вратата на пристройката към брега да се блъска и стана да види дали Акила не се е върнала. Когато не откри никой, изтича до стаята на майка си, но не я намери там.

Той се разтревожи, защото майка му никога не излизаше през нощта. Изтича навън към брега като викаше — „Мамо“, отново и отново. Но отговор нямаше. Изгуби доста време да я търси по плажа, докато не я съзря във водата. Тя бавно се отдалечаваше от брега, носена от течението.

Ранел Бъркет не можеше да плува. През всичките тези години, въпреки че живееше толкова близо до океана, тя не се научи да плува. Тази нощ вълните бяха високи, заради приближаващата буря, но Джаред все пак се хвърли във водата да я търси. Нямаше луна и беше много тъмно. Нищо не се виждаше. Сълзите замъгляваха очите му и също му пречеха. Остана във водата цяла нощ — търсеше я, надяваше се, молеше се.

Бурята дойде с изгрева. Джаред съзря майка си на половин миля надолу по брега, изхвърлена на студения, мокър пясък. Беше мъртва.

Откриха ги след дълги часове. Джаред седеше на пясъка, а главата на майка му лежеше в скута му. Не можеше да скрие истината, че се беше самоубила — всички знаеха, че не може да плува, че не се приближаваше до водата, дори и за да се напръска.

Изминаха много години, преди Джаред да спре да се обвинява, че не е могъл да я спаси. Най-накрая той разбра, че не е било възможно, тя щеше да се опитва пак, тя искаше да умре. Самуел Бъроуз я бе докарал до това състояние. Дойде в живота ѝ, когато беше твърде късно и я бутна в морето. Той бе отговорен за нещастията и смъртта ѝ и Джаред искаше този човек да си плати за това.

ГЛАВА ПЕТА

Къщата на Бейкън стрийт бе силно огряна от слънцето и пълна с току-що откъснати от градината цветя. Прислугата в черни униформи с бели престилки предлагаше питиета на ранните гости. Имаше официално парти и гостите щяха да се разхождат из приемната преди обявяване на вечерята.

Горе, в спалнята на Корин, Флоранс ѝ правеше сложна прическа. Лоран, братовчедка на Корин, нервно крачеше напред-назад, при което пантофките ѝ леко потракваха. Това бе второто ѝ парти и тя се притесняваше за впечатлението, което щеше да направи.

— Сигурна ли си, че тази рокля е подходяща? — попита тя за трети път.

— Жълтото ти отива. По-подходящо е за възрастта ти, отколкото нещо по-тъмно — отвърна Корин, докато оглеждаше Лоран в огледалото си.

— Но твоята рокля е толкова дръзка, Кори. С тези тънки презрамки, които я придържат, а и розовата коприна е толкова красива! Мама никога не би ми позволила да нося подобна рокля. Сигурно изглеждам старомодна.

— О, престани да се тормозиш. Малко по-голяма съм от теб, все пак — изтъкна Корин нетърпеливо. — Май съм позабравила какво е да си на шестнайсет. Ще бъдеш най-сладкото момиче на партито, така че стига си се притеснявала.

— Да, ако ти няма за идваш — усмихна се Лоран.

— Не ставай глупава. Знаеш, че повечето мъже дори не ме поглеждат за втори път, защото съм твърде висока за тях. Сега на мода са дребните, нежни жени като теб.

Лоран се изчерви и смени темата.

— Чудя се защо чичо Самуел не направи партито преди няколко дни, на четвърти юли? Защо не ни предупреди по-рано?

— Не знам, а и не ме интересува — усмихна се Корин. — Партито си е парти.

— Да, предполагам, но стана толкова набързо. Роклята на мама не стана готова и се наложи да облече една от старите. Знаеш ли за какво е това бързане?

— Има един човек, с когото баща ми иска да запознае приятелите си. Реши да го направи като парти и заради мен. Напоследък не сме в много добри отношения.

При тези думи Флоранс въздъхна, докато пъхаше фуркети в косата на Корин. Флоранс Мерил беше при Корин още от малка и знаеше какво става между нея и баща ѝ. Тя постави и последната фиба на място и излезе. Корин започна да рови из кутията си за бижута.

— Ръсел ще идва ли?

— Разбира се.

— Още ли не си получила разрешение от баща си да се омъжиш за него?

— Не. Още не съм се предала, но започвам да мисля, че е безнадеждно. Баща ми дори не иска повече да говорим за това. Ако скоро не промени решението си, ще трябва да си потърся някой друг.

— Имаш ли нещо предвид?

— Ами. Ще е много трудно да намеря мъж, когото татко да одобри. Искат съпругът ми да е със силна воля — „Мъж, който няма лесно да командваш“ — Това са негови думи. Но подобен мъж ще провали всичките ми намерения.

— Аз пък мисля, че трябва да изчакаш да се влюбиш — въздъхна Лоран.

— Не, скъпа. — Решителната извивка на устните ѝ подсказваше несъгласието ѝ. — Бракът ще бъде моят живот, така че трябва да имам контрол над него. Мога винаги някъде другаде да си намеря любов.

— Корин!?

— Да, така е. Всъщност, възнамерявам да поддържам дискретни любовни връзки. Мисля, че няма нищо лошо в това, след като е известно, че всички женени мъже го правят.

— Не всички.

— Но повечето. Така че защо и аз да не го правя?

Лоран тъжно поклати глава.

— Как можеш да си толкова студена, Корин?

— Не, просто съм реалистка. Знам какво да очаквам от брака и какъв искам да бъде. А това, което не желая е мъж, който да ми налага

волята си.

— Нима ще е толкова лошо? — понита Лоран.

Тя просто не разбираше нуждата на братовчедка си да се налага в брака.

— За мен — да. А сега помогни ми, моля те, с тази огърлица.

Лоран се приближи, за да закопчае златната висулка с рубин около врата на Корин. Тя си сложи подобна гривна и малък пръстен също с рубин. Старите омъжени жени носеха наведнъж по няколко пръстена, а Корин обичаше да носи само по един. Не искаше да изглежда твърде натруфено. Реши да не си слага рубинени обици. Блестящата фиба, които придържаше дългата ѝ златиста коса, беше достатъчна.

— Кой ще идва тази вечер? — попита Лоран, нервна, че пече трябва да слизат при гостите.

— Както обикновено, но ще дойдат Едуард и Джон Мънингс баща си — подхвърли Корин разсеяно. — Също и Ейдриън Ранкин.

Лоран се усмихна. Тези елегантни млади мъже бяха от компанията на Корин от интелектуалци и художници.

— А онзи мъж, за когото баща ти прави това парти? Той млад ли е?

— Партито е за мен — напомни ѝ Корин. — Татко реши да съчетае бизнеса с удоволствието. А колкото до мистър Бърк, нямам и представа дали е млад или стар.

Изражението на Лоран се смени с възбуда.

— Бърк ли каза?

— Да, мисля, че татко така го нарече — Джаред Бърк.

— Но това е мъжът, за когото всички говорят. Не си ли чувала за него?

— Не, не съм посещавала скоро обществените сбирки.

„Само да знаеш, Лоран, защо не съм“ — мислеше си Корин. Тя рядко излизаше през деня, защото тогава спеше, за да може всяка вечер да се измъква и да се среща с Ръсел и някои приятели в любимия им покер клуб. Баща ѝ вероятно се досещаше, но не се възпротиви, дори и когато последният клуб, в който беше залагала, му изпрати сметка за дълговете ѝ.

Късметът внезапно ѝ бе изневерил. Защо ли, след като миналата седмица спечели такава значителна сума. Но беше нищо в сравнение с

това, което можеше да спечели, ако играеше на игри без ограничения. Най-голямата ѝ мечта беше да не се притеснява за полиците, които могат да дойдат при баща ѝ, да може да залага хиляда, две, дори пет хиляди на карта. Но този ден нямаше да дойде, докато не се омъжи или не навърши двадесет и една. А беше толкова нетърпелива и не ѝ се чакаше.

— Чух бащите ни да говорят за мистър Бърк — приказваше Лоран. А и приятелките на майка ми бърбят само за него.

Интересът на Корин се повиши.

— Какво толкова интересно има около този мистър Бърк?

— Точно това е. Никой не знае нищо за него, освен че е ужасно богат. Дори не се знае точно откъде идва. Хората говорят, че идва някъде от запад, но точно откъде...

— Това ли е всичко? — разочаровано попита Корин.

— И това, че хвърля луди пари насам-натам. Сигурно е хубаво да си толкова богат?

— Ами, не знам — отбеляза язвително Корин.

Излязоха от стаята и се спряха на стълбището, за да огледат ярко осветената зала долу, която беше пълна с богато облечени хора на всякаква възраст. Повечето държаха чаши в ръце и се бяха разделили на малки групички. Както обикновено, омъжените възрастни дами седяха на пейките покрай стените, за да наблюдават младите и да клюкарстват, без никой да ги чува.

Интересният висок непознат, облечен в бял вечерен костюм, изпъкваше сред останалите гости.

— Мислиш ли, че това е той? — чудеше се Лоран.

— Не знам — призна Корин. — Не мога да видя лицето му. Е, кой мислиш е този, високият?

— Мисля, че си права. С кого говори?

Лоран се наклони малко наляво.

— Със Синтия Хамил — каза тихо тя, като се обърна към Корин. — Трябва да видиш лицето ѝ — цялото сияе.

— Познаваш Синтия — отвърна Корин. — Става особено чаровна, когато срещне някой мъж.

— Ако ме питаш, доста е вятърничава и флиртува безобразно — констатира Лоран с отвращение.

— Няма нищо лошо в това, стига да знаеш какво правиш. Забавно е. Все пак не води до нищо сериозно, само няколко невинни целувки.

— Да, наистина, Корин!

Корин се усмихна, защото също не харесваше Синтия.

— След година-две сама ще видиш, че няма нищо лошо в един флирт.

Но Лоран вече не я слушаше.

— Виж, той се обърна.

И после добави почти без дъх.

— Боже, виждана ли си по-елегантен мъж!

Корин бе също толкова изненадана, но не от очевидната му привлекателност, а от възрастта му.

— Ако ти допада тази грубост, добре. Странно, по-млад е, отколкото предполагах.

— Да. Млад, богат и красив.

— Лоран, за бога. Та той е просто мъж.

Лоран не можеше да откъсне очи от непознатия.

— Виж колко е тъмна кожата му. Трябва да е живял някъде под палещите лъчи на горещо слънце, за да има този тен. Може да е фермер. Има доста ферми за животни на запад. Или е капитан на кораб, а може би дори — пират. Прилича на пират, нали?

Корин започваше да се дразни. Непознатият не беше неин тип. Знаеше, че всички мъже със силни тела имаха и силна воля. Тези мъже не можеха да бъдат управлявани.

— Защо не отидеш да го попиташ, Лоран? Така ще спреш да се чудиш и...

Корин изведнъж млъкна и спря да диша. Непознатият гледеше точно към нея. Погледът му беше магнетичен и тя почувства студени тръпки по гърба си. Очите му пронизваха нейните, като че ли четеше мислите ѝ и за момент тя не можа да помръдне, нито да диша.

Най-накрая успя да се съвземе. Какво, за бога, ставаше с нея? Лоран ѝ направи знак, че вече трябва да се присъединят към гостите.

Джаред гледеше с любопитство как двете млади жени бавно слизат надолу по стълбите. По-ниската, с кафявата коса и розовия тен, беше сладка, но твърде млада. Тъмнорусата бе изящна, с необичайна красота. Изглеждаше доста самоуверена. Висока и величествена, тя бе

добре сложена, по-фина и от най-майсторски изваяната статуя. Май досега не бе виждал подобна ефирна красота? И все пак подозираше, че това съвършенство се дължи донякъде и на корсетите.

Имаше нещо завладяващо в това момиче, не само красотата ѝ — някаква надменност и арогантност, несвойствени за една жена. Щеше да е истинско предизвикателство да я свали.

Възможно ли е тя да е Корин Бъроуз? Той се намръщи. В доклада си Нед Догърти я бе описал като изключителна красавица. Като я гледаше, си представяше колко ще е хубаво, ако му паднеше в ръчичките. Джаред горещо се надяваше тя да не е мис Бъроуз, защото ако бе така, тя беше толкова негов враг, колкото и баща ѝ.

Корин забеляза как изражението на непознатия се промени, докато я наблюдаваше. Улови възхищение в очите му, дори страст, но и нещо друго. Сякаш той хареса онова, което виждаше, но не му се искаше да е така. Това я учуди. Да не би да е женен?

— Чудесно е, че те виждам, Синтия — усмихна се Корин, когато с Лоран приближиха двойката. — Партието стана толкова набързо, че се боях дали ще успееш да дойдеш.

— Наистина нямаше да мога — отвърна Синтия. — Но след като татко ми каза кой ще е почетният гост тази вечер, аз... аз просто трябваше да се запозная с него.

Синтия беше ниска, с кукленска красота. Корин си я представяше в някое градче от стария север. Но иначе бе много суетна и въобще не го криеше.

— И срещна ли го?

Синтия се изсмя със звънтящ смях, който раздразни Корин.

— Ти се шегуваш, Корин. Наистина, защо не ми каза, че е толкова елегантен и чаровен джентълмен.

— Да не би случайно това да е джентълменът, когото обсъждахме — Корин хладно кимна към Джаред.

— Отлично знаеш, че това е той.

— Е, аз още не съм се запознала с мистър Бърк.

Тя малко се стъписа от ледените му сиви очи. Изглежда, не му се нравеше особено, въпреки че не се бяха виждали преди. Джаред бързо скри настроението си и с изкуствена усмивка ѝ се поклони.

— Не мисля, че е необходимо представяне — каза Джаред Бърк с дълбок глас. — Знаем имената си.

— И все пак така не е прието.

— Откога си станала толкова възпитана, Корин? — изсмя се Синтия и получи един пронизващ поглед, но бързо се съвзе.

— Не познавате братовчедката на Корин — Лоран Ашбърн.

— Удоволствие е за мен, мис Ашбърн — усмихна ѝ се Джаред, но Лоран, сякаш с вързан език, не му отговори нищо.

Една прислужница мина покрай тях с питиета и Корин си взе едно. Не ѝ беше присъщо да се чувства толкова неспокойна, а Джаред Бърк продължаваше да я гледа. Въпреки че сега очите му бяха пълни само с любопитство, тя не можеше да забрави онзи студен поглед. Беше още зашеметена от него и раздразнена, че я лиши от официално представяне.

— Знаете ли какви слухове се носят за вас, мистър Бърк? — натъртено го попита Корин.

— Ако има слухове, то несъмнено са преувеличени — спокойно ѝ отвърна той.

— Добрите или лошите?

След като той не отговори веднага, Корин лукаво го подкачи.

— Да не би да съм ви притеснила, мистър Бърк?

Синтия се възмути от очевидната атака на Корин и усещайки неудобството на Джаред, се намеси.

— Корин, какво ти става?

— Просто се опитвам да се добера до някои факти — отвърна невинно Корин. — Едва днес чух за мистър Бърк и несъмнено това, което стигна до мен, е само слух или спекулация.

— Уверявам ви, че няма нищо мистериозно около мен, мис Бъроуз — произнесе Джаред с приятен тон.

— Тогава няма да имате нищо против да ми отговорите на няколко въпроса? — осмели се Корин, без да крие остротата в гласа си. — Все пак сте мой гост, а аз не знам нищо за вас.

— Не съвсем, ако трябва да сме честни — възрази той.

Синтия побърза да застане между тях, преди да са си казали още нещо.

— До този момент не съм видяла Ръсел. Той ще идва ли?

— Да, ще дойде.

— Ръсел Драйтън неофициално е неин годеник — продължи Синтия, за да защити Джаред от нови нападки.

— Мистър Бърк също не е женен.

— Да не сте от онези заклетни ергени, мистър Бърк? — запита Корин. — Или дойдохте в Бостън да си търсите жена?

— Тук съм по работа, мис Бъроуз.

— Не си търсите съпруга? Колко жалко, нали Синтия? Но защо, тук, в Бостън, са едни от най-изящните, интелигентни и съвършени жени на света?

Ако не те познавах, Корин, бих се заклела, че току-що описа себе си — каза Синтия. — Нямах ли и други задължения — като например да се видиш и с останалите си гости? Не искаме да те задържаме.

— Да, разбира се. Пак ще си поговорим, мистър Бърк. Виждам Ръсел и трябва да отида да го поздравя — спокойно отвърна Корин, но не можа да не допълни: — Знаеш ли, Синтия, не трябва да си толкова открита, току-виж си изплашила мистър Бърк. Може да не е свикнал с такива агресивни жени като нас.

Синтия се изчерви. Когато се отдалечаваше, Корин я чу да казва:

— Аз не съм такава. За бога, наистина е ужасно груба.

Корин с усмивка прекоси залата. Поздрави Ръсел с явно задоволство и го целуна пред всички, което доста го смути.

— Това необходимо ли беше? — прошепна ѝ той, докато вървяха под ръка, за да се присъединят към другите гости.

— Беше предназначено за баща ми, но се съмнявам да ни е забелязал.

— Е, добре, видя ни — рече Ръсел сковано, усетил неодобрителния поглед на Самуел Бъроуз.

— А, ето те и теб, татко — поздрави го Корин. — Къде се криеш? Не те видях по-рано.

Самуел обхвана с ръка кръста на дъщеря си.

— Имах проблеми в корабостроителницата. Нищо сериозно, но трябваше да проверя. Не предполагах, че ще ми отнеме толкова време.

Е, поне се върна за вечерята — подразни го Корин. — Нямах да ти простя, ако ме беше оставил сама да бъда домакиня.

— Щеше да се справиш отлично.

— Знам, но нямаше да му се види края — усмихна се тя.

Самуел бегло кимна на Ръсел, а после го загърби.

— Кори, запозна ли се вече с мистър Бърк?

— Да, и не мога да кажа, че ми харесва.

— Така ли? Да не те е обидил с нещо?

— Не, това е по-скоро усещане. Не мога да го обясня, но този мъж ми изглежда опасен.

— Е, хайде сега, Кори — изсмя се Самуел. — Той е интересен, но в никакъв случай — опасен.

— Защо толкова го харесваш, татко? Не знаеш почти нищо за него.

— Да, така е. Смятам обаче за добра поличба това, че е тук да инвестира солидна сума. Адвокатът му обиколи целия град да събира информация.

— Е, какво общо има това с теб?

— Ще ни извините ли, мистър Драйтън? Разговорът стана доста личен.

— Но, татко, моля те — укори го Корин.

— Няма нищо — успокой я Ръсел. — Ще си взема една чашка.

Когато Ръсел се отдалечи, Корин се ядоса.

— Това беше наистина нечувано, татко.

— Може би, но няма да се преструвам, че харесвам Ръсел Драйтън.

— Очевидно, все пак той ще се ожени за мен, не за теб — отсече Корин. — Не е нужно да го харесваш, а само да го одобриш.

— Не мога да го направя и не искам вече да го обсъждаме. А сега за мистър Бърк...

— По дяволите мистър Бърк! — отрязва го гневно Корин и отиде да намери Ръсел.

Партито набираше скорост, но Корин не му обръщаше особено внимание. Вечерята бе сервирана в гостната — печено пиле с желиран портокалов сос, както и доста блюда със зеленчуци и сосове.

Корин беше сърдита на баща си и го отбягваше по време на вечерята. Но не можеше да избяга от мистър Бърк, чийто поглед, изпълнен с любопитство, често улавяше върху себе си. Въпреки първата си реакция към него, Корин също го заглеждаше. Започна да се чувства виновна за поведението си по-рано. Може би беше изтъкувала погрешно онзи поглед. И колкото повече мислеше за това, се убеждаваше, че не е права. Възможно беше в онзи момент ред други неща да са причина за злобата в погледа му.

След вечерята гостите се събраха в салона, за да се насладят на изпълнението на известна певица, под акомпанимента на Лоран на пианото. Приятелите на Самуел Бъроуз, както и Джаред Бърк не присъстваха, защото, както обикновено, бяха в кабинета му. Корин не преставаше да се чуди какви са намеренията на баща ѝ.

По-късно, след като повечето гости, освен Ръсел, си бяха тръгнали, Корин си помисли, че моментът е подходящ отново да поговори с баща си. Видя Ръсел до вратата и му обеща, че на другата вечер ще се видят в клуба. Цяла седмица беше заета с приготовленията около партито, но сега отново искаше да опита късмета си.

Останала сама в тихата зала, тя се приближи до затворената врата на кабинета. Светлината, която се процеждаше под вратата, показваше, че той е още вътре. Май му дължеше извинение. Съжаляваше, че не можа да се извини и на мистър Бърк. Почувства се отново като малко момиченце, с всичките бели, които беше направила тази вечер.

Точно, когато се канеше да почука, вратата изведнъж се отвори и от стаята излязоха баща ѝ и мистър Бърк. Корин остана изненадана — ето, че все пак не бе изпуснала мистър Бърк.

— Още ли си будна, Кори? — учуди се Самуел. — Добре, значи ти ще изпратиш мистър Бърк.

— Не е необходимо — възпря го Джаред.

Корин остави настрана намерението, с което беше дошла.

— Елате, мистър Бърк. Надявах се да останем за няколко минути насаме. Само да донеса нещата ви от гардероба и се връщам.

Тя се появи след миг с пелерина със сатенена панделка по края и копринен цилиндър.

— Тези трябва да са вашите — Корин прокара пръсти по мекия сатен. — Много са хубави.

Той ѝ се усмихна, докато замязаше пелерината около широките си рамене.

— Сега сме сами, мис Бъроуз. Какво искахте да ми кажете?

— Исках само да знаете колко съжалявам за поведението си по-рано. Нахално беше да ви задавам въпроси, които не ми влизат в работата.

— Изглеждаше сякаш ме атакувате умишлено — отвърна той. — Може би ще ми кажете защо?

Тя се засмя и в същия момент се изчерви.

— Да, предполагам, че е изглеждало така.

— А каква е причината?

— Май се повлиях от погледа, който ми хвърлихте, когато се видяхме за първи път тази вечер — като че ли искахте да ме удушите. Не съм свикнала на подобна реакция от страна на мъжете.

Джаред се намръщи.

— Ако съм създал това впечатление, тогава аз би трябвало да ви се извиня. Мислех си за нещо друго в този момент.

— Да, след като премислих, и аз предположих, че това е причината.

— Май започнахме доста зле, а, мис Бъроуз? — каза Джаред, докато се приближаваше до външната врата. — Може би трябва да започнем начисто. Каня ви утре на обяд. Разбира се, ако вашият мистър Драйтън няма да има нищо против.

Той го подхвърли като предизвикателство и Корин не можа да откаже.

— Обяд, чудесно! Можете да ме вземете около 12 часа.

Той спря за момент и се вгледа в нея. Ръцете на Корин изтръпнаха, но тя бързо се съвзе.

— Приятна вечер, мис Бъроуз.

Тя кимна.

— Мистър Бърк.

Най-после той си тръгна и тя въздъхна с облекчение. Нещо в този мъж я тревожеше, но не знаеше какво. Корин отиде в кабинета на баща си и го завари да преглежда някакви документи по бюрото.

— Недей да се претоварваш, татко — смъмри го тя.

— Не работя, скъпа — отвърна Самуел, като прибра книгата. — Всъщност, преглеждам завещанието на баба ти.

— Но защо? — намръщи се Корин. — Това няма нищо общо с мистър Бърк, нали?

— Всъщност, има. Попита ме кои са собствениците на корабостроителницата. Само проверих дали информацията, която му дадох, е вярна.

— Какви ги говориш, татко?

— Седни, Кори. Както знаеш, баща ми е основател на корабостроителницата, но тя беше пред фалит по времето, когато се

ожених за майка ти. Нейните пари помогнаха, но всъщност баба ти Даниел спаси компанията. Тя стана пълен собственик, като остави управлението на мен. По-късно, когато се разширихме, се включи и Елиът, и сега двамата заедно управляваме.

— Но какво общо има това с мистър Бърк? Не смяташ да му позволиш да инвестира във фирмата, нали?

— Напротив — открито каза Самуел. — От много години с Елиът мислим за разширяване на компанията. Не можем вече да задоволяваме търсенето.

— Тогава използвай свои пари — предложи тя. — Защо ще взимаш чужд човек?

— Като привличаме още един партньор, ще увеличим печалбата, продукцията по-бързо ще стига до клиентите ни и това няма да ни струва нито цент.

И къде във всичко това е мястото на мистър Бърк?

Той няма да има право на управление, а участието му в гласуването ще е незначително, само ще притежава дялове от компанията, които за няколко години ще удвоят инвестицията му. Елиът и аз притежаваме равни части, но ти си главният акционер, след като баба ти остави на теб целия си дял.

— Защо тогава не привлечеш инвеститор, когото познаваш? Някой от старите ти приятели. Защо точно мистър Бърк?

— Защото съм сигурен, че не възнамерява да остава тук. Няма непрекъснато да разпитва за парите си. А и по никакъв начин мистър Бърк не може да поеме управлението на фирмата, дори и да има това наум.

— Може да се ожени за мен — подразни го Корин.

— Значи го харесваш, а? — ухили се Самуел. — Той е много интересен мъж.

— Казах го просто така, татко — отговори Корин ужасена.

Просто се виждаше омъжена за подобен мъж. Щеше да я командва с желязната си ръка, по-лошо и от баща ѝ.

— Е, дори и да се омъжиш за мистър Бърк, той няма да има права върху акциите ти, ако аз не реша, че е достатъчно благонадежден. Но се съмнявам, че някога ще взема решение в негова полза.

— Мислех, че когато навърша двадесет и една, сама ще управлявам акциите си. Да не искаш да кажеш, че се лъжа?

— Точно затова преглеждах завещанието на баба ти. Парите ще са твои, когато навършиш пълнолетие или се омъжиш, но контролът върху акциите остава на мен, докато не преценя, че вече си готова да го поемеш.

— Но защо? Не разбирам защо баба ти е дала такива права? Тя дори не те харесваше.

— Знам. Тя смяташе, че съм се оженил за майка ти заради парите ѝ, което беше и все още е честа практика. Даниел обаче знаеше, че ще се грижа добре за интересите ти, поне за това е искала да е спокойна.

— Защо преди не си ми казал за това? — попита Корин.

— Защото това не те касае лично, Кори. Не възнамеряваш да се включиш в управлението на компанията, нали?

— Разбира се, че не.

— Виждаш ли, няма значение. Аз държа контрола върху фирмата, но печалбите от акциите ти отиват на твое име, както винаги е било.

— А къде са тези печалби? — жлъчно попита Корин.

— Те отиват по сметката ти и даже са я удвоили след смъртта на баба ти. Ще си ги получиш, когато навършиш пълнолетие.

— Или когато се омъжа?

— Да.

— Знаеш ли, татко, ако сега можеше да ми дадеш малко от тези пари, нямаше толкова да бързам да се омъжвам.

— И да ги пропилиеш всичките? Не, скъпо момиче. Надявам се само, когато най-накрая получиш тези пари, да покажеш достатъчно съобразителност и да ги използваш практично. Двете хиляди, които получаваш на месец идват от влога ти, но за какво ги харчиш?

— Купувам си дрехи — отвърна в защита тя. — И бижута.

— Не ми ги разправяй тези. Пропиляваш собствените си пари.

— Разговорът стана твърде сучен. Лека нощ, татко.

Корин стана и излезе от стаята.

ГЛАВА ШЕСТА

Джаред Бърк се отби в къщата на семейство Бъроуз точно в дванадесет часа, но трябваше да изчака половин час. Корин не го направи нарочно, както понякога правеше с другите си ухажори. Всъщност се беше успала, забравяйки да каже на Флоранс да я събуди рано.

Когато най-накрая слезе долу при Джаред, не прочете в очите му раздражение от дългото чакане. Беше облечена в семпла тъмнозелена рокля без волани, но елегантна, ушита от скъпа копринена материя. На високата яка, поръбена с по-тъмна зелена панделка, имаше забодена диамантена брошка. Единственото ѝ друго бижу беше голям пръстен със смарагд и диаманти.

След като се поздравиха и той направи комплименти за чудесния ѝ вид, те тръгнаха с каретата, която Джаред бе наел. Остави на нея да избере ресторанта, тъй като отскоро бе в града, а и не знаеше кое място би ѝ допаднало. Корин се спря на малко кафене, което често посещаваше заради добрата кухня и приятната обстановка.

Джаред поръча обяд за двамата, като преди това обсъди избора си с Корин. Веднага им поднесоха леко вино. След като отпи няколко глътки, тя се отпусна и смело огледа своя кавалер.

Той беше елегантен в тъмносиния си костюм, под който се виждаше светлосиня копринена жилетка с естествени перлени копчета. Суровият му поглед и скъпите дрехи привличаха вниманието. Лицето му беше гладко избръснато и Корин отново се запита откъде е придобил този тъмен тен.

Изведнъж усети завистта на останалите жени в помещението и това погъделичка суетата ѝ.

— Нещо не е наред ли, мис Бъроуз? — попита Джаред, след като в продължение на няколко минути бе търпял изпитателния ѝ поглед.

Тя леко се изчерви.

— Простете, че ви гледах така втрънено. Никога не съм срещала човек с такъв тъмен тен като вашия. Трябва да е ужасно горещо там,

откъдето идвате.

— Свиква се — отвърна той уклончиво и бързо смени темата. — Трябва да призная, че очаквах някой още да ни придружи.

Корин се засмя.

— Но за какво? Живеем в друго време, мистър Бърк. Придружителките вече не са на мода.

— Не всеки мисли така.

— Например вие?

— Да — призна той. — Честно, учуден съм, че баща ви ви пуска да излизате без придружителка.

— Баща ми е доста толерантен по отношение на мен. Винаги ми е давал пълна свобода, така че сама се научих да съм предпазлива. Избягвам опасните ситуации. Мога ли да се боя от вас, мистър Бърк? — попита тя сдържано, изненадана от остарелите му разбирания.

Той се усмихна преди да отговори.

— Зависи какви са страховете ви.

— Какво имате предвид?

— Различните жени се страхуват от различни неща.

Сервираха им обяда. Джаред я разпитваше доста, въпреки че самият той почти не даваше отговори на въпросите ѝ.

Корин се отпусна и се наслаждаваше на компанията му. Той можеше да бъде чаровен и остроумен, а когато се засмееше, очите му ставаха повече сини, отколкото сиви. Но накрая, на път за вкъщи, тя малко се учуди, когато отново взе да я разпитва, този път за по-лични неща.

— Струва ми се странно, че годеникът ви не се възпротиви на нашата среща днес.

— Той не знае за нея — призна тя. — А дори и да знаеше, не би казал нищо.

— Възнамерявате ли да му кажете?

— Обядът ни беше напълно безобиден, мистър Бърк, а и не съм длъжна да давам отчет на Ръсел.

— Но вие сте сгодени?

— Но неофициално. Не и докато баща ми не даде съгласието си.

— Значи мистър Драйтън още не е поискал ръката ви?

На Корин ѝ стана неудобно.

— Наистина, мистър Бърк, това не е ваша работа.

Каретата спря на Бейкън стрийт, но Джаред не отвори вратата.

— Да, права сте, разбира се. Стана ми странно, че мъж който иска да се ожени за вас, ви позволява да се срещате друг мъж.

— Да ми позволява?

Корин почувства, че започва да губи търпение.

— Никой не може да ми позволява нищо. Правя това, което ми харесва, мистър Бърк. Ръсел не би посмял да поставя условия в отношенията ни.

— Много сте независима, нали?

— Да, така е — гордо отвърна тя. — Ценя свободата, която съм си извоювала.

— Но сте готова да се откажете от нея, когато се омъжите. Трябва много да обичате мистър Драйтън.

— Разбира се, че го обичам — излъга тя, знаейки колко коравосърдечно ще прозвучи, ако каже истината. — Но Ръсел сме се споразумели, така че няма да се откажа о независимостта си, дори и когато се омъжа за него.

— Той трябва да е доста... странен човек.

— Да, той е различен от останалите мъже.

— Искате да кажете, че е слаб, нали? — презрително попита той.

— Разбира се, че не! — отвърна тя възмутено, учудена как е позволила този разговор да продължи толкова дълго.

— Сигурно ви обича толкова, че да ви позволява каквото пожелаете, включително и свободата, която толкова цените?

— Мистър Бърк, смятам, че безочиято ви надхвърли всякакви граници. Казах ви дори повече, отколкото имате право да знаете.

Той се засмя.

— Извинете ме, мис Бъроуз. Но не съм срещал жена като вас. Намирам идеите ви за чудесни.

— В момента се опитвате да ме дразните, така че престанете — каза студено тя. — Вие нищо не цените, поне не и мъжете като вас.

— Мъжете като мен? — той вдигна вежди изненадан. — В някаква категория ли ме поставяте, мис Бъроуз?

Тя пренебрегна въпроса.

— Обедът беше приятен, мистър Бърк. Благодаря, че ме поканихте.

Корин успя да стигне с ръка до дръжката на вратата, но Джаред я спря, като сложи ръката си върху нейната. Сякаш между тях премина напрежение. Силата на ръката му сякаш изсмука цялата ѝ енергия.

Тя потрепери и го погледна въпросително.

— Аз... аз искам да изляза вече — каза тихо Корин.

Сивосините му очи изучаваха лицето ѝ, сякаш искаха да прочетат мислите ѝ.

— Искам да ви видя отново.

— Защо?

— Мисля, че започвате да ми харесвате, мис Бъроуз.

— Боя се, че не мога да ви отвърна със същото — откровено отвърна тя.

— Засегнах ви, за което се извинявам. Но наистина бих искал да ви видя отново. Довечера, на вечеря? Или на театър, може би?

— Не, мистър Бърк. След снощното парти реших да прекарам вечерта вкъщи.

— Значи утре?

— Не виждам никакъв смисъл, та ние нямаме нищо общо. А и ако Ръсел разбере?

— Нали не бяхте отговорна пред мистър Драйтън?

— Не, не съм.

— Тогава пак ще се видим, нали?

— Ще си помисля, мистър Бърк.

Този път тя не прие намека.

— Приятен ден.

Тогава той отвори вратата и Корин изхвърча от каретата, без да го изчака да ѝ подаде ръка, нито да я придружи до прага на къщата. Тя изтича бързо нагоре към стаята си, без дори да се обърне назад.

Джаред седна обратно в каретата и тогава забеляза зелената ѝ копринена чантичка на седалката отсреща. Той я взе, като възнамеряваше да я върне, но бързо промени решението си и направи знак на кочияша да го закара до хотела му.

Облегна се назад и замислено се втренчи в копринената чантичка, като си я представи закачена на крехката ѝ талия. Намръщи се — какво ли бе накарало Корин така да се втурне в къщата, като че ли бе изплашена от него. А имаше основателна причина за това, но тя

едва ли се досещаше. Джаред я дразнеше, предизвикваше я, за да прецени характера ѝ и беше успял.

Почти беше разгадал горделивата Корин Бъроуз. Разбра, че лесно се засяга. Беше разглежена и ѝ беше позволен твърде много свобода. Някой ден това щеше да я вкара в беля, но какво му влизаше в работата. Беше хладнокръвна, уверена в красотата си и ефекта, който имаше върху мъжете.

Джаред не беше взел още никакви окончателни решения, но избра няколко от възможностите, които имаше наум. Подръка му бяха всички факти около Самуел Бъроуз, които му трябваха, даже и някои любопитни нещица за дъщеря му. Оставаше само да реши как да използва тази информация.

Надяваше се, че инвестирайки в компанията на Бъроуз, ще получи достатъчно права да блокира важни решения, за да разруши фирмата, която беше основният източник на доходи за семейство Бъроуз. Другите му вложения бяха нищо в сравнение с това. Джаред също щеше да изгуби парите си, ако компанията фалира, но за него нищо нямаше значение пред перспективата да разори Бъроуз. А корабостроителницата беше всичко за Самуел. Беше ѝ посветил по-голямата част от живота си. Беше отхвърлил жената, която го е обичала, за да я спаси. Сега Бъроуз щеше да изгуби всичко, за което беше живял и работил.

От чисто любопитство Джаред отвори чантичката, която държеше. В нея намери копчинена кърпичка с панделка по ръба, няколко долара, пудра. Отвори капачето на малко шишенце с парфюма, който Корин употребяваше и вдиша аромата.

Учуди се, когато видя малко ножче с късо острие и пръжка, инкрустирана със скъпоценни камъни. Не можеше да си представи, че самоуверената Корин можеше да го използва.

Последното нещо, което извади от чантичката ѝ бе късче хартия с адрес върху него. Листчето беше намачкано, сякаш е било разгъвано многократно. Джаред знаеше този адрес от Нед Догърти.

Да, той се съмняваше в информацията на Догърти, че Корин ходи в полунощ на подобни места два или три пъти седмично. Но доказателството се намираще сега в ръцете му — адресът на частен покер клуб в Кеймбридж, отвъд Чарлз ривър. Обаче това не беше само покер-клуб, а и място, където джентълмените водеха своите любими

на горния етаж. Малко късмет с картите, малко страст с любимата жена...

Мнението на Джаред за Корин Бъроуз падна още повече. Угризения? Вече нямаше да изпитва никакви такива, ако се наложеше да я използва, за да постигне плановете си.

ГЛАВА СЕДМА

Корин хвърли поглед към часовника и нетърпеливо затропа с крак. Един часа след полунощ.

— Флоранс, моля те, побързай — каза тя сприхаво. — Ръсел ще дойде всеки момент.

— Ако косата ви не беше толкова гъста, щеше да е по-лесно да ви направя прическата — отвърна ѝ невъзмутимо тя. — А и нищо няма да му стане на мистър Драйтън, ако почака малко. И без това не бива да е тук — добави Флоранс неодобрително.

— Само не започвай пак. Не съм в настроение.

— Никога не сте в настроение за съвети — отново ѝ натякна Флоранс. — Да се измъквате така в полунощ! Един ден ще съжалявате за тези малки удоволствия, помнете ми думата. Една дама не бива да прави такива неща.

Корин закачливо се усмихна.

— Искаш ли да дойдеш с мен, за да видиш, че не се забърквам в нищо опасно? Сигурна съм, че Ръсел няма да има нищо против.

Флоранс изглеждаше шокирана. Беше само с петнайсет години по-възрастна от Корин, но разбиранията ѝ бяха доста остарели.

— Не мога да си се представя в онзи лъскав покер клуб. Майка ми, Бог да я прости, сигурно ще дойде да ме смъмри. А и вашата майка сигурно се обръща в гроба, като ви гледа какви ги правите.

— Само не се опитвай да ме накараш да се чувствам виновна, защото няма да стане, чуваш ли? — сопна ѝ се Корин.

— Боже, престъпление ли е да се позабавлявам малко? Хазартът е тръпка — опита се да ѝ обясни. — Знам какво нравя, вече научих правилата на игрите и съм доста добра.

— Ако бяхте права нямаше да се измъквате така от къщата, и то през задния вход. Нито пък щяхте да носите тази пелерина, за да ви скрива — възмутено изсумтя Флоранс. — Евтина вълна, сякаш не може да си позволите нещо по-добро!

Корин погледна към старомодната пелерина, метната на леглото.

— Никой няма да ме разпознае в нея.

— Ще посрамите това семейство, Корин Бъроуз. Ще стане скандал, и то такъв, че няма да го преживеете, защото ще е първият за семейство Бъроуз.

— Никога няма да стигна дотам.

— А как си...

— Не ме остави да довърша — прекъсна я Корин. — Защо мислиш ходя в толкова отдалечен клуб? Защото там никой не ме познава. Откакто го посещавам съм срещната само двама души, които ме разпознаха.

— Виждаш ли?

— Но те няма да кажат на никой за мен, защото си имат свои тайни, които да крият.

— Баща ви знае, нали? — напомни ѝ Флоранс. — Тогава, защо за бога, не ви забрани? Мислех, че това ще сложи край на всичко.

— Е, той не го направи. Сигурно мисли, че сама ще се откажа. И аз ще спра, но едва след като опитам тези игри без ограничения, за които толкова си мечтая.

— Вие сте вострастена, Кори. Трябва веднага да спрете. Хазартът се превръща в болест при някои хора. Просто никога не могат да се откажат.

— Това с мен не може да се случи — произнесе уверено Корин.

Когато и последната фиба бе на мястото си, с бледолилавата кадифена рокля с дълги ръкави и висока яка, Корин бе готова да тръгва.

Извади пари от едно заключено чекмедже и се огледа за чантичката си. Като не можа да я открие, се намръщи. Скъпото ѝ ножче беше в нея, а тя обичаше да си го носи, особено когато излизаше през нощта.

— Виждала ли си зелената копринена чантичка, с която бях днес?

— Не.

— Тогава сигурно съм я забравила в каретата. Беше в ръцете ми, когато излязохме от кафенето.

— Нищо не казахте за срещата ви днес — подхвърли Флоранс.

— Защото няма нищо за казване. Прекарах доста скучно.

— О!?

— Какво? — раздразнено попита Корин, доловила съмнението в гласа на Флоранс. — Донеси ми друга чанта, и без това толкова към закъсняла.

След като остана удовлетворена от външния си вид в огледалото, Корин премина на пръсти през къщата, както правеше много ноци наред и се измъкна през задния вход навън. А там, една пряка по-надолу, чакаше Ръсел, готов за поредното предизвикателство тази вечер.

Пушекът от многото цигари, пури и лули на джентълмените, които присъстваха, се стелеше като дебело одеяло в стаята. Отвън къщата изглеждаше като всички други, но за обитателите ѝ тя бе развъдник за удоволствия. Тук можеха да се спечелят или загубят цели състояния, а и любовните авантюри можеха да разцъфтяват в строго уединение.

Корин никога не беше посещавала горния етаж. Ръсел се беше опитвал да я убеди да се качат за по едно питие. Но тя не беше глупачка — много добре знаеше какво иска, само че той не беше мъжът, който можеше да я накара да го пожелае.

Веднъж на Корин ѝ прилоша, когато отгоре се чуха писъците на някакво момиче и никой не помръдна, никой не отиде да ѝ помогне.

Всичко можеше да се случи на втория етаж, дори убийство, тъй като двете части на къщата бяха напълно отделени. Имаше правило, че две двойки не могат да се качат горе по едно и също време. Така, ако някоя двойка искаше да поспи за няколко часа, преди да си тръгне за къщи, нямаше да има свидетели.

Определено имаше смисъл в това правило, но какво ли си мислеха господата в покер-залата, когато тя излизаше с кавалера си, независимо дали към втория етаж или не. Това непрекъснато я тормозеше.

В яркоосветената зала имаше девет кръгли маси. И въпреки че не на всяка имаше крупие, от клуба се бяха погрижили да прибират пари от играчите преди началото на всяка игра. На отделните маси се играеха различни хазартни игри. Корин предпочиташе фарò — игра, в която играчите се редуваха да бъдат банката или блекджак, в която редът се сменяше на 21 точки. Но, въпреки че се справяше добре на

блекджак, Корин най-много обичаше масите за покер, където с малки трикове блъфираше и лесно печелеше ръце.

Корин отлично се забавляваше. Изражението на лицето ѝ заблуждаваше играчите, а щом започваха да я усещат, тя сменяше тактиката и отново ги премяташе. Дори Ръсел не знаеше кога блъфира.

Тази вечер чувстваше, че има късмет. Вече беше спечелила три ръце от пет. Другите играчи на масата, трима господата и леко разголена млада дама, не бяха показали особени качества. Ръсел отиде да играе блекджак, когато се убеди, че мъжете при Корин се интересуват от играта, а не от нея.

Господинът до Корин отвори. След като разгледа карти те си и видя надежда за кента, тя се включи. Един друг играч също се включи и беше ред на Корин да тегли. Не успя да изтегли картата, която искаше, но леко повдигна клепачите си, за да покаже, че е доволна. Първият също изтегли една карта и Корин определи залога. Единият без колебание се оттегли, а този, който започна, си помисли няколко минути преди също да се откаже.

Корин хвърли картите си и събра всички чипове. Беше спечелила доста през последния час, по-скоро с добри карти, отколкото с блъфиране. Наслаждаваше се на чудесната игра и на успеха си, но помръкна, когато Джаред Бърк седна на масата срещу нея.

Слиса се, когато го видя във вечерния му костюм, усмихващ се язвително. Корин беше ужасена, че я бе открил тук, след като му каза, че ще прекара вечерта къщи. Какво ли си мислеше? И затова ли се усмихваше така?

— Може би ще ми дойде късметът сега с това ново попълнение на масата — каза един от играчите.

— Да, може би — отвърна Джаред спокойно. — Но е трудно да подлъжеш късмета да напусне една дама.

Бузите на Корин пламнаха, когато усети сарказма в гласа му.

— Раздаване по пет карти — каза Корин с твърд глас и започна бързо да раздава картите, като сложи край на разговора.

От този момент нататък Корин започна да губи. Всичко спечелено, а и парите, които беше донесла със себе си, преминаха от другата страна на масата. Ужасно се ядоса на себе си. Колкото и да се опитваше, просто не можеше да се съсредоточи върху играта. Не поглеждаше към Джаред, но можеше да усети върху себе си

присмехулния му поглед. Това толкова я вбесяваше, че едва виждаше картите в ръцете си и трябваше многократно да ѝ напомнят, че е неин ред. Какво ли си мислеше той?

Последна ръка — Корин имаше три попа и знаеше, че може да го бие, но не ѝ бяха останали никакви чипове. Нямаше обаче да му достави удоволствието да подпише полица, за да изиграе ръката.

— За тези карти не си струва да залагам — излъга тя с усмивка, за да скрие гнева си. — Мисля, че ми стига за тази вечер.

Като се престори на отегчена, Корин напусна масата и се насочи към дългия бар край стената. Поръча си чисто уиски. Не беше свикнала с твърд алкохол, но защо не? За всичко си имаше първи път.

Не ѝ оставаше нищо друго, освен да седне там и да се напие. На Ръсел му вървеше и скоро нямаше да иска да си тръгват.

— Значи така прекарвате вечерите си вкъщи, мис Бъроуз?

Корин се обърна и видя Джаред до себе си, самодоволно облегал се на бара, със спечелените чипове в шапката си, която въртеше напред-назад.

— Сега не е вечер, мистър Бърк — каза тя саркастично. — Почти сутрин е.

— Да, така е.

Тя свирепо го изгледа, но той не се трогна.

— Ядосана сте ми, но не съм изненадан. Повечето жени не умеят да губят.

— И повечето мъже!

— Наистина. Ето една обща черта, нали? Аз, например, не обичам да губя.

Тя знаеше, че той няма предвид само играта на карти. Отпи от уискито, но ѝ се догади, когато огнената напитка стигна до гърлото ѝ.

— Значи така ще удавите мъката си? — укори я той. — Мислех ви за по-силна духом, Корин.

Тя се намръщи.

— Не съм ви позволявала да ме наричате с малкото ми име, мистър Бърк.

— Не е ли време да спрем с формалностите?

— Не мисля — високомерно отвърна тя.

Джаред се усмихна. Той отвърна поглед от нея за момент и съзря Ръсел. „Този трябва да е пълен глупак“ — помисли си Джаред. „Как

може да е толкова тъп да доведе бъдещата си съпруга на подобно място и да я остави сама.“ Всеки би могъл да я грабне оттук и Ръсел Драйтън дори нямаше да разбере как е станало.

— Искате ли да ви изпратя до вкъщи?

Когато Корин го погледна подозрително, той добави:

— След като годеникът ви очевидно е зает...

— Не, благодаря — отказа студено тя. — Ще почакам Ръсел.

— Тогава може би ще поискате малък заем, за да продължите да залагате — предложи й той. — Хареса ми да играем на една маса.

— Искате да кажете, че ви беше приятно да спечелите парите ми!
— отвърна тя злобно.

Той сви рамене, а после се усмихна. Очите му играеха.

— Това също.

— Никога не взимам назаем, когато идвам тук, мистър Бърк — излъга тя убедително и извърна поглед. — Поставям си граници и се придържам към тях.

— Похвално. Затова ли не носите бижута тази вечер? За и не се изкушите и да ги заложите.

Не можа да не се засмее на проникателността му. Да не би този мъж да знае всичко?

— Наистина малко се поизхвърлих първия път, когато отидох на подобно място — призна си тя. — Загубих скъпа диамантена брошка при обръщането на една карта. Оттогава оставям бижутата си вкъщи.

— Говорите така, сякаш идвате често тук.

Тя бе като опарена от укора в гласа му, но отвърна дръзко.

— Да, мога да си го позволя.

— А може ли да си позволите да се разчуе?

Корин се намръщи.

— Заплашвате ли ме, мистър Бърк? Да не искате да кажете, че ще го направите обществено достояние?

— Не бих си и помислил да опетня доброто ви име — увери я Джаред.

— Но мислите, че аз сама го правя като идвам тук?

Когато той сви рамене, тя продължи ядосано.

— Тук никой не ме познава, мистър Бърк. Дори и някой да знаеше, не би казал нищо от респект към баща ми.

— И вие поемате този риск?

— Идвам тук да залагам пари, но в същото време залагам и това уважение. Все едно, това не е ваша работа, нали?

Джаред се съгласи мълчаливо с леко кимване.

— Да, не е. Отново ще ви предложи да ви изпратя до вкъщи.

Като видя, че тя пак ще му откаже, той добави:

— След като си тръгна, мис Бъроуз, около вас ще се струпат господа, които ще искат да се запознаят с една красива дама, мислейки че тя е сама. Няма смисъл да рискувате.

— Мога сама да се грижа за себе си — каза гордо тя и си вирна носа.

— Простете ми. Предположих, че няма да ви допадне подобно внимание, но явно съм сбъркал.

Той беше напълно вбесен.

— Не, че ми доставя удоволствие да ме безпокоят, мистър Бърк. Просто смятам, че трябва да изчакам Ръсел.

— Защо? — попита той натъртено. — Та той дори не забелязва, че чакате. — И после предположи. — Но дори и да виждаше, пак едва ли би дошъл.

Тя знаеше, че той не го мисли наистина.

— Моята личност ли ви спира да приемете предложението ми? — попита Джаред с мек тон. — Нима се страхувате да дойдете отново с мен?

— Разбира се, че не!

— Тогава защо?

Корин погледна празната си чаша. Беше се убедила по-рано, че няма защо да се страхува от този човек, защо още се колебаеше?

— Добре тогава — усмихна се тя в съгласие. — Само ми дайте няколко минути да се обадя на Ръсел, че тръгвам.

— Наистина ли е необходимо?

— Но защо, мистър Бърк — подразни го тя. Нали не искате годеникът ми да си помисли, че съм го изоставила?

Тя се приближи и му прошепна.

— Може да помисли, че съм отишла на горния етаж и да направи сцена, докато ме търси.

Корин тихо се изсмя на слисаното изражение на Джаред, преди да отиде до масата на Ръсел. Остави Джаред Бърк да си мисли каквото си иска, и без това не я интересуваше мнението му. А и беше такава

удоволствие да го шокира, да види как дори и за момент онова арогантно изражение слиза от лицето му. Сега се почувства много по-добре.

Търпеливо изчака Ръсел да свърши с това раздаване, за да привлече вниманието му. Той неохотно напусна масата, но все пак отиде при нея.

— Ръсел, скъпи, не исках да прекъсвам играта ти, но трябва да ти кажа, че си тръгвам.

— Тръгваш ли? Защо?

— Доста бързо загубих парите си.

Ръсел погледна това, което беше спечелил.

— Още не искам да си тръгвам, Корин. Провървя ми тази вечер. Ако искаш малко пари на заем...

— Не, Ръсел. Знаеш, че никога не взимам назаем от теб. А и без това съм доста изморена. Няма нужда да напускаш играта. Мистър Бърк любезно предложи да ме изпрати до вкъщи.

— Бърк е тук? — намръщи се Ръсел и огледа стаята, съзирайки Джаред да чака до бара. — Този човек не ми харесва, Корин. Изглежда ми твърде авантюристичен тип, или по-скоро користолобив.

— Не ставай смешен, Ръсел — надсмя се Корин. — Може да създава впечатление, че е безскрупулен, но е напълно безобиден. А и скоро ще ми стане съдружник. Татко мисли, че имаме нужда от парите му, така че не мога да бъда груба с него, нали?

Ръсел отново погледна печалбата си на масата и алчност проблесна в тъмните му сиви очи.

— Предполагам, че не. Но, моля те, Корин, бъди внимателна.

— Какво имаш предвид?

— Знаеш как започваш да флиртуваш, когато си в настроение. На твоето място не бих си играл с Бърк.

Тя не обърна внимание на предупреждението му.

— Чисто професионални отношения, Ръсел, нищо повече.

Каретата, в която Корин се озова, не беше толкова широка, като онази, с която Джаред я заведе на обяд, нито толкова удобна. Тя дори изпищя, когато заради дупка в пътя изхвърча от седалката.

— Трябва да ви се извиня за този превоз — чу се гласът на Джаред от тъмнината. — Но беше най-доброто, което можах да

намеря. Да ви кажа честно, дори не бях сигурен, че ще ме изчака, въпреки че му платих за това.

— По-добре си наемете личен кочияш — предложи му Корин. — Ако разбира се, смятате да останете по-дълго тук.

— Не, нямам такова намерение.

— Значи ще вложите парите си и ще заминете?

— Казано без заобиколки, да — отвърна Джаред, без да се колебае.

— И взехте ли решение за нашата фирма? Ако не искате да ми кажете, ще ви разбера.

Джаред се усмихна, въпреки че в тъмното Корин не видя.

— Щях ли да искам да се разчуе за инвестицията ми?

— Разбира се — усети се гордостта в гласа ѝ. — И на мен ми казаха, че съм направила състояние за няколко години.

— Не знаехте ли?

— Парите ми са във влог, мистър Бърк, който баба ми е направила за мен. В него са парите, които ми е завещала, плюс всичките ѝ акции от корабостроителницата. Но баща ми ги контролира, докато не се омъжа.

— С негово съгласие?

— Да.

— Смятах, че тези правила много не ви интересуват — небрежно подхвърли Джаред. Имам предвид желанието ви да пъдете толкова независима.

— Нямам нищо против да получа одобрението на баща ти, за да се омъжа — отвърна Корин. — Това, с което не съм съгласна е, че дотогава ще трябва да чакам за парите си. Искам да кажа, че всички онези пари просто си седят там, а баща ми не ми дава достатъчно, за да покривам нуждите си.

— Трудно ми е да го повярвам.

— Издръжката ми може и да е достатъчна за повечето жени, но не и за мен.

— Заради залаганията ви?

Корин зяпна от учудване. Беше толкова проникателен, че чак се плашеше от него.

— Просто искам сама да управлявам парите си, мистър Бърк. Вие не бихте ли искали същото?

— Да, но когато се омъжите, пак няма да можете, защото тогава съпругът ви ще поеме този контрол.

— Не, няма.

— Не разбирам.

— Доста е просто, мистър Бърк. Виждате ли, това е едно от споразуменията, които имаме с Ръсел. Той разбира, че аз не търпя ограничения.

— Ясно.

Джаред най-накрая проумя. В Ръсел Драйтън тя бе открила идеалния за нея съпруг.

— Ако само това искате — да се омъжите, защо не сте го направили досега? — попита Джаред от любопитство, надявайки се Корин да продължи да говори за тези лични неща, без да възбуди подозренията ѝ.

— Да не би мистър Драйтън да се страхува да се изправи пред внушителния ви баща?

Корин можеше да види лицето на Джаред, ако каретата минеше покрай някой уличен фенер. В този момент тя не долови изражението му, но гласът му не ѝ се стори предизвикателен и тя продължи.

— Истината е, мистър Бърк, че Ръсел разговаря с баща ми за нас, но той категорично му отказа.

— Съжалявам.

— Недейте. Баща ми ще склони.

— Не ми прилича на човек, който бързо променя решенията си — отбеляза Джаред.

Той бе засегнал болезнена тема. И беше прав. Самуел Бъроуз трудно променяше решенията си. Беше наложил малко ограничения в живота на Корин, но нищо не беше в състояние да го накара да ги отмени. „Този път, обаче ще е различно“ — мислеше си Корин. — „Този път той ще се предаде.“

— Когато види колко настоявам за този брак, ще омекне. — Каза го с повече увереност, отколкото въобще изпитваше.

— Предполагам, че ще ме поканите на сватбата?

— Ако все още сте тук.

— Между другото — забравихте си чантичката днес, или по-скоро вчера. Ако знаех, че ще ви видя толкова скоро, щях да я взема.

— Боях се, че завинаги съм я загубила — успокой се тя. — Утре ще изпратя някой до хотела ви за нея, ако е удобно?

— Няма да е необходимо. Ще ви я върна, когато дойда да ви взема довечера.

— Не съм казала, че ще вечерям с вас, мистър Бърк — дръзко отвърна Корин.

Джаред се усмихна закачливо.

— Това е кай-малкото, което можете да направите за мен, след като оставих такава възможност за печалба, за да ви вкарам вкъщи.

Корин се засмя на шегата му.

— Правите се на мъченик. Не съм молила за услугите ви, всъщност бяхте доста настойчив.

— Предполагам, че съм рицар по сърце, неспособен да откаже на една дама в беда.

— Такава ли бях?

— А не бяхте ли? — възрази той.

— Добре, ще вечерям с вас довечера, само ако ми кажете как се озовахте в клуба. Не е общоизвестно място!

— Адвокатът ми ми каза за него — бързо отвърна Джаред. Всъщност, ако той не беше с мен, едва ли щях да вляза.

— Искате да кажете, че е бил с вас и сте го оставили там?

Точно тогава каретата спря.

— Ще се върна за него.

Корин се усмихна.

— Отклонихте се от пътя си само, за да ме изпратите, нали?

— Беше ми приятно — непринудено каза той и отвори вратата.

Слезе пръв, за да й подаде ръка.

Корин изведнъж се почувства странно щастлива. Той беше направил всичко това за нея!

Държа я за лакътя, докато не стигнаха входната врата на къщата. Зората вече сияеше на хоризонта, но на Корин не ѝ се спеше.

— Искам да ви целуна, Корин Бъроуз — каза внезапно Джаред.

Преди да успее да реагира, той я беше дръпнал в обятията си. Целувката беше нежна, макар и насилствена, но Корин не упорстваше. Джаред не я притискаше силно към себе си, както Ръсел често правеше, само я държеше достатъчно здраво, за да не може да избяга.

Най-накрая я освободи.

— Преди да ми откъснете главата за това своеволие, трябва да знаете, че нищо не може да ме спре. Нито вие, нито собствената ми воля. Неудържимо исках да ви целуна и не можах да устоя.

Корин се усмихна.

— Разочаровахте ме, Джаред. Не очаквах да се извинявате.

Тя побягна, оставяйки го напълно изненадан и зарадван от отговора ѝ.

ГЛАВА ОСМА

Корин се шляеше из къщата и случайно надникна в салона.

— А, значи си тук, татко. Какво правиш в тъмното?

Самуел се беше отпуснал в голямото удобно кресло пред камината с бренди в ръка.

— Огънят осветява достатъчно, а и така е по-спокойно — отвърна той, като хвърли изпитателен поглед към дъщеря си. — Издокарала си се. Ще излизаш ли тази вечер?

Корин се приближи до камината и повдигна леко пола, за да стопли краката си. През септември нощите ставаха доста хладни.

— Джаред ще ме води на рецитал. След малко би трябвало да е вече тук.

— Джаред, така ли? — Самуел повдигна вежда. — Не знаех, че отношенията ви с мистър Бърк са станали толкова интимни.

— Не ставай смешен — смъмри го Корин. — Просто е глупаво да го наричам мистър Бърк, след като за последните два месеца сме излизали толкова пъти. Били сме на вечери, обеда, театър. Дори ме заведе на онзи бал в Кемптън, когато ти беше зает и не можа да отидеш.

— Да, да — умисли се Самуел, като че ли не знаеше за всяка стъпка на дъщеря си. Бе проследил срещите ѝ с Бърк до една.

— Какво стана с мистър Драйтън? Той вече не фигурира ли в списъка ти?

Корин настръхна.

— Ръсел трябваше да замине за Ню Йорк по средата на лятото.

— По работа или за удоволствие?

— Нито едното, нито другото — изскърца тя със зъби. — Роднините на майка му живеят там. Дядо му е зле и лекарите казват, че може и да не се оправи. Така че, налагаше се да отиде.

— И ти се обърна към мистър Бърк в негово отсъствие? — натъртено попита Самуел.

— Понякога наистина ме вбесяваш, татко — отвърна му раздразнено тя. — Ръсел ще се върне всеки момент и ще се оженим веднага. Не виждам защо трябва да се затварям вкъщи, докато него го няма.

— Не излизаш с Джаред Бърк, само защото имаш нужда от придружител, нали? Той не е мъж, с когото можеш да си играеш.

— И преди си ми го казвал — изсмя се тя. — Но не, татко, Джаред знае какво изпитвам към Ръсел и че възнамерявам да се омъжа за него. Просто ни е приятно да сме заедно. Излезе, че може да е доста поносим.

— Когато го срещна за пръв път, не мислеше така — напомни й Самуел.

— Първото впечатление не винаги е вярно. Признавам, че не бях права за него.

— Сигурна ли си, че Бърк приема отношенията ви за толкова невинни, каквито ги представяш? — попита Самуел със сериозен тон.

Корин се опита да разсее загрижеността му.

— Разбира се. Може да флиртувам и да се закачам с Джаред, но това придава повече живец на срещите ни. Животът щеше да е безкрайно скучен без малко флирт. Той знае, че не го правя на сериозно.

— Толкова добре ли те познава? Можеш ли да кажеш същото и за него? Научи ли нещо по време на тези невинни срещи? Откъде точно идва? Какво е семейството му?

— Питала съм го, но той винаги отклонява въпросите ми — отвърна Корин и после се ухили. — Мисля, че му харесва да се прави на мистериозен мъж.

— И все пак не си ли любопитна?

— Аз — не, но изглежда ти си. Защо тогава не го попиташ сам?

— Направих го.

— И?

— На мен също не ми отговори. Каза, че не било важно, че не засягало професионалните ни отношения. И е прав.

— Ако инвестира в компанията, ще получиш отговорите. Когато напусне Бостън, трябва да ти остави някакъв адрес, ако възнамерява да получава печалбите си.

— Ще се разбере тези дни.

— Защо?

— Миналата седмица сключихме договора. Не ти ли е споменал за това?

— Не, нищо не ми каза.

Корин го попита сърдито.

— А защо ти не ми спомена?

— Напоследък не се засичаме много, скъпа. Или аз работя, или теб те няма вкъщи.

— Значи той ни е вече партньор? — промърмори Кори повече на себе си, отколкото на него.

Не можеше обаче да разбере защо Джаред дори не й беше намекнал за това.

— Точно така — партньор — изкикоти се Самуел. — Вложи много повече, отколкото очаквахме — почти половин милион.

Корин тихо подсвирна.

— Но за разширението не ви трябват чак толкова пари, нали?

— Не, но мистър Бърк настоя. Щял да подпише само при такова условие.

— Това му дава по-голям дял от компанията, нали?

— Да, сега притежава толкова акции, колкото ние двамата с Елиът. Ако иска може да парира решенията ни, което прани твоят глас решаващ.

— Но ти държиш моя глас.

— Да, така е — усмихна се Самуел.

— Корин се изненада от дяволитото пламъче в очите на баща си.

— Не си му казал това, така ли?

Самуел бавно поклати глава, доволен от гениалното си решение.

— Ще го узнае на първото събрание на директорския съвет, ако дойде.

— Значи си го измамил?

— Не съвсем. Просто взех под внимание някои факти. Да не мислиш, че не знам — той залага на теб. Ако не ти обръщаше толкова внимание, нямаше въобще да се замисля. Трябваше да предвидя всички възможности, а една от тях може да е амбицията му да ми отнеме компанията. Защо иначе ще инвестира толкова крупна сума?

— Това е невъзможно — каза Корин със съмнение. — Какво разбира той от кораби?

— Да ти напомня ли, че не знаем нищо за него, Кори? Ако не беше толкова потаен, нямаше да го подозирам. И все пак, ако е смятал да управлява компанията, като те манипулира, го очаква голяма изненада, което и заслужава. А ако не е имат подобни планове, то тогава няма значение.

— Джаред не е толкова непочтен — ядоса се тя.

— Да, може и да не е, но е по-добре да сме предпазливи. Времето ще покаже.

— Да, времето ще покаже, че имаш доста развнтено въображение.

— Много го защитаваш — забеляза Самуел. — Не се заблуждаваш по отношение на него, нали? Той е много интересен мъж, жените лесно се влюбват в такива като него.

— Искат ти се, нали? — изведнъж очите ѝ станаха тъмносини. — Той е точно типа мъж, който ти би одобрил.

— Е, съмнявам се, че ще ти отпусне така юздите, както аз направих — изкиска се Самуел.

— Избий си веднага от главата идеята да ни сватосаш! — сопна се Корин. — Ще се омъжа за Ръсел!

— Не и докато аз имам думата по въпроса — повиши глас баща ѝ.

Корин впери очи в него. Баща ѝ никога нямаше да склони. Трябваше просто да си намери някой друг. Но не и Джаред Бърк, определено не той. Беше достатъчно чаровен, елегантен и богат, а когато я целуваше, което беше правил доста пъти, Корин изпитваше тръпка по цялото си тяло. Но не ставаше за съпруг, защото без всякакво усилие изсмукваше волята ѝ и влияеше на решенията ѝ.

— Добре, татко — произнесе студено Корин. — Щом Ръсел се върне, ще му кажа да не се виждаме повече.

— Това значи ли, че ще продължиш с Бърк? — понита той без да успее да скрие изпълненият с надежда блясък в очите си.

— Как можеш да ме питаш това, след като го обвини, че иска да ти отнеме компанията?

— Не съм казал подобно нещо. Само предположих.

— Би му позволил да се ожени за мен, нали?

— Да, мисля, че от него ще стане добър съпруг — замислено се съгласи Самуел.

— Но аз не мисля, а и той скоро ще си заминава — сопна се тя, за да убие надеждата на баща си.

— Но къде е той? Не каза ли, че скоро трябва да дойде?

Корин погледна към часовника си и се намръщи.

— Закъснява.

Като се подсмиваше, Самуел подхвърли:

— Е, това се казва промяна. Веднъж някой да те накара и теб да чакаш.

— Ще му е за последен път — отвърна тя твърдо. — Отсега нататък няма да се виждам с него.

— Само защото е закъснял?

— Не, защото няма да мога да открия бъдещия си съпруг, ако Джаред Бърк запълва цялото ми време.

— Много си коравосърдечна, дъще — неодобрително поклати глава Самуел. — Горко на мъжа, за когото най-накрая ще се омъжиш.

ГЛАВА ДЕВЕТА

Джаред закъсна с трийсет минути, което още повече развали настроението на Корин след разговора с баща ѝ. Посрещна го студено и цялата вечер почти не му проговори, освен когато се уговаряха да дойде да я вземе от клуба след полунощ.

Корин не беше толкова сърдита на Джаред, колкото на упорството на баща си. Всичкото това време пропиляно по Ръсел! А сега щеше да отнеме още време, за да намери друг мъж, който да отговаря на изискванията ѝ. Но да чака още две години за парите си бе немислимо...

Не стига това, ами Джаред също се превърна в проблем. Тя не бързаше да настъпи моментът, когато трябваше да му каже, че няма да се виждат повече. Корин мразеше да разваля приятелства, да гледа съкрушени физиономии и да слуша молби, както се получи с Уилям и Чарлз. Не беше Дотам коравосърдечна, че да не се разочувства, но беше твърде волева, за да им позволи да я пречупят.

В случая с Джаред не изпитваше вина, че е насърчавала приятелството им, както при другите двама. Той настояваше да я вижда отново и отново. Сякаш се бяха споразумели — тя го използваше като придружител, а той нея — като развлечение, докато е в Бостън. Така че нямаше право да е разочарован, когато по-късно говори с него.

Корин продължи да се сърди на Джаред и след като пристигнаха в клуба. Всеки път щом я доведеше тук, той настояваше да играят на една маса, за да може да я наглежда. И всеки път, когато играеше с него, тя губеше. Това направо я вбесяваше.

И тази вечер не беше по-различно. Бяха в клуба от три часа. Повечето играчи си бяха тръгнали отдавна. Корин беше на път да излезе от играта, защото Джаред отново бе спечелил всичките ѝ пари.

— Това ще е последната ми ръка — обяви Корин.

— И на мен — каза мъжът от лявата ѝ страна.

Корин имаше достатъчно чипове, за да завърши тази ръка, стига да нямаше вдигане на залога. Тя се молеше да спечели поне този път. За последно идваше тук с Джаред и това беше единствената възможност да го бие — само този път, за това се молеше тя.

Бавно разтвори картите си и затаи дъх, когато видя дама, вале, девятка и осмица спатия, всичките наведнъж в ръцете си. Издърпа и последната карта, но сърцето ѝ помръкна, когато съзря тройка каро. Все пак имаше възможност да тегли и да попълни до пълен или обикновен флош.

Джаред откри наддаването. Корин и още един играч му отговориха. Другият играч взе три карти; Джаред — две, за да си помисли тя, че има три от една боя. Тя взе една и се страхуваше да я погледне. Джаред заложи отново — 50 долара — лимитът за тяхната маса, а Корин елегантно вдигна картата си от масата. Не можа да повярва на очите си, когато видя десятка спатия. Пълен флош с дама — най-добрата ръка, която досега ѝ се беше падала, но нямаше достатъчно нари да отговори на Джаред, след като беше зложил лимита. Чудеше се дали го е направил нарочно, знаейки, че тя не може да отговори.

— Ти решаващ, Корин — каза Джаред.

Тя студено го погледна и се обърна към другите играчи с умоляваща усмивка.

— Може ли да стана за момент преди да изиграем тази ръка? Знам, че обикновено не е позволено, но тя е последната и искам да я изкарам докрай.

— Все едно, аз и без това се отказвам — отговори другият играч.

Корин погледна Джаред, очаквайки той да възрази.

— А ти имаш ли нещо против?

— Наистина не мисля, че е необходимо да искаш от собственика още пари за последната ръка. Защо и ти не се откажеш и да приключим за тази вечер?

— Искам да довърша — произнесе твърдо тя. — Или се страхуваш, че най-накрая ще те бия?

Той вдигна рамене и се облегна назад.

— Добре, ще почакам, но не се бави много.

Тя стана от масата, но се върна след минута разочарована. Собственикът ѝ беше отказал повече кредит.

— Е? — попита Джаред, като видя отчаяното ѝ изражение.

Тя несигурно го погледна.

— Ще поемеш ли полицата ми? Ще ти се разплатя.

Джаред изчака за момент, преди да отговори.

— Щом е така, защо не вдигнем залога? За теб си струва, а и сме само двамата.

Останалите двама играчи си бяха тръгнали. Сега бяха сами и тя отново почувства старата тръпка от играта, която не беше изпитвала, откакто започна да играе с Джаред. Щеше да го бие и то на голям залог.

— Пет хиляди? — предложи тя.

Забеляза изненадата му и се усмихна. Това беше голяма сума, която за да плати, трябваше да вземе от баща си. Но нямаше да се наложи, защото непременно щеше да спечели.

Джаред кимна и извади писалка и молив от джоба си.

— А моя досегашен залог?

Тя взе листа и написа полица за неговия залог плюс още пет хиляди долара, уверена, че ще спечели ръката.

Джаред отново бръкна в джоба си и извади кочан с разписки и откъсна няколко.

— Ето твоите пет.

След кратка пауза той отброи още пари и ги добави.

— И още пет.

Корин се въодушеви. Посегна към листа, за да отговори на залога му и пак да вдигне, но той я спря.

— Не приемам повече полици, Корин.

— Защо не?

— Защото знам от кого ще искаш пари, за да покриеш дълга си и не мисля, че той особено ще се зарадва.

— Баща ми няма да узнае, Джаред. Не възнамерявам да загубя.

— Това е игра на риска, Корин — предупреди я той с равен тон.
— Само една ръка е непобедима и шансът да е у теб е нулев.

— Да не би да се страхуваш, че мога да победя шанса? — предизвика го тя.

— Толкова ли си сигурна в картите си?

— Да.

— Жалко, след като не можеш да си позволиш да отговориш на залога — каза той безцеремонно.

Тя избухна.

— Защо вдигна над моя залог, ако не очакваше, че ще ти отговоря?

Той напълно пренебрегна възмущението ѝ.

— Ти беше тази, която отвори залаганията като качи. Ти сама предложи пет хиляди като граница — напомни ѝ той.

— Имах предвид на залагане.

— Е, аз нямах.

— Толкова си подъл, Джаред Бърк — каза тя разгорещено. — И точно затова реших, че не искам повече да се виждаме след тази вечер.

— Доста снизходително приемаш пораженията — подхвърли той иронично.

— Няма нищо общо с това — сопна се тя. — Щях да ти кажа на път за вкъщи. Не е свързано с теб — поне не беше досега! Но току-що показва какъв си. Няма да се виждам с теб, дори и да ме молиш за това!

Той я шокира с усмивката си.

— За бога, нима очакваш, че ще го направя? Не съм срещал погорда жена от теб.

Корин почервеня, но вдигна брадичка и се изправи с достойнство.

— Така значи — обиждаш ме? Повече няма да търпя това, не съм длъжна да те слушам.

Тя понечи да си тръгне, но Джаред я сграбчи за кръста през масата.

— Седни, Корин!

— Няма.

— Седни веднага! — изкомандва той с глас, който тя не беше чувала преди.

Тя се подчини, но първо се отскубна от ръцете му. После зачака, очите ѝ святкаха като огньовете, когато го погледнеше.

Джаред седна и се облегна назад. Извади от джоба си малки листчета хартия и ги хвърли на масата пред Корин, като предизвика убийствения ѝ поглед.

— Откъде ги взе?

— Купих ги.

— Защо?

— Няма значение.

Важното е, че искам да ми се разплатиш сега, включително и за тази, която подписа преди две минути. Седем хиляди, скъпа.

Произнесе „скъпа“ с такова презрение, че тя потрепера.

— Ако дългът ми към клуба е бил платен, защо тази вечер не ми дадох кредит?

— Защото, когато откупих полиците ти им казах, че не си струва да рискуват с теб. — Каза го така спокойно, все едно бе свикнал да го прави всеки ден. — Не беше трудно да ги убедя, след като сама не беше дошла да се разплатиш.

— Как смееш?

— Мислех, че ти правя услуга, защото съвсем скоро баща ти щеше да ги получи. Ще се споразумея с теб, не с баща ти.

— И как точно очакваш да ти платя тази вечер, след като дяволски добре знаеш, че у себе си нямам пари в брой?

— Но имаш нещо друго, което можеш да продадеш.

— Да, баща ми беше прав! — Корин направо зяпна. — Искаш контрол върху компанията, а аз те защитавах.

Джаред се намръщи.

— Баща ти ли го измисли?

— Да. Тази вечер ми каза, че можеш да се опиташ да ме манипулираш, за да получиш моя дял от фирмата и се оказа прав.

— Затова ли реши повече да не се виждаме?

— Да — излъга Корин.

Предпочете да приеме това извинение, вместо да обяснява другото.

— Е, баща ти е сгрешил, Корин — Джаред също излъга с изненадващо спокоен глас. — И толкова по-зле за теб, че си му повярвала.

— Какво искаш да кажеш?

— Не възнамерявам да откупя дела ти. Не това искам от теб.

— Тогава какво? Нямам нищо друго ценно но себе си.

Очите на Джаред останаха неразгадаеми.

— Имаш себе си и един час от времето ти за горния етаж.

Корин се изсмя.

— Не говориш сериозно.

Когато той не отвърна, тя възмутено се изправи.

— Никога досега не съм била обиждана така.

— Не мислиш, че струваш седем хиляди долара ли? — запита той с абсолютно спокойствие.

— Аз въобще нямам цена! — изсъска Корин, като се държеше за масата, за да не се види, че ръцете ѝ треперят. — Направо си жалък, като предлагаш такъв начин на заплащане.

— Май нямаш друга алтернатива в момента.

— Утре ще ти върна парите, до цент.

— Не смятам да чакам толкова дълго.

— Нито пък аз да се съглася с твоите условия! — сопна се тя упорито. — Да видим, Бърк, какво ще направиш сега.

— Противно на очакванията ти ще си получа целия дълг, независимо дали си съгласна или не.

— Няма да посмееш — каза смело тя.

Другите в стаята щяха да я защитят, ако станеше нужда.

— Това предизвикателство ли е?

Корин се изплаши, когато срещна решителния му поглед.

— Не, не е.

„За бога, той наистина ще се опита“, помисли си тя страхливо. Все някой щеше да го спре, но щеше да стане такава сцена, че скоро целият град щеше да знае за това.

— Защо се колебаеш, Корин? Ще получиш седем хиляди долара само за един час. Не мисля, че повечето жени могат да се похвалят с такава цена.

Устните му леко се изкривиха.

— Или възразяваш, че ще ти платя за нещо, което обикновено даваш така, без нищо?

Тя направо зяпна. Защо имаше толкова лошо мнение за нея? Е, не даваше и пет пари за това. Така или иначе нямаше да се подчини на условието му. Но как да се измъкне от тази ситуация без да стане сцена?

— Не ми предостави честен избор — каза тя сърдито.

Погледна към тестето на масата, после и към картите пред себе си, и се усмихна дяволито.

— Ако направиш дълга ми дванадесет хиляди и се съ согласиш да отговоря на залога ти, може би ще се съглася на условията ти.

— Може би?

— Усмивката ѝ се разшири, защото знаеше, че не може да загуби.

— Ще се съглася.

Той се наклони напред.

— Така, за да няма недоразумения този път, нека ти изясня условията си. Ако аз спечеля тази ръка, ще се качиш горе с мен за един час. Става дума за един час в леглото. Ясно ли е?

Тя се изправи.

— Нямаше нужда да си толкова вулгарен, Бърк. Разбрах какво имаш предвид.

— Значи си съгласна?

— Да, а ти?

Той кимна, а тя се усмихна триумфално. Обърна картите си със замах и зачака с нетърпение да види поражението му. Но в отговор той ѝ се усмихна и поклати глава.

— Не достатъчно добри, Корин.

Тя не можа да повярва при вида на картите му. Пълен флош от каро — с една карта повече от нея. Беше невъзможно.

Когато срещна погледа му, очите ѝ светнаха убийствено.

— Това е измама!

— Можеш ли да го докажеш? — попита Джаред, като прибираше парите и полиците в джоба си.

— Измами ме, нали? Когато станах от масата си сменил картите — обвини го тя вбесена.

— Повтарям — можеш ли да го докажеш, Корин?

— Няма защо да го доказвам — знам го!

— Това не променя нещата. Картите показват, че спечелих и сега ще трябва да си платиш.

— За нищо на света!

Корин сграбчи чантата си и изхвърча от стаята.

Тъмното преддверие бе празно. Стълбищата към втория етаж бяха отдясно на изхода, така че тези, които слизаха отгоре можеха да се измъкнат без да бъдат забелязани. Тя потрепери, когато минавайки покрай тях, чу пронизителен женски смях някъде отгоре.

Може би трябваше да се скрие горе и да остави Джаред да я търси на улицата? Най-вероятно щеше да си помисли, че е избягала натам. Но не можеше да се осмели да се качи по тези стълби. А може

би щеше да убеди кочияша на Джаред да я откара вкъщи. Така щеше да е най-добре.

Корин едва откряна външната врата, когато едрата ръка на Джаред я затръшна под носа ѝ. После дланта му се отпусна върху рамото ѝ и той я обърна към себе си.

— Ще викам, Джаред. Наистина. Не можеш да ме спреш да си тръгна.

— О, мога — каза студено той. — Докато не си платиш дълга.

— Щях да дойда с теб горе само ако животът ми зависеше от това. А сега се отдръпни.

Тя се опита да го изблъска от вратата, но дори не можа да го помръдне. След миг той вече я беше сграбчил и я носеше нагоре по стълбите.

— Не! — крещеше Корин. — Не искам.

— Вече нямаш избор — произнесе той като стигнаха на площадката. — Така че коя стая предпочиташ, скъпа? Тази, в която си била преди, или може би там ще се чувстваш неудобно?

Стомахът на Корин се сви от страх. Дългият коридор пред тях беше тъмен, облепен с тъмносин тапет с една единствена малка лампа на другия край, която изглеждаше като светулка.

— Никога не съм била тук горе — прошепна Корин, чувайки сама ужаса в гласа си. — Трябва да ми повярваш, Джаред.

Той ехидно се изсмя и се приближи до първата отворена врата.

— Но не очакваш, нали?

— Какво съм направила, за да имаш такова мнение за мен?

Внесе я в стая, обзаведена изцяло в зелено — от килима и мебелите, до чаршафите на голямото легло.

После затвори вратата, но още не я пускаше на земята. Очите му святкаха в полумрака, когато я погледна.

— Стаята ни е в тон с очите ти — присмя ѝ се. — Играеш си с мен вече повече от два месеца — продължи той. — Трябваше все някога да си платиш последствията. Обикновено не чакам толкова дълго.

— Не съм си играла с теб.

Той повдигна вежда.

— Нима отричаш, че флиртуваше с мен и приемаше целувките ми без съпротива?

— Може малко и да съм флиртувала, но не съм имала нищо предвид — каза тя в защита. — Мислех, че си го разбран. И не съм те молила да ме целуваш, нали?

— Но не се опита и да ме спреш. Един истински мъж не би се задоволил само с целувки, скъпа — каза Джаред презрително.

— Но повечето биха.

— Не и аз — отвърна ѝ той студено. — Не и когато ми позволи да очаквам повече.

Той я пусна на земята и се обърна да заключи вратата. Докато беше с гръб към нея, тя бързо извади малкото ножче от чантата си. Щеше да го използва за първи път. Молеше се да си спомни всичко, което Джони Бъкстър я беше учил, когато беше на десет години.

Джаред бързо се извърна, като я чу да изважда ножчето от калъфа, и от сърце се изсмя на картинката, която Корин представляваше. Роклята ѝ беше от златно кадифе с перлени копчета и общита с дантели. Тъмnozлатистата ѝ коса бе вдигната на кок с панделки от същия плат. В едната си ръка държеше чантичка, а в другата — нож.

— Какво смяташ да правиш с тази играчка? — подсмивайки се я попита той.

— Смятам да я използвам, ако се приближиш.

— Някой казал ли ти е, че можеш да се порежеш, като си играеш с ножове?

— Някога знаех как да използвам този. И ако някой пострада, това ще си ти — каза тя с повече увереност, отколкото изпитваше в момента. — Сега отключи тази врата.

— Чудех се защо ли носиш това оръжие в чантата си. Често ли ти се налага да се защитаващ? Или само на мен се опъваш?

Тя зяпна.

— Значи си ровил в чантата ми преди да ми я върнеш? Един джентълмен не би го сторил.

— Е, и двамата знаем, че аз не съм такъв, нали? — отвърна той и съблече сакото си.

— Какво правиш?

— Приготвям се, за да изпълня сделката ни — отвърна той небрежно.

— По дяволите, не чу ли какво ти казах? Няма да ме докоснеш. Предпочитам да се любя с дявола, отколкото с теб.

— С дявола сме в добри отношения, така че той няма да има нищо против.

— Мразя те, Джаред Бърк!

— Това едва ли променя нещата. Сега бъди добро момиче и престани да се дърпаш, сякаш никога не си го правила. Ако не се съпротивляваш и за двама ни ще бъде удоволствие.

Преди да може да му отговори, Джаред хвърли сакото си върху нея, като я изненада. Сграбчи я през кръста, притисна я към себе си и започна да извива ръката ѝ назад, докато и двамата не чуха как ножът падна на пода. Вгледа се в уплашените ѝ очи и после дивашки впи устни в нейните.

Никой досега не беше притискал Корин толкова силно. Дори и с болка в рамото, защото той още не беше пуснал ръката ѝ, по тялото ѝ се разля чувство, на което тя се отдаде.

Джаред я пусна и отстъпи крачка назад.

— Желаяш ме толкова, колкото и аз теб. Защо се преструваш?

Думите му бяха като плесница и Корин силно се изчерви. Той беше прав. Тя не се възпротиви на целувката му, а дори я прие с цялото си сърце. Какво ѝ ставаше?

Тя кършеше ръце. За бога, трябваше да го накара да ѝ повярва.

— Не мога, Джаред. Не съм такава, за каквато ме мислиш. Никога не съм била с мъж. Кълна се! Може и да правя лудории, но не и такива.

— Лъжеш, Корин. Девствена си, колкото съм и аз.

— Не те ли интересува, ако казвам истината? — изплака тя. — Толкова ли си обсебен да ме имаш, че не чуваш какво ти говоря? За бога, та ти си партньор на баща ми — мой партньор. Мислиш ли, че ще можем да работим заедно след това?

— Това няма нищо общо с бизнеса. Просто си плащаш дълга, Корин.

— По дяволите! — избухна тя. — Нищо не ти дължа. — Беше забравила страха си.

— Затова е всичко, нали Корин? — язвително се ухили той. Бясна си, защото мислиш, че съм те измамил.

— Така си беше. Но въпреки това няма да се отдам на никой мъж, докато не се омъжа.

— Тогава не трябваше да се съгласяваш.

Той започна да откопчава роклята ѝ.

Корин ядосано шляпна ръката му и се наведе да вземе ножа си, но Джаред го ритна надалеч. Вдигна я и я хвърли доста грубо на леглото.

Корин започна да крещи. Но той легна върху нея и запуши устата ѝ с ръка.

— Не ме ядосвай! — Гласът му прозвуча заплашително. — Ставам доста жесток, когато съм ядосан.

Със свободната си ръка разкъса роклята ѝ.

— Няма да ти помогне, дори и да крещиш, защото тук на никой не му пука. Мнението е, че ако една дама се качи горе, тя повече не е дама. Аз съм на същото мнение, така че повече не ме карай да губя търпение. Ясно ли е?

Джаред разкри гърдите ѝ и малко от студенината в гласа му изчезна.

— О, ти наистина си красива — промърмори той. — Никога не съм виждал такава нежна бяла кожа.

Наведе глава към гърдите ѝ и целуна всяко зърно по ред. Задържа се там за малко, преди да я погледне в очите, които бяха пълни със страх и сълзи.

— Няма да те нараня, Корин, ако не се дърпаш — каза той почти нежно. — Обещавам ти.

Отмести ръка от устните ѝ и я целуна дълбоко, като обходи устата ѝ с език, но тя не отвърна. Джаред безразлично сви рамене.

— Ако искаш, Корин, инати се. Това няма да ме спре.

Тя не отговори. Толкова се срамуваше, че ѝ се искаше само да умре. Не можеше да го спре, той щеше да я нарани само ако опиташе. Така или иначе щеше да я изнасили, защо да страда повече?

Само се молеше да свърши бързо. Когато я повдигна, за да отмести останалите ѝ дрехи, тя не се възпротиви. Говореше ѝ нежно, но тя не чуваше нищо. Когато силните му ръце я галеха, тя не чувстваше нищо, освен срама си.

От здраво стиснатите ѝ очи се стичаха сълзи. Когато остра болка я разтърси, тя стисна устни, за да не заплаче. Той ѝ обеща да не боли,

но тя знаеше, че първият път винаги е така. Джаред Бърк отне девствеността ѝ, която тя винаги си мислеше, че ще даде на съпруга си. Беше я насилал по такъв животински начин. Корин не беше мразила никого така, както Джаред сега.

Изтощеното му тяло стана доста тежко и Корин предположи, че всичко е свършило.

— Изцяло ти се разплатих, Бърк — глухо каза тя. — Ще се отместиш ли от мен, искам да си тръгнавам.

— Наистина си студена кучка — промърмори той и стана да се облече.

— Вече ми го каза няколко пъти тази вечер. Не е нужно да го повтаряш.

— Трябва ти някой да те сгрее. Горко на мъжа, който се омъжи за теб и трябва да търпи подобни представления в леглото.

— Няма да му се наложи — отвърна Корин и седна на ръба на леглото, олюлявайки се леко. — Ами ако забременея?

Той сви рамене.

— По-скоро няма, след като това няма да се повтори. Но рискът си е твой, не мой. Това е да бъдеш жена.

Джаред свърши с обличането и застана до леглото, за да ѝ подаде скъсаната рокля. Корин чу как той дълбоко си пое въздух и се извърна към него. Проследи погледа му до средата на леглото, където петното кръв изглеждаше черно върху зелените чаршафи.

— Какво ти става, Бърк? — злобно го попита тя. — Изглеждаш изненадан. Не знаеш ли, че девствените кървят?

Очите му срещнаха нейните. Бяха светлосиви без следа от синьо. Задържа поглед върху нея, но най-накрая отиде до вратата със скъсаната ѝ рокля в ръка. Обърна се и отново я погледна.

— Стой тук, докато се върна — нареди ѝ грубо. — Чуваш ли?

— Къде отиваш?

— Просто стой тук, Корин. Ще се върна до обед.

— До обед? — зяпна тя. — Почти се зазорява. Знаеш, че призори трябва да съм си вкъщи или ще тръгнат да ме търсят.

— Ще се погрижа за това.

— Как?

Но Джаред беше вече излязъл и отнесъл със себе си дрехите ѝ. Какво ли пък беше намислил сега?

ГЛАВА ДЕСЕТА

Увил краката си с две одеяла и наметнат с дебела пелерина, Джаред нетърпеливо чакаше в каретата пред къщата на Бейкън стрийт. Беше едва призори и хладният въздух на есенното утро го пронизваше чак до костите. Щяха да минат часове, докато слънцето прогони адския студ.

Щеше да мине също и много време, докато стане удобно да помоли за разговор с мистър Бъроуз. Възрастният мъж сигурно още спеше в топлото си легло, без да подозира какво се е случило с дъщеря му. Джаред и без това имаше да му казва неща, които щяха да го разгневят, така че беше по-добре да не го събужда.

По дяволите, от вчера нищо не вървеше както трябва. А смяташе, че всичко е пресметнал до най-малката подробност. С полиците на Корин от клуба и доброто им приятелство щеше лесно да я убеди да застане на негова страна, сега, когато не беше в добри отношения с баща си, защото той се бе противопоставил на брака ѝ с Драйтън. Щеше да присъедини дела си към неговия, дори и само напук на баща си. Или поне Джаред си мислеше така.

Провали плановете му, като уж небрежно му каза, че не иска повече да се виждат, след като бе пропилял цели два месеца да я ухажда. И сякаш провалът с нея не беше достатъчен, ами и Самуел Бъроуз го подозираше за компанията.

Джаред се чувстваше виновен и ядосан. „Кучката си получи каквото заслужаваше. Защо ѝ трябваше да се прави на жена с опит. Девственица, проклета девственица! Опита се да му го каже, но той дори не я послуша.“

Джаред не можеше да чака повече. Щеше да стане по-лошо, ако изкара Бъроуз от леглото, но още малко насаме с тези самообвинения и щеше да зареже всичко. Това също беше изход, но той определено не му се понрави.

Брок отвори вратата малко след почукването на Джаред. Той беше свикнал със суровото лице на иконома, но никога преди не го бе

виждал толкова объркан.

— Наистина, сър, знаете ли колко е часът? — Брок изглеждаше възмутен.

— Разбира се — отвърна Джаред нетърпеливо. — Нямах да съм тук, ако случаят не беше спешен.

— Но мис Корин никога не става толкова рано. А и нейната прислужница не позволява на никой да я безпокои.

Джаред се чудеше дали икономът не си мисли, че тя току-що се е прибрала. Корин беше споменавала, че слугите знаят за бягствата ѝ.

— Не искам да безпокоя мис Бъроуз — каза Джаред леко развеселен. — Искам да се видя с баща ѝ.

— Е, сър, това е друго нещо. Доста необичайно за този час, но мистър Бъроуз е станал и се облича в момента. Ако нямате нищо против да почакате в кабинета му, ще го осведомя за посещението ви.

Самуел Бъроуз се появи след десет минути с чаша кафе в ръка. Джаред стана, за да го поздрави.

— Разбрах, че е нещо спешно — започна Самуел, като седна на креслото зад бюрото си. — Не мога да си представя какво друго би могло да бъде, освен ако не сте решили внезапно да напуснете Бостън. Дошли сте да уредим бизнес делата си, нали мистър Бърк?

— Това няма нищо общо с бизнеса — отвърна Джаред, като се чудеше как да започне.

— Какво е толкова важно тогава?

— Отнася се до дъщеря ви — Джаред започна направо. — Дойдох да поискам благословията ви за предстоящата ни сватба.

Самуел го погледна недоверчиво, преди да избухне.

— За бога, млади човече! Не знам какъв е обичаят там, откъдето идвате, но тук обсъждаме тези неща в по-нормален час.

— Ще ви обясня защо не можех да чакам, мистър Бъроуз. Но първо трябва да знам дали ни давате съгласието си.

— Но, моля ви, мистър Бърк, не толкова бързо — Самуел вдигна ръка, за да го накара да позабави малко. — Имах впечатлението, че Корин не е съвсем привлечена от вас. Без да ви обиждам, по може би знаете, че тя предпочита мъже, които може да контролира. Нима съм се лъгал за вас? Нима дъщеря ми намира, че е лесно да ви... да ви манипулира?

— Не.

— Тогава защо ще се съгласи да се омъжи за вас?

— Не съм я питал още.

Самуел не можа да не се засмее.

— И си мислите, че тя ще ви каже „да“, когато го направите?

— Да, естествено, след кратко убеждаване. А аз мога да бъда много убедителен.

— Не се съмнявам в това, но Корин не може да бъде убедена в нещо, което сама не иска. Тя знае точно какво иска от живота и има упоритостта да го постигне. А вие не сте точно това, което търси.

— Може и да не съм — сви рамене Джаред. — Но аз съм мъжът, за когото тя ще се омъжи.

— Звучи така, сякаш не ме питате, а ме поставяте пред свършен факт — отбеляза Самуел, като повдигна вежда.

— Да, така е. Бих искал да имам одобрението ви, но това няма много да промени нещата.

Самуел се усмихна, кафявите му очи бяха пълни със задоволство.

— Уважавам решителните мъже, мистър Бърк. Трябва много да обичате дъщеря ми.

Джаред се намръщи. Надяваше се да избегне тази част от разговора.

— За да бъда откровен, мистър Бъроуз, любовта няма нищо общо. Както сам знаете, дъщеря ви е изключително красива и привлекателна жена, но от нея трудно ще стане съпруга. Няма нужда да ви казвам колко радикални са разбиранията ѝ. За нея бракът е мост към свободата. Не се замисля за отговорностите, които несъмнено ще възникнат. Но с подходящ учител ще се научи.

Тези думи поблазниха родителските инстинкти на Самуел. Стоеше изправен, подпрял ръце на бюрото и леко наведен напред, но все още с яростен блясък в очите.

— Нека си изясня нещо, мистър Бърк. Вие не обичате дъщеря ми и смятате, че от нея няма да стане добра съпруга. Тогава защо, по дяволите, сте тук и ми казвате, че ще се ожените за нея?

Джаред не се поколеба.

— За мен е въпрос на чест, сър.

— Чест? За какво, по дяволите, говорите? — изфуча Самуел, напълно объркан.

— Преди да ви обясня, нека ви попитам следното — знаете ли за склонността на дъщеря ви към хазарта? Знаете ли, че тя почти всяка вечер посещава едно отвратително място отвъд Чарлз ривър?

— Знам всичко, което прави дъщеря ми, включително и това, че вие сте я придружавали в тези среднощни авантюри, откакто онзи глупак Драйтън напусна града.

— Ако сте знаел, защо тогава не я спряхте? — запита Джаред.

— Единственият начин щеше да е да я заключа в стаята ѝ. Момичето е твърдоглаво и прави каквото си е наумила, а не каквото аз ѝ кажа. Мисля, че скоро ще изгуби интерес. И все още смятам така.

— И не ви пука, че я виждат на онова място?

— Разбира се, че не. Но не мога да я спра да не ходи там.

— Наистина е трябвало, мистър Бъроуз — застрашително каза Джаред. — Това място не е само покер-клуб. Всеки знае за какво се използва втория етаж на къщата, А вие?

— Да — Самуел отмести очи смутен. — Но Корин е свястно момиче, така че не се притеснявам за това.

— Сигурно знаете колко е невинна — иронично подметна Джаред. — Но аз не. Според мен нито една благовъзпитана жена не би ходила на подобно място.

— Е, сега...

— Позволете да довърша. Това не е единствената причина, заради която... аз предполагах разни неща за нея. Създава впечатление, че е жена с опит. Разбирате ли за какво говоря, мистър Бъроуз? Заради флиртуването ѝ и славата на покер клуба, който толкова често посещава, аз не повярвах в невинността ѝ, не и когато ми се кълнеше за това.

Лицето на Самуел стана яркочервено.

— Какво все пак сте направили на дъщеря ми?

Джаред почувства как всеки мускул в тялото му се свива. Намираше се в сложно положение, но щеше да каже истината.

— Спечелих Корин на покер, в играта участвахме само двамата. Правилата установихме преди последната ръка. Беше решена да довърши ръката, но нямаше достатъчно пари, затова заложи себе си.

— Не мога да повярвам — избухна Самуел.

— Беше сигурна, че ще спечели, мистър Бъроуз. Иначе, съмнявам се, че щеше да се съгласи с условията. Но тя ги прие и

загуби. А после отказа да изпълни баса. И боя се, че не се показах достатъчно джентълмен, за да приема отказа ѝ.

— Какво искате да кажете, мистър Бърк? Да не би вие...

— Изнасих дъщеря ви — прекъсна го студено Джаред. — Съжалявам, но фактът си е факт — изнасих я. Ако наистина ѝ бях повярвал, че е девствена, това сигурно нямаше да стане. Но тя сама заложи себе си. Не мислех, че девственица би поела такъв риск.

Самуел тежко се смъкна в стола си.

— Не знам какво да кажа, мистър Бърк. Бих ви хвърлил в затвора, но за беда се досещам как се е случило. За бога, наистина ли дъщеря ми е била такава глупачка да се заложи на покер?

— Да.

— А сега, защото е била девствена, вие се чувствате задължен да се ожениш за нея?

— Не поемам напълно вината за това, което стана. Но за невинността ѝ наистина съжалявам. Чувствам се като пълен глупак затова, че я прецених толкова погрешно. Но станалото — станало. Тя си плати за грешката. Сега аз се чувствам задължен да платя за моята. Ще се грижа добре за нея, мистър Бъроуз. Всъщност настоявам.

— Това трябва да се е случило снощи?

— Да. На нея ѝ няма нищо, сър — успокой го Джаред. — Разбира се, не е благоразположена към мен, но я оставих в нормално състояние.

— Оставили сте я? Къде?

— Тя все още е отвъд реката, в уютна спалня и вероятно вече е заспала.

— Не и моята дъщеря. Сигурно всеки момент ще влети тук и ще поиска главата ви на тепсия.

— Не мисля. Не я оставих да избира дали да тръгне или да остане — взех дрехите ѝ с мен.

Самуел си пое дълбоко въздух. Не можеше изцяло да обвинява Джаред за това. Корин сама си го беше изпросила. Нали си я познаваше. А я беше предупредил да не си играе с Бърк.

Той прочисти гърлото си.

— Искрено, мистър Бърк, бих предпочел нищо от това да не се беше случвало, но то вече е факт и поне вие смятате да постъпите правилно спрямо дъщеря ми.

— Тогава одобрявате брака ни?

— Да, ако Корин е съгласна. Но, ако не е, откровено казано съмнявам се, че ще е, тогава не сте длъжен да правите нищо повече по случая.

— Много благосклонно от ваша страна, имайки предвид обстоятелствата. Но тя ще се съгласи — увери го Джаред.

Самуел се намръщи.

— Ако смятате насила да я накарате да се омъжи за вас, можете още сега да си го избиеете от главата. Няма да позволя отново да нараните Корин.

— Дори и не съм си го помислял, мистър Бъроуз. Давам ви думата си. Няма да нараня Корин по никакъв начин.

— Надявам се, че мога да разчитам на думата ви — отвърна Самуел със строг поглед.

— Можете.

— Добре, тогава имате разрешението ми да ѝ предложите женитба. Но когато говорите с нея, бих ви помолил да не споменавате, че съм одобрил брака ви. Всъщност ще е най-добре, ако тя не разбере, че аз знам какво се е случило. Не искам да я карам да се срамува още повече.

— Разбирам — каза Джаред неловко. — Но ще ми трябва една от роклите ѝ. Тази, която носеше вчера, е повредена. Ще разбере, че съм идвал.

Самуел едва не избухна отново.

— Но какъв е проблемът. Дайте на поправка роклята, която носите. А аз ще видя дали икономът ми ще може да забрави, че сте идвал.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Корин спеше, когато Джаред се върна при нея. В момента му се искаше и той да поспи, но първо трябваше да говори с нея.

Положи дрехите ѝ на дървената рамка на леглото и за няколко минути се загледа в нея. Тъмnozлатистата ѝ коса, разпусната, лежеше върху цялата възглавница на меки вълни. Беше толкова гъста и дълга...

Наистина беше дяволски красива. Само да не беше дъщеря на Бъроуз... Но Джаред не можеше да си позволи да забравя този факт. За него Корин беше само пътечка към целта. А веднъж щом я постигне, никога отново нямаше да види тази дива, зеленоока красавица.

— Корин, ставай! — Джаред тихо и леко я разтърси. — Трябва да си поговорим.

— Махай се — промърмори тя и зарови лице във възглавницата.

— Хайде сега, почти десет часа е.

Тя го стрелна е поглед напълно разсънена.

— Ти? Значи все пак се върна.

Той се усмихна.

— Да не мислиш, че щях да те оставя тук?

— От теб всичко може да се очаква — каза тя злобно и дръпна чаршафа, за да се покрие.

— Дадох роклята ти на поправка. Имах нужда да помисля, взема някои решения.

— За какво?

— За снощи, Корин.

— Не искам да говорим за това! — отрязва го тя гневно. — Искам да го забравя.

— Не е толкова просто.

— Не е ли? Ако се махнеш от живота ми, ще те забравя доста бързо.

— Аз също искам да забравя, но не мога — отвърна Джаред. — Това, което направих, е непростимо.

— Да не искаш да кажеш, че съжالياваш? — запита Корин саркастично.

— Да.

— Не мислиш ли, че е малко късно за съжаления, Бърк? Бедата е сторена.

— Но не е съвсем късно да я поправя.

— Да не си магьосник? Можеш ли да ми върнеш девствеността?

— Не, но мога да се погрижа да не страдаш занапред от това, което направих.

— Да страдам занапред? За какво говориш? Единственото ми страдание е, че съм в една стая с теб.

— Успокой се, Корин. Искам да говорим сериозно.

— Защо пък? — сопна се тя.

— Защото си толкова виновна за това, което стана, колкото и аз — каза той остро, след това понижи глас, преди да довърши. — Сгреших, Корин, но ти бях ядосан затова, че ме подведе. Защо ти трябваше да се държиш така, ако си девствена?

Тя се извърна, за да не се налага да го гледа в очите. Знаеше, че вината е и отчасти нейна. Но това не заличаваше омразата ѝ към Джаред затова, че я насили толкова грубо.

— А ти не трябваше да се отнасяш с мен като с проститутка — каза тихо тя.

Джаред седна до нея на леглото, разчувстван от жалостивата ѝ забележка. Извърна лицето ѝ към себе си.

— Наистина съжالياвам, Корин. Кълна се, не съм искал толкова да те нараня — очите му проникнаха дълбоко в нейните. — Ако знаех, че си девствена, никога нямаше да те докосна. Вярваш ли ми?

— Не знам — каза тихо тя.

Щеше да заплаче, очите ѝ станаха като зелени блещукащи поточета.

— Вече не знам дали мога да ти вярвам.

— Не те виня, че сега не ми се доверяваш. Но кълна се, Корин, никога вече няма да те нараня.

— Просто се махни, Джаред — отблъсна го тя. — Не искам да говорим повече.

Думите ѝ го разтърсиха повече, отколкото се изписа на лицето му. Същите думи, които майка му бе казала на баща му толкова

отдавна.

— Ще говориш с мен, Корин. Ще трябва, за твое добро е — добави той. — Ами ако снощи е било заченато дете? Сама ли ще поемеш този риск?

— Какво се опитваш да ми кажеш, Джаред? — отегчено запита тя. Кажи го направо и толкова.

— Искам да се омъжиш за мен.

Настъпи момент на пълна тишина.

— Наистина ли? — подсмихна се тя. — Кажи ми защо?

— Говоря сериозно, Корин.

— Попитах те защо, Джаред. Ти не ме обичаш. Да не би да се жертваш, защото се чувстваш виновен?

— Нищо не жертвам. Просто се опитвам да реша проблем, който съм създам — отвърна той, стараяйки се да се сдържа.

— Е, аз не виждам никакъв проблем. Каквото е сторено — сторено е. Няма да се самоубия само заради снощи. Ще го преживея, можеш да си сигурен.

— А ако има дете?

— Ако това стане, ще го дам някъде — студено каза тя, надявайки се думите ѝ да го понижат. — Със сигурност няма да задържа твое дете.

Джаред стисна зъби. Тя наистина го мразеше.

— Не ти предлагам само брак, Корин, но и всичко, което искаш от живота. Знам, че обичаш Ръсел Драйтън, но че баща ти няма да ти позволи да се омъжиш за него. Ако се свържеш с мен, не само ще се предпазиш от евентуална бременност, но и ще получиш парите си. След време можем да се разведем и да се омъжиш за Драйтън.

Корин понечи да му обясни, че в нейното семейство не може да има развод, не беше прието, но любопитството ѝ беше провокирано.

— Какво точно имаш предвид с това — „Ще имаш всичко, което искаш от живота“?

— Искаш свобода, нали? — напомни ѝ той. — Искаш независимост?

— Да не искаш да кажеш, че ако се омъжа за теб, няма да се опитваш да ме контролираш? Няма да поставяш никакви правила?

— Точно така — отвърна Джаред, спокоен, че най-накрая я е убедил.

— А парите ми? Ще се опитваш ли да ги управляваш?

— Не ми трябва парите ти, Корин. Можеш да правиш с тях каквото си искаш.

Не можеше да повярва, че той е съгласен да ѝ даде всичко това. Беше твърде хубаво, за да е истина. Защо беше толкова отзивчив?

— А мога ли да ти се доверя? — запита тя скептично.

— Ако искаш, иде се подпиша под тези условия — предложи той.

— Преди сватбата?

— Да.

Тя извърна поглед от него.

— Това, което предлагаш, е много съблазнително, Джаред — призна не след дълго Корин. Но се чудя дали все още ще искаш да се ожениш за мен, като чуеш и последното ми условие.

— Слушам — Джаред леко се усмихна, сигурен, че е спечелил битката.

— Последната нощ беше доста унижителна за мен. Правенето на любов ми се стори противно. Ако се съглася да се оженим, ще бъда твоя съпруга само за пред хората.

— Искаш да кажеш, че леглото е въвн от сделката?

— Да.

Брадичката на Джаред потрепери. Какво му пукаше? Никога не можеше да я заобича. Защо тогава така го заболя?

— Снощи не си даде шанс, Корин. Любенето може да е удоволствие и за двамата партньори, ако участват еднакво.

— Не възнамерявам да ти позволя да ми покажеш, Джаред — инатливо му отвърна тя.

— Много добре, доколкото не възразяваш да задоволявам нуждите си другаде.

Корин се засмя на раздражението му.

— Бих се изненадала, ако не го правиш. Не, не възразявам.

За бога, тя не даваше и пет пари за него!

— Налага се поне една нощ — брачната.

Още една нощ като тази? Но той ѝ даваше всичко и нямаше да се наложи да чака две години. Все щеше да я издържи.

— Съгласна съм — най-накрая каза тя. Сключваш доста жалка сделка, Джаред. Мислиш ли, че си заслужава?

Джаред си отдъхна. Тя нито веднъж не спомена за дела си от компанията. Как ли щеше да се справи, ако беше повдигнала тази тема?

— Участието ми в сделката не е толкова лошо, Корин. Ще пречистя съвестта си. А и няма да е за дълго. Веднъж щом поискаш развод, ще тръгнем по различни пътища.

Очите на Корин танцуваха. „Няма да има никакъв развод, Джаред Бърк. Тази сделка е докато смъртта ни раздели.“ Но нямаше да му го каже точно сега. Мили боже, какво великолепно отмъщение!

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

Поканите за сватбата бяха разпратени, а датата — определена за десети октомври — неделя, след по-малко от четири седмици. Корин започна да подготвя булчинския си тоалет. Дните ѝ бяха изпълнени с приготовления и пазаруване за чеиза ѝ. Четирите седмици изминаха бързо.

Почти не виждаше Джаред и нямаше възможност да говори с него. Изпрати ѝ писмено споразумението, което имаха, и това отхвърли всякакви съмнения.

Баща ѝ не знаеше за договора, който ѝ осигуряваше независимост. Само ако подозираше, никога нямаше да ѝ позволи да се омъжи за Джаред. Понякога Корин се чудеше защо баща ѝ се съгласи толкова лесно на този брак, без дори да я попита защо е променила отношението си към Джаред. Но това малко я тревожеше.

През последната трескава седмица преди сватбата една среща помрачи Корин. Ръсел се беше върнал в Бостън. Знаеше, че Джаред го е изместил, така че поне не трябваше тя да му го казва, но той настояваше за обяснение.

Беше средата на един следобед, когато съобщиха на Корин, че Ръсел я чака долу в салона. Тя тъкмо пробваше булчинската си рокля, която беше пристигнала едва тази сутрин. Но при съобщението за него, изведнъж падна духом.

Като вида тъжното ѝ изражение, Флоранс я попита:

— Да не мислиш, че нямаше да ти се наложи да говориш с горкия човек? Той очакваше, че ще се ожени за теб. Поне има право да разбере защо си избрала друг вместо него.

— Знам. Но ако бях вече женена, Ръсел нямаше да се опитва да ме разубеждава.

Флоранс поклати глава.

— Приемаш чувствата на мъжете толкова лекомислено, Кори.

— Ръсел знаеше, че не го обичам — каза тя в защита.

— Но той те обичаше.

— На чия страна си, Флоранс? — запита я Корин сприхаво.

— На твоята, момичето ми. С теб съм от раждането ти. Когато майка ми умря, аз започнах да се грижа за теб. Като дъщеря си ми.

— О, стига. Не си достатъчно голяма, за да си ми майка.

— Така е, но се привързах към теб. И когато вече няма какви съвети да ти давам, значи е време да те напусна.

— Не ставай глупава.

— Трябва все някого да слушаш, Кори. Иначе кой ще ти каже, ако правиш нещо не както трябва? Ръсел Драйтън въобще не ме интересува, но ти го използваше и това беше ужасно. Сега използваш мистър Бърк, за да постигнеш онова, което искаш и не го обичаш повече, отколкото Драйтън.

— Джаред го знае. Бракът ни е за удобство.

— Удобство само за теб. За бога, Кори! Кажи ми, че дори няма да споделяте една спалня. Какво печели той от този брак?

— Задължен ми е — сопна се Корин, забравяйки че Флоранс не знае за насилието му над нея.

— Задължен ти е? За какво? Какво не си ми казала, Корин Бъроуз?

— Нищо — изсмя се Корин. — Наистина нищо.

Не можеше да каже на Флоранс. Срамуваше се от участието си в случилото се. И най-вече, никой нямаше да разбере как се е съгласила да се омъжи за мъжа, който я е изнасиллил. Тя също не можеше да си го обясни.

Когато слезе долу, Ръсел беше изнервен от дългото чакане.

— Бях започнал да си мисля, че те е страх да се изправиш пред мен — почти извика Ръсел, когато тя влезе в салона.

Корин пренебрегна обвинението и съвсем спокойно се поинтересува:

— Дядо ти възстанови ли се, Ръсел?

— Той почина.

— Съжалявам.

— Сигурен съм — отвърна остро той. — Както, сигурен съм, съжаляваш, че не си ми казала, че ме заменяш с друг веднага щом заминах.

— Не бъди сприхав. Знаеш, че баща ми нямаше да ни позволи да се оженим.

— Каза, че ще го убедиш — напомни й той, а сините му очи потъмняха от гняв.

— Опитвах, но все едно, той нямаше да промени решението си.

— Знаеш, че щях да чакам, докато вече нямаше да ти е нужно неговото разрешение — каза Ръсел, малко по-меко.

— И ти знаеш, че въобще нямах намерение да чакам толкова дълго. — Раздразнението на Корин нарастваше. — Бъди разумен, Ръсел. Никога не съм се преструвала, че те обичам. Бях искрена с теб от самото начало. Просто не се получи, както го искахме.

— Обичаш ли Бърк?

— Не. Имам същото споразумение с него, както и с теб. Единствената разлика е, че баща ми не отказа на Джаред. И ако за теб ще е някакво успокоение, Ръсел, с Джаред ще сме женени само по име.

Ръсел изви вежда.

— Между нас нямаше такова условие.

— Да.

— Защо мъж като Бърк би приел толкова нелепи условия?

— Не мисля, че са нелепи — Корин възмутено отхвърли въпроса.

— Какво печели Бърк от всичко това?

— Съпруга само за пред хората — излъга Корин. — Каквото и искаше.

— И това е всичко?

— Да.

Ръсел се подсмихна.

— Значи те използва, както и ти него. Ще си играе с дамите и няма да се притеснява, че ще го закарат под венчилото, след като си има законна съпруга. Наистина е мерзавец, нали?

— Сигурно това е имал предвид — отбеляза Корин с леко раздразнение. Не беше обмисляла какъв може да е планът на Джаред.

— Пак ще се виждаме, след като се омъжиш, нали?

Корин се намръщи.

— Не знам, Ръсел.

Той се приближи до нея и я хвана за раменете.

— Не ме отблъсквай напълно, Корин.

— Ако все още се надяваш, че мога да се влюбя в теб, по-добре недей. Съмнявам се, че някога ще си изгубя ума по някого. В противен

случай ще трябва да зависи от него, да разчитам на него. Предпочитам да се осланям на себе си.

— Не мога да се откажа, Корин, не още.

Той я придърпа по-близо и потърси устните ѝ за целувка.

Корин мразеше умолителната нотка в гласа му, наранения поглед. Само слабите мъже не се отказваха достойно.

— Предполагам, че ще си останем приятели — отсечено предложи тя. — Но наистина не можем да се виждаме след като се омъжа.

— Добре, Корин. Както кажеш — веднага се съгласи той.

Беше типично за Ръсел да се огъва пред всяко нейно желание. Твърде жалко, че баща ѝ го беше отхвърлил. Поне харесваше Ръсел, но не можеше да каже същото за Джаред Бърк.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Десети октомври започна с мъгла и дъжд, който следобед премина в гръмотевична буря. От прозореца на спалнята си Корин нещастно гледаше удавената във вода улица. Цели потоци се стичаха по водосточните тръби. Паркът отсреща беше наводнен.

Корин погледна през рамо към Флоранс и мрачно я запитва.

— Не е ли лоша поличба да вали на сватбата ти?

— Това са пълни глупости. А и ми изглежда, че бурята скоро ще отmine. Даже преди четири часа слънцето може да се покаже.

Корин още веднъж погледна към пустия парк.

— Едва ли — въздъхна тя и се извърна от прозореца. — А и косата ми ще се развали на излизане и влизане от каретата, да не говорим за роклята.

— Може би трябва да отидем по-рано в църквата и да те приготвим там — предложи Флоранс.

— Да, може би — автоматично отвърна Корин. Мислите й вече бяха отлетели в друга посока.

От момента, когато се събуди тази сутрин, беше обзета от съмнения. Внезапно се обърна към камериерката си с широко отворени, изпълнени със страх очи.

— О, Флоранс, в какво се забърквам?

— Не ме гледай, като че ли в мен се крият всички отговори — строго я сгълча Флоранс. Трябвало е по-рано да мислиш за това, момичето ми.

— Не познавам добре този мъж, а ще се женя за него — продължи Корин. — За бога, дори не знам откъде идва?

— Има ли значение?

— Нито пък знам къде ще живеем. Не можем да останем и хотела му.

— Сигурна съм, че той всичко е обмислил, Кори — опита се да я успокои Флоранс.

— По-добре да не е. Не и без моето одобрение! — сопна се тя по детски. — И ако си мисли, че ще напусна Бостън, за да отида да живея там, откъдето идва, то...

— Не разбирам защо не обсъди тези неща с него.

— Не ми беше хрумвало досега — призна си Корин и изплака в изблик на паника. — О, Флоранс, няма да се омъжа за него! Не мога!

— Ще стане скандал и то такъв, че да подпали цял Бостън. Корин Бъроуз не се появява в църквата!

— Но...

— Никакво но — отрязва я Флоранс по-спокойно. — Просто си нервна, Корин. С всички булки е така. Този брак е каквото искаше, а и какъв дявол взимаш за съпруг!

— Да, наистина е дявол.

— Е, доколкото познавам Джаред Бърк, той е като писенце. Чаровник си е.

— Виждала съм и другата му страна, Флоранс. Той сякаш се състои от двама напълно различни мъже.

— За какво говориш?

— Няма значение — бързо отвърна Корин. — Притеснявам се за довечера и какво ще стане след приема.

— О, всичко ще бъде наред — изкикоти се Флоранс. — Имаш представа какво е, нали съм ти разказвала, след като горката ти майка не беше жива, за да го направи.

— Толкова малко си я спомням.

Корин почувства, че започва бавно да се успокоява.

— Само това, че тя и татко много не се разбираха.

— Техният брак също беше по споразумение, както и твоят.

— Знам — отвърна Корин и погледна към часовника. — По-добре да побързаме, ако ще се обличам в църквата. Ще кажа на татко, докато приготвяш нещата ми. И не забравяй перлената огърлица от баба. Много ще подхожда на всичките дантели по роклята ми.

— Да, да — усмихна се Флоранс. — Вече по-добре ли си?

— Да. Не знам какво ми стана, но сега се чувствам отлично. Хайде да приключваме с тази сватба.

Накрая на улицата, на няколко къщи от църквата, беше спряла старомодна карета с две кобили. Беше празна, само на капрата седеше кочияш с дебела пелерина. Щом чуеше, че някоя карета се приближава, се обръщаше към църквата.

Гръмотевици се чуваха често и осветяваха облачното небе. Дъждът се изливаше на талази, но кочияшът не можеше да си позволи да стои на сухо в каретата. Чакаше една определена карета и човека, който щеше да излезе от нея. Затова и под пелерината си беше скрил чисто нова пушка.

Джаред беше в отвратително настроение. Дойде в църквата с Уилис Шерман, адвокатът, който Драйтън му препоръча и, който беше избрал за свой кум. Докато пътуваха, Джаред се опитваше да скрие възбудата си от Шерман.

За какво, по дяволите, му трябваше да се жени за дъщерята на Бъроуз? Всеки път щом я погледнеше си спомняше за баща ѝ и колко го мрази. Но няма да е за дълго, каза си той. Щом вземеше дела на Корин, за да съсипе фирмата, тя щеше да се разведе с него. Но колко време щеше да отнеме това? И струваше ли си да се жени за нея?

Толкова време си беше изгубил с Корин. Беше дошъл преди пет месеца. Но поне вкъщи никой нямаше да знае, че се е оженил и развел по време на пътешествието си до континента. Искаше му се вече всичко да е свършило и да е на път за вкъщи.

Каретата спря и Джаред изчака шаферите да донесат чадъри, за да излезе навън. Прекрасен ден за сватба — помисли си той мрачно. Внезапно светкавица изтреця като пушечен изстрел. Едва след няколко секунди Джаред забеляза дупка в каретата като от куршум и проумя, че това наистина е било изстрел. Дупката се намираше само на няколко сантиметра от главата му. Тогава чу конски тропот и се обърна, за да види как една карета бързо се отдалечава надолу по улицата.

— Странен звук за гръмотевица — забеляза Уилис Шерман, като последва Джаред към църквата.

Нещо му подсказваше, че трябва да проследи изчезващата карета, но Корин никога нямаше да му прости, ако я накара да чака пред олтара. Беше зашеметен не от факта, че за малко не го застреляха, а защото не можеше да си представи кой би искал да го убие. Нямаше

врагове в Бостън и затова предположи, че изстрелът не е бил предназначен за него. Вероятно беше дело на някой луд.

— Хайде, преди да се намокрим до кости — подкани го Уилис. — Доста силно вали и тези чадъри няма да ни спасят.

Джаред кимна и побърза по стълбите към входа на църквата. Пренебрегна изстрела, като нещо незначително, защото точно сега не му беше до това — предстоеше му женитба.

Няколко минути по-късно се появиха Самуел и Корин Бъроуз, следваха Лоран, която беше шаферка по пътеката към олтара. Там ги чакаше Джаред с нетърпеливо изражение, което още повече изнерви Корин.

Той изглеждаше много елегантен в черните си панталони и бял смокинг с черни кадифени ревери. Това накара Корин да се почувства малко горда. Лоран изглеждаше щастлива, но и малко завиждаше. А Синтия отказа да дойде на сватбата, Имаше прекалено големи надежди за Джаред и не можеше да се изправи пред Корин. Ръсел също не дойде. Но много други нейни и на баща ѝ приятели бяха тук, за да ѝ пожелаят късмет.

Самуел ѝ стисна ръката успокоително, но неговото присъствие не можеше да намали паниката ѝ. Ръцете ѝ бяха потни. Сърцето ѝ биеше толкова бясно, че можеше да го чуе въпреки музиката и трополящия дъжд навън.

Когато Джаред пое ръката ѝ, тя знаеше, че той ще усети студената влажност, ще разбере колко е изплашена. От усмивката му тя леко порозовя под воала — не можеше да знае, че въпреки всичко той я обожава. В бялата копринена рокля, обшита с дантели и с нежния воал, тя беше най-прекрасната жена, която беше виждал досега. Какъв обрат на съдбата, помисли си Джаред, безсърдечната Корин Бъроуз изглеждаше като истински ангел. Под воала тъмnozлатистата ѝ коса беше вдигната високо и обсипана с перли. Носеше оранжеви и тъмночервени хризантеми, които акцентираха чудесно с косата ѝ. Когато свещеникът започна службата, Джаред се отърси от мечтанията си. Испитият стар човек изнесе традиционната сватбена служба, но Джаред почти не ѝ обърна внимание, Корин също. В този момент тя усети, че е напълно сама и ѝ се прииска това да продължи. След този ден баща ѝ вече нямаше да има водеща роля в живота ѝ, а Джаред беше обещал изобщо да не се меси в него. Беше се подписал в

съгласие черно на бяло. Отсега нататък щеше да разчита единствено на себе си.

— Провъзгласявам ви за съпруг и съпруга.

Корин зяпна. Всичко беше свършило, вече не можеше да избяга. Без дори да осъзнава беше казала „да“. Стоеше като парализирана, когато Джаред вдигна воала ѝ и докосна студените ѝ устни със своите.

— Усмихни се, мисис Бърк — прошепна ѝ той, когато взе ръката ѝ, за да преминат по пътеката. — Това би трябвало да е щастливо събитие.

Тя се усмихна изкуствено за пред гостите и скоро се изгуби в порои от поздравления. След няколко минути Джаред нетърпеливо я дръпна настрана от тълпата и я изведе от църквата. Изтичаха до каретата, която чакаше да ги откара до фотографското студио, а после и на приема в дома ѝ.

В каретата Корин отбягваше погледа на Джаред и непрекъснато си повтаряше, че вече всичко е свършило. Имаше брачно свидетелство, което беше подписала без дори да погледне. А вкъщи — документа, според който Джаред трябваше да спазва обещанията си към нея. Всичко щеше да е наред. Трябваше да преживее само тази нощ.

По време на снимките изглеждаше привидно спокойна. Всичко бързо свърши и те си тръгнаха. През всичкото време не бяха си казали повече от няколко изречения.

Приемът беше в разгара си, когато пристигнаха. Ликуващата тълпа отново ги запя с поздравления. Самуел беше поръчат най-добрите чуждестранни деликатеси и от най-скъпото шампанско. Бостънското общество винаги се отпускате за сватбените тържества и Корин рядко оставаше с празна чаша в ръка. Джаред ѝ предложи да тръгват много по-рано, отколкото очакваше. Все му отказваше, докато най-накрая той я притисна до стълбите.

— Качвай се горе да се преоблечеш.

В гласа му звучеше решителна нотка, но тя още не беше достатъчно пияна, за да тръгне с него.

— Няма ли да останем тук за през нощта?

— Под бащиния ти покрив? Едва ли — отвърна той насмешливо. — Ще прекараме краткия си меден месец в хотела ми.

— Не още, Джаред. Толкова е рано... Той я сграбчи здраво за рамото.

— Знам какво се опитваш да направиш, Корин, но няма да стане. Тази нощ е моя и искам и двамата да ѝ се насладим.

— Можеш да ѝ се наслаждаваш колкото си искаш, но аз едва ли ще успея — изсъска тя, раздразнена, че е проумял плана ѝ.

— Не съм толкова сигурен — каза той с дяволска усмивка, която я накара да потрепери.

— Не искам още да тръгвам, Джаред.

Тя се намръщи, но номерът ѝ не мина.

— Ако трябва и сам ще те кача горе — предупреди я той. — И ако не слезеш до двайсет минути, ще...

— Добре де — погледна го тя кръвнишки преди да се качи нагоре.

Флоранс я чакаше. Роклята в бургундско червено и пелерината бяха приготвени на леглото ѝ.

— Тъкмо извадих дрехите ти, не мислех, че толкова скоро ще се качиш.

— Нито пък аз — отвърна Корин ядосано.

— Останалите неща, които ще са ти нужни, са изпратени вече в хотела.

— Кой се е разпоредил така?

— Мистър Бърк го уреди.

— Ти знаеше ли за това?

— Хайде сега, Кори. Не си мислила, че ще прекараш брачната си нощ вкъщи, нали?

— Просто не обичам някой да ми урежда нещата без мое знание.

— Е, ако беше обсъдила тези неща със съпруга си, сега нямаше да си толкова изненадана.

— Съпругът ми? А, да, щом говорим за него, по-добре да побързаме. Имаше нахалството да ме заплаши, че ще се качи тук горе, ако се забавя твърде дълго.

Флоранс се изкикоти.

— Нетърпелив е, така ли?

— Ще ме има само тази нощ и никога повече.

На път на хотела не си казаха нито дума. Корин се чувстваше малко замаяна от всичкото шампанско, което беше изпила, но това усещане бавно се изпаряваше заради гнева и страха ѝ. Надяваше се да

не усети нито една минута от това изпитание, но Джаред ѝ беше попречил.

Апартаментът му в хотела беше голям и луксозен, един от най-добрите, които предлагаша. Гостната стая беше в тъмночервено и златно, с балкон, гледащ към града, а спалнята беше скрита зад двойна врата. Тя погледна натам с тревога, когато Джаред свали пелерината ѝ и я хвърли на канапето. На масата видя съд, в който се изстудяваше шампанско.

Като кимна към бутилката, тя се усмихна.

— Още не сме си казали наздраве.

— Не бъди лицемерна, Корин.

— За бога — изсумтя тя. — Още една чаша няма да ме отреже напълно.

Той се приближи до нея и повдигна брадичката ѝ, за да се вгледа в тъмнозелените ѝ очи.

— Добре, но все пак се преоблечи, докато аз напълня чашите.

Тя се отдръпна.

— Не може ли това да почака още малко?

— Не.

— Моля те, Джаред.

Той я сграбчи за раменете, за да я накара отново да го погледне в очите.

— Дърпането не е част от споразумението ни, Корин — каза той с изненадващо нежен глас. — Защо просто не ми се отдадеш тази нощ? Обещавам ти, че няма да те нараня.

Знаеше, че се държи глупаво. Беше спечелила толкова много, а това беше единственото нещо, което той ѝ искаше в замяна.

— Съжалявам — каза тихо Корин, като сведе поглед. — Май съм просто изплашена.

Взе я в прегръдките си и за момент нежно я притисна, преди да проговори.

— Знам. Но няма защо да се страхуваш от мен.

Повдигна брадичката ѝ и я целуна нежно.

— Тази вечер няма да е като миналия път, Корин. Не съм ти сърдит и обещавам да не изгубя търпение.

Той ѝ говореше така нежно, че тя почти му се довери. Спомни си чувствата, които я обземаха преди, когато я целуваше. Може би все пак

щеше да се наслади на вечерта.

— Няма да се бавя — каза тя срамежливо и се запъти към спалнята.

Джаред се усмихна, когато тя затвори вратата след себе си. Колко лесно можеше да манипулира Корин, дори и с най-малкото усилие. Тази вечер щеше да ѝ даде нещо, което да запомни, нещо, което да я накара да се откаже от условието си да не споделят една спалня.

Корин видя куфара си, отворен върху леглото. Извади халата и нощницата, които беше купила за тази нощ. Нощницата беше от смарагдово синя коприна с бледа лимоненожълта панделка по края. Не беше твърде разголена, но без съмнение, достатъчно провокираща; по тялото, с дълбоки цепки и дълги прозрачни копринени ръкави.

Нахлузи си нощницата и започна да сваля перлените фиби от косата, когато Джаред влезе в стаята с две чаши шампанско. Беше махнал сакото и вратовръзката си, а бялата му риза беше разкопчана до кръста и разкриваше гърдите му, покрити с тъмни къдрави косъмчета.

Подаде ѝ една от дългостеблените чаши, а очите му одобрително се плъзнаха по нея.

— Исках да запаля огъня, за да стопли малко стаята. Бостънското ви време е доста по-студено от това, с което аз съм свикнал.

Корин отпи една глътка от шампанското и започна да сресва косата си. Скришом го наблюдаваше как се приближава до камината. Значи беше свикнал с топъл климат. Но разбира се, с този тен...

— Откъде точно идваш, Джаред?

Видя как гърбът му леко потрепери.

— Не е ли вече време да спреш да отбягваш този въпрос?

— Не е толкова важно — отвърна ѝ той, без да я погледне.

Тя хитро се усмихна.

— Може би не е, но все пак задоволи любопитството ми.

— Израснах на остров в Тихия океан.

Корин беше изненадана. Защо ли въобще бе повярвала, че идва някъде от запад?

— Как се казва?

— Оаху — отвърна той, без обаче да споменава името на островната верига.

— Не съм чувала за него.

— Така си и помислих.

Огънят започна да пращи и той се извърна към нея с усмивка.

— А сега, без повече въпроси.

— Само още един? — измоли тя.

Той вдигна рамене и започна да си сваля ризата.

— Давай.

Корин бързо се извърна, смутена от това, че той се съблича.

— С какво се занимаваш там?

— Строя къщи.

Тя отново бе изненадана. Не си го представяше като строител, фермер или миньор, да, дори покерджия — справяше се с това толкова добре. Но определено не и строител. Беше лишено от всякакво предизвикателство и толкова несвойствено за него.

— Имаш бизнес там, така ли?

— Да.

— И смяташ да се върнеш към него?

— Мислех, че ще ми задаваш само един въпрос — напомни й той.

— Вярно ли е, Джаред? — настоя тя.

Той въздъхна.

— Рано или късно — да.

Тя се обърна с гръб, когато той свали и останалите си дрехи.

Наистина ще живеят разделени, помисли си Корин. На хиляди мили, защото тя не възнамеряваше да се мести на някакъв си остров. Но Джаред не я остави да мисли повече за това. Приблужи се зад нея и устните му докоснаха нежната кожа на врата й.

Корин зарови глава в него, като се наслаждаваше на мириса му. Когато устните му се преместиха върху чувствителната част на ухото й, по тялото й премина силна тръпка. Тя не се възпротиви, когато пръстите му разкопчаха копчетата на нощницата й и тя се свлече в краката й.

Топлината на огъня ги погали, но Корин усети и друга топлина, когато Джаред я обърна към себе си и жадно я целуна. Сепна се когато усети твърдия му член притиснат о себе си, поколеба се само за миг, преди да обгърне врата му с ръце и да отвърне на целувката му със страст.

Никога не беше изпитвала подобна тръпка, както сега, когато се притискаше към него. Разочарова се, когато я освободи от прегръдката

си и взе ръката ѝ за да я целуне. Отведе я до леглото и нежно я натисна да легне. За първи път тя можа да го огледа изцяло и беше удивена от гледката. Пред нея беше цялата му мощ, дългите крака, развитите мускули на гърдите и ръцете, и животинската му грация. Беше изключително силен мъж, груб, и тя изпитваше тръпка само при вида му.

Когато го хвана да ѝ се усмихва, цялата почервения. Дали видя възхищението ѝ?

— Не исках да гледам — запъна се тя и още повече се притесни.

— Виждала ли си мъж преди? — спокойно я запита той.

— Не.

— Би трябвало да си ме видяла, когато...

— Не — призна бързо тя. — Държах си очите затворени.

Господи, независимо, че я беше прелъстил веднъж, тя си беше още девственица. Джаред се засмя от сърце и легна до нея.

— Толкова си невинна, Корин — каза ѝ, когато обсипваше лицето ѝ с целувки. — И толкова красива, толкова изящно нежна и чувствителна.

Погледът му бавно се плъзна от вълните на златистата ѝ коса, надолу по гъвкавото ѝ тяло. Последваха го ръцете и устните му. Корин започна да забравя неудобството си, когато почувства, че всяка част от тялото ѝ изпитва наслада. Правил ли го е и преди? Не, не искаше да мисли за онзи път. Сега беше съвсем различно.

Когато разтвори краката ѝ и се премести върху нея, тя почувства, че е готова за него. Устните му отново докоснаха нейните, преди да проникне в нея и целувката я накара да трепне.

— Знаеш ли колко много те желая, Корин?

Тя се вгледа в сивосините му, замъглени и полуотворени очи, и разбра.

— А ти желаеш ли ме?

Не изпита никакъв срам, когато отвърна:

— О, да, Джаред.

— Сега?

— Да, сега.

Тя зарови пръсти в гъстата му черна коса и наклони устните му към своите, като го целуна със страст, която не подозираше, че притежава. В този момент върхът на члена му потърси отвора и се

плъзна гладко, все по-дълбоко, докато не го усети целия да пулсира в нея. Отначало беше невероятно нежен, движеше се в нея бавно, давайки ѝ възможност да почувства изцяло всяко ново усещане. Тя сама забърза темпото, когато сладък екстаз обзе цялото ѝ тяло. Посрещаше всеки следващ тласък с все по-дива ярост, мислейки, че това е върхът на блаженството, но я очакваше още. Твърде скоро тези последни тласъци я извисиха до най-божествения трепетен екстаз, който можеше да си представи.

След няколко секунди Корин се върна отново към реалността. А се страхуваше от това прекрасно изживяване. Каква глупачка! Но Флоранс не ѝ беше казала, че ще е толкова хубаво. Защо, за бога, беше накарала Джаред да обещае, че това няма повече да се повтори!

Отвори очи, за да го погледне. Той също като нея бе зашеметен.

— Винаги ли е толкова хубаво? — понита тя замечтано, като прокара пръсти през косата му. Чувстваше се толкова добре, че въобще не ѝ се искаше да помръдне.

— Не, любов моя — дрезгаво отвърна той. — Зависи от партньорите и дали страстта им е еднакво силна.

— Нашата беше, нали? — усмихна се тя.

Той нежно я целуна.

— Да, напълно — съгласи се той.

Джаред не искаше да си признае, че никога не му е било толкова добре. Не можеше да повярва на случилото се. Никога не беше имал жена, която да му се отдаде така страстно. О, изпитвал е такива диви танци на плътта, но нито веднъж толкова задоволително. Защо точно тази жена караше кръвта му да кипи, защо точно нея желаше все повече и повече?

— О, Джаред — тя притисна лице към врата му и го чу как изстена. — Ужасно ми хареса. А на теб?

Обхвана лицето ѝ с ръце и ѝ се усмихна.

— Complimenti ли си търсиш?

— Май, че да — изкиска се тя.

— Беше прекрасна, Колина.

— Колина? Каза го и преди. Какво означава?

— Името ти на моя език.

— О! — каза тя разочаровано. Очакваше да е някоя ласка.

Джаред отново започна да я целува. Може би не трябваше да му казва, че е сгрешила като е искала да имат отделни спални. Може би и той се досещаше, и нямаше да иска да спазват това условие. Когато го усети да се движи в нея, бе сигурна, че и той ще я иска отново и отново.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

— Будна ли си, Корин?

Тя се преобърна под чаршафите полусънена и откри, че мястото до нея е празно. Огледа стаята и видя Джаред да стои пред камината. Беше наметнал черен халат и държеше чаша с шампанско.

Корин се намръщи.

— Защо не поспиш?

— Човек не се жени всеки ден. Все още съм твърде възбуден, за да заспя.

Тя дяволито се усмихна.

— Не искаш ли да...

— Не мога да го правя толкова често, Корин.

— Изморих ли те? — подразни го тя.

— За момента — да.

— Върни се в леглото и ще те накарам да се почувстваш по-различно.

— За бога, ненаситна си! — възкликна той и поклати глава. — Но сега искам да си поговорим.

— Аз не — намуси се тя и се обърна по корем.

Джаред отиде спокойно до леглото и седна до нея.

— Хайде, кажи ми кога е следващото събрание на директорския съвет?

— Защо, за бога, искаш да знаеш това точно сега? — попита тя, заровила лице във възглавницата, без да го поглежда.

— Защото е важно за мен.

— Не знам, Джаред. Никога не ходя на съветите.

— Защо не?

Ръката му се плъзна по гърба ѝ, а после надолу по бедрата ѝ.

— Ти си най-големият акционер. Не се ли интересуваш от фирмата?

— Но за какво ми е? Така или иначе баща ми няма да ми позволи да контролирам дела си.

— Но вече си омъжена — напомни ѝ той. — Той няма вече да се разпорежда с влога ти.

— С парите ми — не, но все още контролира дела ми във фирмата. Ще го прави, докато не прецени, че съм способна сама да се грижа за интересите си.

— Но вече имаш съпруг, който може да защитава интересите ти вместо теб.

— Баща ми трябва да ти има пълно доверие, Джаред, преди да ти прехвърли моите акции.

Ръката на Джаред спря да се движи.

— Но ти си ми съпруга, делът ни би трябвало да е един.

Тя се извърна към него.

— Защо го превръщаш в такъв голям проблем? Баща ми знае кое е най-доброто за компанията. Няма да злоупотреби с дела ми.

— Но това му дава пълен контрол върху фирмата.

— Така и трябва да бъде. Все пак семейството му е основало корабостроителницата. Какво те тревожи? Ще направиш добра печалба от инвестицията си. Фирмата няма да фалира.

— Ами ако кажеш на баща си, че вече си готова да поемеш дела си?

Корин се изсмя.

— Няма да ми повярва. Отлично знае, че не искам да се замесвам.

— Но ако опиташ?

— Той ще разбере, че идеята е твоя — сериозно му отвърна тя. — Отново ще те заподозре, че искаш да му отнемеш управлението на фирмата. Но ти не искаш, нали?

Джаред се изправи вцепенен.

— Разбира се, че не — каза той, като се опитваше на контролира гласа си и се запъти към вратата.

— Къде отиваш?

— Трябва да напиша едно писмо. Заспивай, Корин.

Костваше му голямо усилие да затвори тихо вратата на спалнята. Беше изпълнен с такава ярост, че високото столче на чашата му се счупи на две. Изведнъж от дланта му рухна кръв. Щеше да хвърли чашата върху отсрещната стена, но се спря и я пусна безшумно на дебелия килим.

Проклети да са Бъроуз! Хитро, подозрително копеле! Защо не му беше казал тази подробност? Беше се оженил за Корин напразно. Преди сватбата имаше известни подозрения, защо ги беше пренебрегнал. А сега...

Седна зад писалището и започна едно писмо. Плановите му се бяха объркали, но той нямаше да си замине, преди Бъроуз да узнае защо е идвал чак дотук. Самуел никога нямаше да забрави за срещата им!

След два часа завърши писмото до Самуел Бъроуз и съобщението до вестниците. Все още бе ядосан. Запъти се към спалнята, но не почувства ни най-малки угризения към жената, която спеше там. Тя най-много щеше да пострада от това, което възнамеряваше да прави, но и Бъроуз щеше да го заболи от срама ѝ. Тя беше единствената му слабост — онова, което нараняваше нея, се отразяваше и върху него.

Джаред влезе в спалнята и отиде до леглото. Огънят не беше угаснал и той изцяло можа да види спящата Корин. Изражението му се размекна, докато гледаше нежната ѝ красота и меките вълни на златистата ѝ коса. Понечи да я докосне, но се спря.

Ядоса се отново. По дяволите, никакви угризения! Тя ще се съвземе, издръжлива е.

Като се насилваше да не поглежда отново към Корин, Джаред се облече, събра нещата си и напусна хотела. Отби се в редакцията на вестника и уреди съобщението му да се публикува на сутринта и да се пуска всеки ден в продължение на един месец. После отиде на Бейкън стрийт, последната му спирка, преди да хване първия влак на запад.

Беше три часа сутринта, когато икономът на Бъроуз му отвори с думите:

— Отново спешен случай, така ли, сър?

Джаред не можеше да отлага.

— Нямаше да съм тук в брачната си нощ, ако не беше така.

Брок изпъчи гърди.

— Да, сър. Веднага ще събудя мистър Бъроуз.

След по-малко от десет минути Самуел влетя в стаята по халат и чехли, косата му беше разчорлена от спането. Беше напълно събуден, но разстроен.

Джаред видя как той не смееше да запита какво се е случило.

— За да не си губим времето с въпроси — Корин е добре. Спи спокойно и дори не знае, че съм тук.

— Тогава защо...

— Седнете, Бъроуз — Студено го прекъсна Джаред. Този път аз ще задавам въпросите. Защо, по дяволите, не ми казахте, че вие държите дела на Корин от фирмата и че той ще остане у вас, дори и след като тя се омъжи?

Самуел не само беше изненадан от въпроса, но и от студения тон на Джаред.

— Не е ставало въпрос.

— Според вас. Дори и след като поисках да се ожения за дъщеря ви ли сметнахте, че това не ме касае?

— Само за това ли се оженихте за нея, Бърк? — Самуел започна да се отчайва. Как не беше проумял, че има нещо странно в този брак?

— За да получите управлението на фирмата?

— Да! А името ми не е Бърк, а Бъркет.

— Бъркет? Защо използвахте друго име? Нищо не разбирам. Оженихте се за изключително заможна жена и може да си купите колкото искате корабостроителници.

— Не исках нея или парите ѝ — каза злъчно Джаред. — Можехте да ѝ спестите доста болка и унижение, ако не бяхте скрили тези подробности от мен, когато направих инвестицията си.

— Защо сте толкова обсебен от тази компания? Защо толкова я искате?

— Не я искам, Бъроуз. Исках да я съсипя, да фалира както и вие.

— По дяволите! Какъв е смисълът във всичко това?

Джаред хвърли писмото на бюрото му.

— Прочетете го! Ако трябваше да ви кажа на глас това, което е написано, щях да изгубя и малкото търпение, което ми е останало и да ви убия — каза Джаред с мъртвешки спокоен глас. — А сега четете!

Самуел изненадан погледна Джаред. Никой преди не го беше заплашвал. В този млад човек имаше толкова стаен гняв, който чакаше да бъде освободен. Той не можа да разбере много от нещата, които бяха казани.

Без повече да се двоуми, Самуел взе дебелия писмо и го прочете. Когато свърши, листът се изхлузи от ръката му и падна на

бюрото. За няколко минути той не можа да се опомни и остана, забил поглед в една точка. После очите му срещнаха тези на Джаред.

— Вярно ли е? Ранел е мъртва?

Когато Джаред не отвърна нищо, той отново започна.

— През всичките тези години си мислех, че е жива. Чаках деня, когато Корин ще се омъжи и ще напусне дома, за да... Исках да опитам отново, Джаред, да убедя майка ти да тръгне с мен.

— За да разрушите отново живота й? — каза Джаред с мъртвешки тих глас. — Доста добре си свършихте работата първия път!

— Обичах майка ти!

— Не бихте могли — отвърна Джаред с горчиво презрение. — Ако беше така, нищо нямаше да ви попречи да се ожените за нея.

— Не смей да ми...

— Казах „нищо“! Знам за задължението ви към семейството, т.нар. дълг да спасите семейния бизнес. Е, спасихте го, нали — за сметка на майка ми!

— Съжалявам, сине.

— Не съм ви син! Имало е такава възможност и даже понякога ми се е искало да е така, тогава майка ми може би все още щеше да е жива. Толкова много ви обичаше, че не можеше да живее без вас. Пропи се. Прочетохте го в писмото, нали? Пияница! Само така можеше да забрави, че все още я желаете.

— Не знаех.

— Разбира се, че не — подсмихна се Джаред. — След като разрушихте живота на майка ми, вие просто се върнахте при жена си и дъщеря си. Не ви пукаше какво е станало след като сте напуснал Хавай, какъв ефект имаше посещениято ви върху майка ми. След това тя повече не се интересуваше от мен и от баща ми. За нея ние вече не съществувахме. А баща ми беше почти съсипан от това. Разбирате ли, той я обичаше. Тя беше само негова в продължение на осем години, докато вие не се появихте, за да съсипете живота ни.

— Никога не съм го искал.

— Още не съм ви казал как тя почина, Бъроуз. Не сте ме питали. Не искате ли да знаете? — настървено попита Джаред, като започна да си припомня кошмара. Когато Самуел не отвърна нищо, той продължи.

— Една нощ тя навлезе в океана и се самоуби. Видях я как изчезва във вълните, но не можах да я достигна навреме. До сутринта не можах да я открия, когато най-накрая видях подпухналото ѝ тяло, изхвърлено на брега.

— Сигурно е било нещастен случай, Джаред.

— Искате ли да мислите така, нали? Но виждате ли, майка ми не можеше да плува, никога не се научи. Никога не се приближаваше до водата, дори и не нагазваше в нея.

След дълго мълчание Самуел прошепна.

— И ме обвинявате за всичко това.

— Искате да знаете защо съм дошъл дотук. Искате да ви съсия, Бъроуз, но се провалих. Сега бих ви убил, но вече достатъчно съм страдал заради вас.

— Значи използвахте дъщеря ми, за да се доберете до мен. А с нея какво ще стане? Тя ви е съпруга и трябва да ви напомня, че за вас бе въпрос на чест?

Джаред горчиво се засмя.

— В мен няма и капчица чест. Не го ли разбрахте досега? А дъщеря ви си получи каквото заслужаваше.

— Нямате ли съвест?

— А вие? — запита Джаред. — Къде беше вашата съвест, когато писахте на майка ми, че си имате дъщеричка и че е станало по-добре, когато е решила да не идва с вас?

— Тя сама взе това решение, Джаред.

— Да, така е, но съжеляваше. Обвиняваше мен и баща ми, защото се чувстваше задължена да остане с нас. Но това нямаше да се случи, ако вие бяхте стоял настрана от нея. Какво право имахте да я търсите след толкова много години? Наистина ли сте очаквал да захвърли живота, който си е изградила и да замине с вас?

— Но аз не знаех, че се е омъжила.

— Но тя беше и вие въпреки това я помолихте да тръгне с вас. Вие убихте майка ми. Непряко, но е факт, че ако не бяхте вие тя все още щеше да е жива. Надявам се това винаги да ви тежи. Така поне пътуването ми няма да е съвсем напразно.

— Джаред, моля те — започна Самуел. — Трябва да ми повярваш, аз...

— Не! — отрязва го остро Джаред. — Каквото и да кажете, го няма да изтрие омразата, която изпитвам към вас.

— А сега какво?

— Отивам си вкъщи. Компанията ви е в безопасност. Но поне не оставям семейството ви незасегнато — заяви Джаред със зловна усмивка. — Дъщеря ви няма да ви позволи да забравите, че сме се срещали.

— Какво искате да кажете?

— Корин няма да е особено щастлива на сутринта, нито пък вие. И ако си мислите, че можете да ми го върнете като развалите сделката ни, по-добре недейте. Ще ми достави огромно удоволствие да възбудя дело срещу вас. Така че редовно ще очаквам печалбата си и ще оставя тук адвокатът ми да се грижи за интересите ми. Не можах да ви съсия, Бъроуз, но поне ще печеля от вас.

— Не ти искам злото, Джаред.

— На сутринта ще мислите другояче. Колко жалко, че Корин трябва да страда заради нещо, което сте направил преди да е била родена. Може да ѝ предадете, че съжалявам за това. Но вероятно няма да има значение.

След тези думи Джаред гордо излезе от стаята, без да каже нищо повече или да погледне назад.

Самуел чу каретата да се отдалечава. Много чувства бушуваха в главата му, когато се свлече отново в креслото си, но тъгата го завладя напълно. Първата му и единствена любов беше мъртва. Бог да му е на помощ, как щеше да живее с това... и с факта, че вината беше негова?

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

В понеделник сутринта бурята беше утихнала и до следобед всички следи от нея изчезнаха, освен няколкото локви тук и там. Небето беше чисто. Времето беше доста топло за Бостън през октомври. Градът направо блестеше. Но настроението на Бейкън стрийт не беше толкова бодро.

По обяд Корин се прибра сама вкъщи. Беше прекарала цялата сутрин в хотелския апартамент на Джаред повече объркана, отколкото ядосана. Изчака няколко часа, преди да слезе долу на рецепцията, за да разбере дали Джаред беше оставил някакво съобщение за нея. Там ѝ казаха, че е напуснал хотела посред нощ без никакви обяснения.

Вкъщи разбра, че баща ѝ се беше заключил в кабинета си веднага след посещението на мистър Бърк късно през нощта. Какво, по дяволите, ставаше?

Откри Самуел полегнал на бюрото си, а до него празна бутилка от ликьор.

— Татко?

Самуел вдигна замаяно глава. Корин зяпна при вида на измъченото му лице. Стори ѝ се доста остарял.

— Болен ли си, татко?

— Просто изморен, Кори — отвърна той, като прекара трепереца ръка през косата си. — Чаках те. Всъщност очаквах да се върнеш по-рано.

— Значи знаеш, че се събудих сама тази сутрин. Къде е той, татко?

— Замина си, Корин. Няма повече да видиш съпруга си, ако въобще ти е съпруг. Господи, бракът може и да не е легален!

— Пиян ли си? — запита Корин.

— Би ми се искало, но за съжаление не съм. Изпих цяла бутилка и нищо. Нищо не може да удави истината.

— Каква истина? Какво искаш да кажеш „ако въобще ти е“ съпруг?

Тя вдигна чантата си.

— Брачното свидетелство е тук.

— Поглеждала ли си го?

Корин се намръщи и бързо извади документа от чантата си. Дишането ѝ се учести, когато видя името изписано до нейното.

— Бъркет? Използвач с фалшиво име!

— Не — въздъхна Самуел, надявайки се, че документът е подписан с името Бърк. — Май, въпреки всичко, бракът ти е легален. Истинското му име е Джаред Бъркет.

— Нищо не разбирам, татко? За какъв дявол съм се омъжила?

— Един млад човек, изпълнен с такава омраза към мен, че е дошъл чак дотук, за да ме съсипе. Мислеше, че не е успял, но, за бога, направи го и още как.

Баща ѝ щеше да се разплаче и това разкъса сърцето ѝ.

— Какво се случи? Какво е направил с теб, когато беше тук миналата нощ?

— Просто ми каза истината, която се опитвах да отхвърля в продължение на деветнайсет години.

Самуел бутна писмото към нея.

— Ето. Тук всичко е обяснено. Имаш право да знаеш, че те е използвал, за да нарани мен.

Корин прочете писмото и замръзна, когато свърши.

— Той пише, че си убил майка му — зелените ѝ очи се разшириха. — Какво иска да каже?

— Красивата ми Ранел се е самоубила. Господи, само да знаех какво ще ѝ причиня с посещението си в Хавай.

— Обичал ли си я? — запита тихо Корин.

— Тя беше първата ми любов, както и аз на нея. Знаехме, че ще се оженим. Бяхме сигурни в чувствата си един към друг. Но после проклетата корабостроителница беше пред фалит и семейството ми ме накара да се ожения по сметка, за да я спася. Господи, защо ли го приех като свой дълг? И стана така, че се ожених за майка ти. Ранел замина за Хавай преди да успея да ѝ кажа да ме чака. Изминаха много години, докато я открия. С майка ти не се разбирахме добре, а и все още нямахме деца. Почувствах, че е дошло времето да отида при Ранел и да я помоля да се върне при мен.

— И щеше да се разведеш с мама? — изненадано запита Корин.

— Да. С Ранел си принадлежахме — бяхме създадени един за друг. Не си представях обаче, че и тя може да е омъжена и да има дете.

— Джаред?

Самуел кимна.

— Дори и след като разбрах това, аз я помолих да замине с мен. Не трябваше да ѝ казвам, че все още я желая. Не е могла да живее с тази мисъл. Тя не беше силна жена.

— Но не е тръгнала с теб. Сама е взела това решение — напомни му Корин.

— Как можеш да откъснеш седемгодишно дете от баща му, когото обожава или да го изоставиш? Можеш ли така лесно да разбиеш сърцето на мъжа, който те е боготворял? Ранел не можеше. После е съжалявала за решението си, но аз отново я разочаровах. Преди да успее да ми пише, аз ѝ съобщих, че ще остана със съпругата си, защото ми се е родила дъщеричка. Писах ѝ, че е станало по-добре като не е дошла с мен. Това напълно я е съсипало.

— Аз съм виновна — каза тъжно Корин. — Ако не се бях родила...

— Не! Ти нямаш нищо общо. Бил съм истински глупак да си мисля, че най-накрая ще имам тази, която съм желал най-много, любовта на живота ми. Но вече не бяхме същите хора. Беше твърде късно за нас. Само ако го бях разбрал преди да се опитвам да върна миналото — нямаше да ходя до Хавай.

— Разбирам защо Джаред те обвинява, но той греши. И ти също не трябва да обвиняваш себе си. Не си могъл да знаеш какво ще се случи.

— Толкова ме мрази, че е дошъл чак дотук, за да ме съсипе. Не съм виждал човек, изпълнен с такава омраза.

— Значи ме е използвал, за да се добере до теб — тя сви рамене сякаш това повече не я интересуваше. — Поне ми даде това, което исках и ако си мисли, че ще се разведа с него, защото ме е изоставил, греши. Поне за известно време трябва да крием, че си е заминат. После ще обясним продължителното му отсъствие с пътуване по работа. А най-накрая ще кажа, че е починал.

— Корин — въздъхна Самуел. — Джаред Бъркет искаше отмъщение. И въпреки че не успя да ме съсипе финансово, той все пак

постигна целта си. Преди да замине, Джаред нанесе и последния си удар. Ето.

Той ѝ подаде сутрешния вестник. Корин го погледна с тревожно предчувствие. В долния десен ъгъл на страница десета се мъдреше съобщение с плътни черни букви. То като че ли изскочи от страницата към нея.

ДЕКЛАРАЦИЯ ЗА НАПУСКАНЕ

Джаред Бърк уведомява, че младата му булка, Корин Бъроуз от Бейкън стрийт, се е показала като незадоволителна съпруга и на това основание той я изоставя.

Вцепенението ѝ трая само за миг. После тя се изправи и започна яростно да къса вестника.

— Как смее! — изкрещя тя като напълно загуби самообладание. — И как смеят от този вестник да публикуват невярно съобщение? Ще ги съдя!

— Това ще е още по-срамно за теб, Кори — произнесе спокойно Самуел. — А и белята е вече сторена. Трябва някак да го преживеем.

— Ще си плати за това! За бога, направил го е да звучи сякаш аз...

От очите ѝ потекоха сълзи.

— Това е лъжа! Не съм била незадоволителна!

— Корин, скъпа, никой няма да си го помисли.

— Няма ли? Него го няма — това поне е истина — и направи така, че всички да разберат, че ме е изоставил.

— Ако това въобще ще те успокои, Кори, Джаред ме помоли да ти предам, че съжaliaва за това, че те е използвал, за да се добере до мен. Май наистина го мислеше.

— Съжaliaва? — изсъска тя гневно. — Как ще се покажа пред хората? Няма да мога да изляза от тази къща, без да умра от срам.

— Това няма да трае вечно, Кори. Всяко чудо за три дни. По-добре ще е да заминеш някъде за малко. Ще започна процедурите по

развода, докато те няма.

— Развод? И още един скандал за семейството? — тя свирепо го изгледа. — Не! Няма да има развод!

— Но сигурно...

— Не! Това иска и Джаред. Ще умра преди да дам на този жалък мръсник това, което иска. Остави го да се чуди защо не получава молба за развод. Дано това да го побърква. Надявам се да намери някоя, която да обича и за която да иска да се ожени. Обаче няма да може, защото никога няма да му върна свободата. Повярвай ми, рано или късно Джаред Бърк ще ти плати.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

Гневът на Корин беше просто маска, зад която криеше ужасната болка, която в действителност изпитваше. От тази сутрин нататък тя отказа да мисли за брачната си нощ. Не искаше да си спомня нищо за Джаред освен неприятните му страни. Отказваше да излиза навън и не приемаше никой.

Флоранс първа забеляза промените, които настъпиха в Корин. Самуел също бе обезпокоен. Стана бледа, изчезна старото ѝ чувство за хумор и не се интересуваше от нищо. Това, което най-вече тревожеше баща ѝ, беше неприсъщата ѝ мълчаливост. Вече не спореше, а по време на хранене не се включваше в разговорите. Единственото, което се изплъзваше от устните ѝ беше „добро утро“ или „добър вечер“.

Покрай Кори Самуел забрави собствената си мъка. По никакъв начин не можеше да я измъкне от състоянието ѝ. Не очакваше, че ще зарови глава в срама си за толкова дълго. Продължаваше да я насърчава да заmine, но тя не искаше и да чуе.

— Само страхливците бягат — бяха думите на Корин, с които отказваше да обсъжда въпроса по-нататък.

Самуел се молеше нещо да извади дъщеря му от летаргията, в която беше изпаднала. Скоро молбите му се изпълниха.

— Заминавам за Хавай, татко — заяви Корин месец след сватбата.

Тъкмо сядаха да обядват, но Самуел изведнъж загуби апетит.

— Няма да го позволя!

— Татко, бъди по-разумен — каза спокойно Корин. Гласът ѝ беше необичайно решителен. — Знаеш, че не можеш да ме спреш. А и сам предложи да замина за известно време.

— Не и за Хавай.

— Защо не?

— Джаред Бъркет вече доказва колко безскрупулен може да бъде — сурово ѝ напомни Самуел. — Не искам отново да се изправяш пред този мъж.

— Не ставай смешен — отвърна тя. — Той ми е съпруг.

— О, за бога! Въобще не му пука за теб, Кори.

— И все пак ще отида, татко — в тона й имаше силна решителност. — Мисля, че пътуването ще ми подейства добре. А и Флоранс вече се съгласи да дойде с мен.

Самуел се облегна назад и поклати глава.

— Защо не оставиш нещата такива, каквито са? Забрави за Джаред Бъркет. Сигурен съм, че той вече те е забравил.

— Нищо не е свършило — каза Корин студено. Джаред искаше да ти отмъсти, но всъщност нарани мен. Нищо не съм му направила, за да заслужа това, което той ми стори. Той вярва в отмъщението. Е, и от мен направи вярваща.

— Корин, не можеш да кръстосваш шпаги с мъж като него — предупреди я Самуел. — Няма начин да го победиш. Той не играе по правилата.

— Аз също не възнамерявам да играя по правилата, а и не ме е страх от него.

— А би трябвало!

— Стига си се притеснявал — опита се да го успокои тя. — Обещавам да не правя глупости.

— Какъв по-точно е планът ти? — попита Самуел. — Трябва да си си наумила нещо, иначе нямаше да си толкова решителна.

Корин се засмя.

— Да, намислила съм нещо. Ще използвам някои от методите на Джаред Бъркет. Ще види какво е да се вдигне скандал около него в собствения му град.

— Какъв скандал?

— Скандал около безнравствената му съпруга.

— Корин!

— О, спокойно, татко — усмихна се тя. — Няма наистина да имам тълпа от любовници. Само ще създавам това впечатление. Приятелите на Джаред ще мислят, че съм уличница и че той не е никакъв мъж, щом не може да се справи с мен. Ще го посрамя пред приятелите му така, както той постъпи с мен.

— Мислиш ли, че той просто ще си седи и ще те остави да го правиш на глупак? Мислиш, че няма да се опита да те спре?

— Не може — отвърна Корин уверено. — Не може да ми държи сметка какво правя. Споразумяхме се преди сватбата.

По-късно следобед, вече спокойна, тя се съгласи да приеме Ръсел.

— Мръсникът заслужава да бъде бичуван! — заяви разпалено Ръсел, след като Корин му разказа всичко. — Как смее да те клевети така!

— Опита се да ме предупредиш за него — великодушно отвърна Корин. — Трябваше да те послушам!

Корин продължи с охота да му излага плана си. Внезапно Ръсел я изненада.

— Ще дойда с теб, Корин — заяви той.

— Защо ти е да го правиш? — запита Корин. — Няма да пътувам за удоволствие. Заминавам за Хавай с ясна мисия.

— Знам, но ще ти трябва придружител. Не можеш сама да се изправиш пред Бъркет.

— И баща ми мисли така — започваше да се ядосва Корин. — Искане ми се да не ме третирате като дете. Мога сама да се грижа за себе си и ще ви докажа.

— Не исках да те засегна, Корин — бързо отвърна Ръсел. — Все пак няма да съм ти излишен — продължи той. — Мога да ти помогна за плана.

Тя бързо прецени тази възможност.

— Много добре, Ръсел. Трябва да си наясно отсега, че любовниците няма да са наистина. Всичко ще е само театър.

— Няма да те насилвам, Корин.

— Искане да ми го обещаеш — твърдо каза тя.

— Честна дума!

— И още едно условие — продължи тя с по-мек тон. — Ще ми позволиш да платя разходите ти.

— В никакъв случай — изсмя се Ръсел, защото знаеше, че тя ще настоява. И слава Богу, защото не му се искаше да тегли още пари, сега, когато дълговете му бяха толкова големи.

— Сигурно умираш да похарчиш парите си, но и дума да не става — излъга той неубедително.

— Настоявам. Все едно те взимам като мой придружител — обясни тя.

— Не!

— Казах, че настоявам, Ръсел. Не искам да съм ти задължена затова, че ми помагаш. Не искам да се чувствам задължена на никого. Това чувство разваля хората.

— За какво говориш?

— Няма значение — изскърца тя със зъби. — Или ти плащам пътните, или можеш да се простиш с идването си.

— Добре, добре — отдъхна си той. Ако само така ще се примириш.

— Отлично — усмихна се Корин, без да знае колко добре я беше изиграл. — И помни, че не аз те помолих да идваш. Ти сам предложи. Започваш отсега да си оправяш нещата, защото заминаваме вдругиден.

— Толкова скоро?

— Не виждам защо да отлагаме — отвърна Корин. Колкото по-скоро си разчистя сметките с Джаред, толкова по-скоро ще си върна гордостта.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

Самуел продължи да негодува срещу решението на дъщеря си. Опита се да я разубеди дори на гарата, но знаеше, че не може да я спре. Все пак я накара да му обещае, че ще пише често.

— И се прибирай вкъщи преди да си се забъркала в някоя каша.

— Добре, татко.

А към Ръсел се обърна с думите.

— Трябваше да ти позволя да се ожениш за нея, Драйтън. За бога, защо не го направих.

— Надявам се да помните това, сър, и след като убедя Корин да се разведе с Бъркет.

— Е, добре — кимна Самуел неангажиращо, а после се обърна към Ръсел и Флоранс едновременно. — Радвам се, че заминавате с нея. Ще я пазите да не прави бели, нали?

— Стига да е по силите ни, сър — отвърна Ръсел и за двамата.

Корин се благодареше, че не срещна никого от познатите си на път за гарата. За първи път излизаше навън от ужасната сутрин след сватбата. Когато се върнеше, вече нямаше да ѝ пука какво мислят хората. Щеше да е спокойна, че се е разплатила с Джаред, а може би и че го е надиграла.

Пътуването беше приятно. Преди четвърт век щеше да е много по-тежко, но с прокарването на Обединената Тихоокеанска железница през 1869 г., то трая само седмица. Тримата прекараха още една седмица в Сан Франциско в очакване на кораба.

Дори и за градско момиче като Корин, Сан Франциско изглеждаше по-оживен метрополис в сравнение със спокойния и подреден Бостън. И на тримата им хареса това шумно и цветно място.

В елегантен покер-клуб, предназначен само за богатите, Корин най-накрая игра на игрите без ограничения, които отдавна ѝ бяха мечта. Спечели пет хиляди долара. Но това не я развълнува особено. Джаред ѝ беше развалил удоволствието от залаганията. Сега мисълта за него я беше обзела напълно.

Независимо къде ходеше или какво правеше, Джаред винаги я преследваше. Колкото повече приближаваше времето да отплава за Хавай, толкова повече Джаред завладяваше мислите ѝ. Нямаше да ѝ е толкова неприятно, ако това не ѝ напомняше за брачната им нощ. Не можеше да я забрави, въпреки че се закле да я изтрие от съзнанието си.

Още щом излязоха в океана, тя се тръшна от морска болест и трите седмици по вода прекара на легло. Отслабна и се чувстваше ужасно. През цялото време проклинаше Джаред за всяка минута от страданието си. Когато най-накрая корабът пристигна в Хонолулу, Корин беше толкова слаба, че почти не можеше да става от леглото. Но с помощта на Флоранс и огромното желание да стъпи на твърда земя, тя излезе от кабината си и се озова на палубата.

Корин беше приятно изненадана. Въпреки че беше дванайсти декември, време за сняг и ледени студове в Бостън, тук имаше лек океански бриз, слънце и въздухът ухаеше упойващо.

— И ти го усещаш, нали? — отбеляза Флоранс. — Да, цветя. Научих доста за Хавай, докато ти беше неразположена. Тук посетителите се посрещат с гирлянди от цветя. Изглежда такъв е обичаят.

— Гирлянди?

— Венци от цветя, които се слагат на шията. Това не е Бостън, скъпа. Цветята тук цъфтят през цялата година. Сега сме в тропиците — каза Флоранс, като вече си вееше с копринена кърпичка. — Предполагам, че ще ни трябва малко време, за да свикнем с жегата.

— На мен ми харесва.

— Нямаше да ти хареса, ако това беше летният, а не зимният сезон — отвърна Флоранс. — Казаха ми, че е непоносимо топло за *малихинас* през лятото. Добре е, че ще си заминем преди това.

— *Малихинас!*

— Така хавайците наричат новодошлите — обясни Флоранс с известна гордост в гласа.

— О, наистина си добре информирана — ухили се Корин. — Трябва да ми разкажеш още някои неща.

Флоранс не се засегна от насмешливия тон на Корин.

— Няма нищо лошо в това да се поинтересуваш малко за страната, в която отиваш. Малко от пътниците бяха идвали тук, но капитанът знаеше доста.

— Права си — призна Корин. — Трябваше да използвам времето, докато бях на легло, и да прочета нещо за Хавай, вместо да проклинам белите стени.

— Можеш да го направиш, докато се възстановяваш, и без това ще отнеме няколко седмици.

— Е, колкото по-скоро се настаним, толкова по-скоро ще се възстановя. Къде е Ръсел?

— Отиде да се погрижи за багажа ни. Каза, че ще ни чака на пристанището с карета.

Преминаха през тълпата от хора на пристанището, посрещани от приятелски настроени хавайци в шарени дрехи, които носеха по един венец за всеки пътник. Други местни жители предлагаха пресни плодове. Група тъмнокожи момичета в ярки саронги танцуваха за пристигащите под звуците на музиканти.

На Корин й дадоха два венеца, но от мириса на цветята й се зави свят и тя почувства как стомахът й се преобръща.

— Махни ги отгук, Флоранс — каза тя, улавяйки се за ръката й.

— Ела.

Флоранс я отведе да седне върху един дървен сандък на сянка.

— Чакай тук. Ще ти купя малко плодове от търговците. Нищо чудно, че не можеш да ходиш, напоследък почти нищо не си яла.

Тя се върна след няколко минути с дебел резен ананас, увит в палмово листо и кошница с банани, кокосови орехи и гуава.

— Какъв е този плод?

— И аз не съм виждала такъв, но поне са пресни. Опитай от ананаса. Казват, че нямало нищо по-вкусно.

Корин доближи плода до устните си, но щом го помириша й се догади.

— Махни го.

— Какво ти става, Корин?

— Просто го махни — изстена Корин и стана бяла като платно.

— Корин, сигурна ли си, че не е нещо друго? — запита колебливо Флоранс. Не би трябвало да си още болна. Всъщност корабният лекар ми каза, че не би следвало въобще да се разболяваш при подобно леко пътуване.

— Какво искаш да кажеш?

— Може би си бременна.

Корин се изкикоти.

— Не ставай смешна. Щях да знам, нали?

— Нима, както си обсебена от Джаред Бъркет? Кога за последен път имаше месечно неразположение? — натъртено я попита тя.

Корин не можа да отговори.

— О, не знам — произнесе тя неспокойно.

— Мисли!

— Можеше да си спомни само за онзи път, преди Джаред да я изнасили. Зелените ѝ очи се разшириха и потъмняха в същия момент.

— Не!

— Няма смисъл да го отричаш, Кори. Този мъж е истински дявол.

— Не искам да имам негово дете! За бога, докога ще разрушава живота ми?

— Нямаш друг избор освен да износиш детето. То вече расте.

— Да, но не мога да го задържа.

— Ти решаваш — каза Флоранс със студено неодобрение. — Но сега трябва да решим къде ще го родиш. Сега вече не можеш да изпълниш плана си, не и в това положение. Може би трябва да се върнем обратно вкъщи.

Корин се намръщи при мисълта.

— По-добре да умра, отколкото пак да се кача на този кораб. Не, ще останем тук. Няма да се откажа от плана си. Само ще го отложам за известно време.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

Корин излезе на сянка на големия открит балкон и пред нея се откри гледката на оживения град Хонолулу. Отпиваше лимонада и се мръщеше всеки път, щом усетеше бебето да мърда в нея. На скута ѝ лежеше тетрадка. Трябваше да пише писмо на баща си, но нямаше настроение за това. Напоследък нямаше желание почти за нищо, освен да се самосъжалява.

Флоранс беше излязла на пазар, а Ръсел се забавляваше някъде извън къщи. Корин горчиво оплакваше насилствения си затвор, но сама бе решила никой да не я вижда в настоящото ѝ състояние. Не можеше да поеме риска Джаред да узнае. Той никога нямаше да разбере за детето, тя идеше да се погрижи за това.

Скъпи татко,

Нищо не се е променило след последното ми писмо. Все още живеем в къщата, която наех горе на хълмовете Пънчбоул. Навсякъде са разцъфнали цветя и е много красиво. Всъщност не можеш да си представиш каква палитра от цветове грее в градината. Отгледах сама всички тези екзотични растения и цветя и научих доста за тях. Това би трябвало да ти подсказва какви са забавленията ми.

Времето е доста по-горещо от това, с което сме свикнали в Бостън. Аз май го усещам повече от другите, заради положението ми. Но тъй като сме по-високо в планината, вечер има хладни бризове. Боже, с какво нетърпение само ги очаквам!

Докторът ме уверява, че съм в изключително здраве и би трябвало да родя другия месец. А относно въпроса ти от последното писмо — не, не съм променила решението си да се откажа от бебето. Само ще ми напомня за Джаред, а аз искам да го забравя веднъж завинаги щом си замина

оттук. Този майчински инстинкт, за който ми говориш, че трябва да изпитвам, просто го няма. Мразя това бебе точно колкото и Джаред. И не, той никога няма да узнае за бебето. Това е още една глътка удовлетворение, която ще получа.

За бога, колко коравосърдечно звучеше. Но и за това обвиняваше Джаред. Той я научи на омразата, която унищожи състраданието, което може би някога бе изпитвала.

Все още имам намерение да изпълня плана си, веднъж щом отново вляза във форма. Не съм напълняла много, така че няма да отнеме много време.

Джаред е тук в града, Ръсел откри къде живее и работи. Строи хотел в по-малко населената част от плажа в Уайкики. Очевидно продължава да си живее живота, без въобще да си спомня какво ми е причинил. Няма и най-малката представа, че съм тук. Не съм се появявала на обществени места откакто сме пристигнали. Флоранс и Ръсел излизат, но Джаред не познава Флоранс, а Ръсел ме увери, че стои далеч от него.

Това чакане и бездействие ме вбесява. Знаеш, че съм нетърпелива. Навлякох си тази беля, защото исках по-бързо да поема отговорността в свои ръце. Между другото, парите, които взех със себе си, са на сигурно в една местна банка.

Скоро пак ще ти пиша, татко. Разбира се, не очаквай пълни сведения за раждането на бебето. Дори няма да го погледна. По-добре е никой от нас да не знае как изглежда или от какъв пол е. Не го имам като мое дете. То е на Джаред и само негово. Лекарят ми каза, че хавайците обичали всякакви деца и вече е намерил добър дом за детето, така че не се тревожи.

Обичам те, татко, и се надявам да ми простиш, че се отказвам от внучето ти. Просто няма да го понеса, ако го задържа. Моля те да ме разбереш.

Твоя любяща дъщеря
Корин Бъроуз Бъркет

Баща ѝ нямаше да хареса това писмо, както и останалите, които досега беше изпратила. Винаги звучеше толкова сурово. Беше ѝ казал, че е студена. Джаред също. Може и да беше. Но поне бе силна. Не е лесно да си жена.

Корин запечата плика и влезе в къщата, Флоранс щеше да го пусне. Къщата беше толкова тиха. Дори неприветливата германска готвачка, която бяха наели, беше излязла някъде.

Корин усети досада, защото нямаше с кого да размени и дума и излезе да работи в градината. След около час каретата изтрополи по стръмния склон и Флоранс се появи с кошници, пълни с прясно месо и зеленчуци. Тя завари Корин да подрязва хибискуса, който образуваше ниска ограда около градината; зелените храсти бяха гъсти, с големи продълговати жълти и червени цветове.

Флоранс се намръщи.

— Не трябва да се препичаш така на слънцето, Корин.

Корин избърса с мръсна ръка потта от челото си.

— Нямаше какво друго да правя.

— Когато е така горещо, скъпа, трябва поне да работиш на сянка. Странно как не припадаш в тази жега. Хайде, ела сега, ще ти приготвя хладна вана.

Тя помогна на Корин да се изправи и да изкачи няколкото стъпала до терасата. Там имаше саксии с папрат, цветя висяха от покривната греда, други бяха наредени до мерилата на стълбата. До ъглите на къщата, отпред и отзад, бяха сложени малки палми.

Подобно изобилие от аромати и цветове правеха терасата приятно място за почивка.

— Почакай тук, Кори, докато ти приготвя ваната.

— Изобщо не знам защо те оставям така да ми прислужваш — оплака се Корин, но после изморено се усмихна. Но една баня ще ми се отрази чудесно. Гърбът отново ме измъчваше.

— Ако не знаех, щях да кажа, че си доста по-напреднала — отбеляза Флоранс, поглеждайки големия корем на Корин под широката хавайска туника, наречена муму.

— Не ставай смешна — Корин използваше този израз винаги щом някой се доближаваше до истината.

Флоранс поклати глава и влезе в къщата, а Корин тромаво се отпусна на един от плетените столове. Възможно е, мрачно си помисли тя, потупвайки корема си. Всъщност можеше да роди всеки момент. И въпреки че това идеше да сложи край на чакането ѝ, не ѝ се искаше да е така. Не ѝ се искаше да обяснява на Флоранс какво се бе случило първия път, когато с Джаред бяха заедно, а предпочиташе да го запази за себе си.

Ветрец раздвижи растенията на терасата и донесе опияняващ аромат от градината. Корин вдъхна дълбоко от това ухание, но изведнъж отново се сгърчи от болка в кръста. Твърде много работих наведена, помисли си гневно тя. Трябваше да се сети по-рано. Вече дори не можеше да се грижи за градината, без детето да ѝ причинява неудобство.

Това я вбеси. Бебето ѝ причиняваше само неприятности от самото си зачеване. Корин се почувства смазана, искаше ѝ се да си легне и никога повече да не става от леглото.

— Хайде, идвай, Кори — отвори Флоранс външната врата, — ваната е готова.

Корин с пъшкане понечи да се изправи, но не успя.

— Ще трябва да ми помогнеш. Вече дори не мога да стана от стола.

Флоранс се засмя и хвана Корин за ръката, за да я издърпа.

— Трудно ти е, напи, скъпа? Твърде жалко, че и той не е тук, за да ти помогне в това, в което и той е участвал.

— Ако сега беше тук, мисля, че с радост бих му прерязала гърлото.

— Е, сега. Двамата направихте това бебе. Ти искаше да се омъжиш за него, помниш ли?

— Не ми напомняй. Не знаех, че само ме използва, за да се добере до баща ми. И, по дяволите, въобще не трябваше да пуска онова съобщение преди да замине. Нито пък да ме изоставя с бебе.

— Стига, Корин, докторът те предупреди да не се ядосваш. А и тези неща вече сме ги говорили. Знаеш какво мисля по въпроса. Отмъщенията не носят нищо добро.

— Да, освен удовлетворение — каза упорито Корин, след което внезапно се преви от болка.

— Какво ти е? — попита Флоранс, а кафявите ѝ очи се разшириха. — О, Боже, не идва преждевременно, нали?

— Не — отвърна Корин, след като спазмът отмина. — Боя се, че е навреме. Беше права — напреднала съм.

— Знаех си, че е имало нещо преди сватбата, което криеш от мен. Нищо чудно, че избързахте толкова.

— Флоранс, моля те! — изстена Корин. — Ще ти го обясня по-късно. Сега ме заведи да легна, защото гърбът много ме боли.

— Добре, скъпа, ще те придружа до стаята и ще отида да доведем доктора.

— Не — изплака Корин. — Не можеш да ме оставиш сама.

— Добре, Кори, добре — произнесе Флоранс утешително. — И без това имаме доста време. Когато готвачката се върне, ще я изпратя за лекаря.

Осемнайсет часа по-късно Корин изпадна в някакво странно състояние. Все още добре помнеше ужасната болка, пронизала цялото ѝ тяло. Сега, когато всичко беше свършило, ѝ се искаше само да поспи. Но този ужасен плач нямаше да ѝ позволи.

— Ето, мисис Драйтън.

Корин остана със затворени очи. Знаеше, че д-р Брайсън говори на нея, защото беше взела името на Ръсел за пред хората. Все пак живееше в една къща. Защо докторът просто не я оставеше на мира? През последните няколко часа непрекъснато я беше тормозил, повтаряше ѝ, че е най-лошата пациентка, която е имал. Беше шокиран от езика ѝ, защото тя кълнеше Джаред без да подбира изразите, които като дете беше чула в корабостроителницата. Всеки път, когато болката я понижеше изричаше името на Джаред. Единственото ѝ желание беше той да е тук и да чуе клетвите ѝ.

— Мисис Драйтън, моля ви.

Тя отвори очи.

— Не може ли най-после да ме оставите на мира? Искам да спя.

— Още не сме свършили.

— Но аз — да.

Д-р Брайсън въздъхна. Беше дребен човечец, към петдесетте, с пооредяла коса и големи очила, които непрекъснато се плъзгаха надолу по дългия му нос. Той наистина започваше да губи търпение.

— Сега трябва да срежа пъпната връв. Ще трябва да подържите бебето си за момент.

— Не.

— Вие сте най-инатливата млада дама, която някога съм виждал — смъмри я той. — А сега бъдете малко по-разумна.

— Нека Флоранс да го подържи — каза упорито Корин, като се мъчеше да не поглежда към плачещото бебе. — Знаете, че не искам да го виждам. Предупредих ви.

— Прислужницата ви отиде за чиста вода.

— Ами почакайте, докато се върне.

— Да не искате да се получи някоя инфекция? — запита я той рязко. — Сега подръжете детето си!

Повече не я остави да отказва, а направо остави бебето в ръцете ѝ. Корин бързо се извърна, за да не го види. Не искаше да има никакъв спомен от него.

— Ще побързате ли? — злобно го запита Корин, когато детето продължи да плаче. Но ревът му се усили, когато пъпната връв беше отрязана. Д-р Брайсън се усмихна.

— Отпуснете се, мисис Драйтън.

— Наранихте ли го?

— Не.

— Тогава го махнете оттук.

— Не още. Не сме свършили с вас. Сега напъвайте — каза той и ѝ натисна корема.

Плацентата излезе от нея без всякакво усилие. Бебето продължаваше да плаче.

— Сега ще изнесете ли бебето оттук? — помоли тя.

— Трябва да изчакаме водата и да измия кръвта от малкото човече.

— Кръв! — зяпна тя и рязко се обърна към бебето.

— Това не е неговата кръв, мисис Драйтън — увери я докторът. — Той е хубаво здраво момченце.

Корин вече не можеше да откъсне очи от него. Беше дала живот на това малко същество! Беше страдала заради него, изтърпяла беше

най-мъчителната болка, която съществуваше, за да може то да живее. Малко момченце!

— Ужасно е грозен, нали? — не можа да не попита Корин.

Д-р Брайсън се засмя от сърце.

— Това е първото искрено мнение, което съм чувал от родилка. Но ви гарантирам, че ще изглежда много по-добре, когато го измием.

— Защо не спира да плаче?

— Току-що го извадих от хубавия, топъл и хранителен дом, в който е прекарал последните девет месеца. Естествено е да е разстроен и се нуждае от малко удобства.

— Аз — аз не...

— Дайте му да посуче, мисис Драйтън.

— Не мога — отвърна бързо тя.

— Е, както искате. Предполагам нищо няма да му стане, ако го оставим да си поплаче още малко. Ще отида да видя къде се забави тази вода.

— Чакайте!

Но д-р Брайсън решително затвори врата зад себе си. Намери Флоранс в кухнята пред преполовена чаша с уиски.

— Може ли една чаша и за мен?

Флоранс тревожно го погледна, като не смееше да зададе въпрос.

— Получи ли се?

— Не мога още да кажа. Ще ѝ дадем още малко време, но все пак трябва да измия това бебе. Обикновено върша това веднага.

Флоранс стана да вземе още една чаша и я напълни.

— Боже, дано постъпих правилно. Но просто нямаше да го понеса, ако беше дала бебето. Знам, че и тя щеше да съжалява, когато вече би било твърде късно.

— Ако не бях съгласен с вас, нямаше да участвам в този фарс.

— Тя не слуша ничии съвети. Ако това не подейства, нищо друго няма да я убеди.

— Ще изчакаме и ще видим. А къде е бащата?

— О, отиде да се напие — отвърна Флоранс, като имаше предвид Ръсел.

А мистър Драйтън не пиеше от нервност. Той празнуваше, че най-накрая всичко бе свършило. Смяташе, че бебето просто е дошло преждевременно, а след като Корин разказа на Флоранс за нощта,

когато е било заченато, те го оставиха да си мисли така. Истината бе, че на Ръсел въобще не му пукаше за детето.

Флоранс не го харесваше. Ръсел ставаше съвсем друг, когато Корин не беше наблизо. Сякаш в него живееха двама различни мъже. Но не можеше да каже какво толкова я безпокои в него.

Д-р Брайсън изпи питието си.

— Най-добре е вече да се връщаме там.

— Но дали Кори е имала достатъчно време, докторе? — запита Флоранс със съмнение. — Може би няма да промени решението си. Тя е такова упорито момиче.

— Меко казано упорита, мис Мерил. Никога не съм срещал толкова опака млада жена.

Флоранс се ухили.

— Има особен характер и е нетърпелива.

Когато влязоха в стаята на Корин, я видяха седнала в леглото да гледа детето в ръцете си. Когато вдигна глава, в зелените ѝ очи нямаше гняв.

— По-тихо — прошепна тя. — Той спи.

Флоранс остави ведрото с вода върху масата и се приближи до леглото.

— Все пак ще трябва да го събудим, скъпа, за да го изкъпем.

— Защо се забавихте толкова? — запита Корин, но този път гласът ѝ не беше рязък.

— Боя се, че вината е моя. Непрекъснато разливах водата излъга Флоранс. — За бога, Корин, на легло си вече осемнайсет часа. Не съм имала миг почивка. Изтощена съм и ръцете ми не спираха да треперят.

— А Ръсел защо не ти помогна?

— Цяла нощ го няма и още не се е прибрал.

— Съжалявам — отвърна Корин. — Не знам защо ни изостави така.

Д-р Брайсън се усмихна.

— Това обикновено се случва при младите бащи, мисис Драйтън. Малко от тях присъстват на раждането.

Корин се запита дали Джаред би го направил. Но нямане смисъл да мисли за това. Та той дори не знаеше, че има син.

Тя гледаше с любопитство как д-р Брайсън взе бебето и го отнесе в другия край на стаята. То отново започна да плаче, докато го къпеха.

Когато свършиха, го увиха в малко одеяло и Флоранс понечи да го изнесе от стаята.

— Къде го носиш? — попита Корин.

— Засега ще го оставя в съседната стая. Семейството, което ще го вземе, още не е уведомено.

— Аз ще се погрижа за това днес следобед — предложи докторът. — Сега трябва да си починете. Утре ще се отбия, за да видя как сте, мисис Драйтън.

Корин се опита да се отпусне, но мислите в главата не й даваха покой. Чуваше далечния плач на бебето и звукът сякаш я притегляше. Така ли щяха да го оставят да реве?

Какво й ставаше? Не би трябвало да й пука. Това дете беше на Джаред и тя го мразеше. Какво я интересува, ако продължи да плаче до побъркване. Скоро щяха да го отнесат и тя никога вече нямаше да го види.

Корин затвори очи, искаше й се плачът да спре. Но непрекъснато в съзнанието й изникваше гледката с бебето, лежащо в ръцете й. Беше спрял да плаче, когато му предложи гърдата си. Заспа веднага, сякаш това беше единственото нещо, което искаше. Беше й се доверил.

Плачът ставаше все по-силен, кънтеше в главата й.

— Флоранс — извика отчаяно Корин. — Накарай го да спре.

Никакъв отговор, а ревят продължаваше. Корин се намръщи. Не, не биваше повече да го вижда. Трябва да го изтръгне от съзнанието си.

— О, бебе, спри! Моля те, спри!

Корин едва възпираше сълзите си. Бавно стана от леглото. Болеше я цялото тяло. Искаше само да се увери, че нищо му няма и после щеше да заспи.

Бебето беше в празната стая до нейната. При него нямаше никой. То лежеше по средата на леглото, заобиколено с възглавници от всички страни.

Корин го погледна. Наистина изглеждаше по-добре сега, след като го изкъпаха. Но беше моравочервено от толкова плач.

— Шшт — каза нежно Корин и докосна мъхестата му черна косичка. — Трябва да спреш, чуваш ли?

Но не се получи. Разтвори пелената, за да види дали нещо не му убива, но нямаше нищо. Вдигна го като се опита да го успокои, но то продължаваше да пищи. Отново го сложи на леглото и легна до него.

Накрая се предаде — отвори нощницата си и нежно го притегли към себе си. Когато бузата му докосна гърдата ѝ, то се размърда и се успокои едва когато малката му устица стисна зърното ѝ. След малко дишането му се нормализира и то се отпусна и заспа.

Корин вече не можеше да сдържа сълзите си.

— О, Боже, не! — изхлипа тя, а сърцето ѝ се раздираше от болка.
— Защо ми причиняваш това!

След малко Флоранс надникна в стаята и видя майка и син, заспали блажено един до друг. Тя се усмихна и тихо затвори вратата.

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

Корин критично се оглеждаше в голямото огледало с махагонова рамка. Роклята ѝ беше небесносиня с бяла дантела по края — доста строга, но стилна. В ръцете си държеше син слънчобран. Косата ѝ бе стегната изтеглена от двете страни, а отзад свита на кок, с къдрав бретон над челото и слепоочията. Тази прическа беше за по-къси коси, не за нейните гъсти дълги къдрици, но тя не искаше и да чуе за подстригване.

Корин се сдоби с напълно нов гардероб. Повече никакви туники. Трябваше да създаде впечатлението, че току-що е пристигнала от континента, но не можеше да го направи с местни дрехи.

— Изглеждаш прекрасно, скъпа — отбеляза Флоранс, като влезе в стаята с кошница току-що откъснати цветя. — Но защо пробваш тези нови рокли?

Корин пренебрегна въпроса и се обърна, за да се огледа от всички страни в огледалото.

— Успях, Флоранс — усмихна се радостно тя. — След два месеца на упражнения отново си възвърнах фигурата. Новите рокли са направени по старите и ми прилягат идеално.

— Не са ти много стегнати на бюста, нали?

— Не, но би трябвало — Корин се намръщи объркана.

— За това можеш да благодариш на мен. Казах на шивачката малко да увеличи тази част. Добре е, че се сетих, нали? — изкикоти се Флоранс.

Корин не можа да не се засмее.

— Отново поемаш нещата в свои ръце, а? Като онзи номер, който ти и д-р Брайсън ми изиграхте?

— Не го отричам.

— О, Флоранс, какво ли щях да нравя без теб?

Корин прегърна старата си приятелка, нещо, което рядко правеше.

— Със сигурност нямаше да се справяш толкова добре.

Корин се засмя.

— Знаеш ли, само увеличената ми гръдна обиколка и два малки белега ми останаха от това, което преживях. Благодарих ли ти за това, че настояваше да си мажа кожата с кокосово масло, за да не се отпусне? Само два белега!

— Е, това не е единственото, което можеш да направиш — каза тихо Флоранс.

— Разбира се, никога няма да мога да ти се отблагодаря за това.

Двете жени се погледнаха в очите и се разбраха — бездетната и младата майка.

И двете едновременно чуха плача.

— Искаш ли да отида? — предложи Флоранс.

— Не — усмихна се Корин. — Обзалагам се, помислила си си, че когато реших да го задържа, ти ще трябва да се грижиш за него през цялото време. Да, можеш да помагаш, но аз самата много му се радвам, за да ти прехвърля напълно грижите около него.

— Не ти подхожда — измърмори Флоранс. — Майка ти никога не се занимаваше с теб, освен ако трябваше да те покаже на приятелите си. Жена с твоето възпитание трябва да има прислужничка, която да се грижи за смяната на пелените, къпането и храненето.

— Аз не съм като майка ми — отвърна Корин. — Изглежда тези нещица ми харесаха. Какво да направя като не мога да му се наситя?

Флоранс се засмя.

— Предполагам — нищо. Но все пак мисля, че не ти подхожда.

— Просто ревнуваш, а не трябва, защото и двете го обичаме еднакво. Ела, ще отидем заедно. Той и без това обича да му се обръща внимание.

И двете отидоха в стаята до тази на Корин, която беше превърната в детска. През отворения прозорец сутрешното слънце падаше върху пода, застлан с рогозка. Лек бриз раздвижи висящите дървени птици, закачени над плетеното бебешко кошче. Бебето спираше да плаче, замаяно от движението им.

Корин се усмихна на Майкъл Самуел Бъркет.

— Направо е очарован от тези птици, които купи от антиквариата. Вече започва да забелязва разни неща.

— Лекарят ти каза, че нищо му няма на очите — отвърна Флоранс и също се усмихна на Майкъл, който се беше извърнал по

посока на гласовете им. — Отначало бебетата не виждат толкова добре. И се радвам, че очите му се промениха от онова мрачно синьо към жълто-зелено, като твоите. Боже, ще стане такъв чаровник, когато порасне, също като своя...

— Не — отрязва я Корин. — Въобще няма да е като него!

— Както кажеш, скъпа.

— Да — решително отвърна Корин. — Майкъл ще е специален. Знаем го.

— Добре, но точно сега този специален мъж има нужда от смяна.

— Д-р Брайсън остави ли още от онзи мехлем за обрива му от жегата?

— Не, но каза, че днес ще мине да донесе. Няма защо да се тревожиш толкова. Обривът въобще не дразни Майкъл.

— Да, но не ми харесва. Може би трябва да сложа един вентилатор на тавана.

— Твърде много се притесняваш, Кори — смъмри я Флоранс. — Майкъл е роден в този климат. Тежката горещина вероятно не го притеснява и наполовина, колкото нас с теб. Погледни го. По здрав не може и да бъде.

— Знаем — отвърна Корин и го вдигна от кошчето.

Усмихна се на закръгленото му мъничко личице и цялата любов на земята се отрази в очите ѝ. Той беше малкото ѝ ангелче. Тя още потръпваше при мисълта колко близко е била да се откаже от него. Никога нямаше да си прости за ужасните мисли, които ѝ минаваха през главата, докато го месеше. Единственото ѝ обяснение беше, че вероятно тогава не е била в ред.

Майкъл не беше вече син на Джаред, щом го беше изоставил така. Беше неин син и само неин. Не си представяше, че някой може да бъде толкова важен за нея.

— Гладен ли си, съкровище? — засуети се около него Корин. — Предполагам, че трябва пак да те нахраня преди да и изляза. Така ще спиш целия следобед и няма да ти липсвам.

— Ще излизаш? — Флоранс повдигна вежда.

Корин седна на тапицирания люлеещ се стол до прозореца и отвори роклята си, за да накърми Майкъл.

— Вече е време, Флоранс. Ръсел ми каза, че днес към обяд пристигна един кораб. Ще отидем на пристанището с част от багажа

ми, а след това до Кралския хотел, все едно, че току-що съм пристигнала от континента. Там ще наема стая като мисис Джаред Бъркет.

Флоранс поклати глава.

— Значи все пак ще го направиш? Надявах се да си забранила.

— Само защото сърцето ми се е размекнало не означава, че съм забравила защо съм дошла дотук. Нито за момент не съм забравяла.

Флоранс беше започнала да съчувства на Корин щом разбра за изнасилването. Но след това имаше достатъчно време да го обмисли и смяташе, че да се живее добре сама, съвсем не е лоша идея.

— Майкъл е достатъчно голям, за да пътува, Кори. Защо вместо това не се върнем вкъщи? — предложи тя. — Баща ти умира от желание да види внука си.

— Знам, но той може да почака още няколко месеца. Няма да се върна в къщи, докато не си отмъстя.

— По дяволите! Корин, ще си навлечеш някоя беля като се подиграваш с този мъж.

Корин остана изненадана.

— Не ти е присъщо да използваш подобен език — забеляза тя.

— Човек свиква, когато живее с теб — сопнато отвърна Флоранс. Никога няма да разбере защо баща ти те пускаше да се мотаеш из корабостроителницата като дете. Някои от думите, които си попила...

— Той се радваше, че проявявам интерес.

— Който не трая дълго, но те превърна в най-невъзпитаната дама, Корин Бъроуз.

— Корин Бъркет — напомни тя на гувернантката си. — А и аз не ругая постоянно, случва се само когато се ядосам.

— Кое то значи през повечето време.

— Кажете сега, била ли съм неразбрана през последните два месеца? — запитва Корин с усмивка.

— Не, но ще станеш, веднъж щом се натъкнеш отново на него!

— Няма. Не е нужно да виждам Джаред, за да го направя за посмешище. Всъщност може и въобще да не се срещнем, което ще е най-добре. Но дори и да стане, защо пък да изпускам нервите си? Не може да направи нищо, за да ме спре. Не може да се преструва на обиден съпруг, не и когато ме е изоставил. Този път козът е в мен!

— Това не ми харесва, Кори — предупреди я Флоранс. — Доста добре ме заблуди с чара си, а теб дори повече. Изглежда забравяш колко е безскрупулен.

— Спри да ме разубеждаваш, Флоранс — каза твърдо Корин, а зелените ѝ очи бяха строги. — Нищо не се е променило. Няма да си отида вкъщи, докато не свърша това, за което съм дошла.

— Ами Майкъл? — сърдито попита Флоранс. — Да не смяташ да го криеш в задушната хотелска къща, докато се размотаваш из града?

— Разбира се, че не. Ти и бебето ще останете тук. Само ще се запиша в хотела, защото е обществено място. Ще прекарвам повечето си време тук, въпреки че никой няма да знае.

— Ами ако Джаред те проследи дотук и открие Майкъл? Тогава какво ще правим?

Корин се намръщи.

— По-вероятно е това да не се случи, Флоранс. А в противен случай разрешението е просто. Ще кажем, че Майкъл е твой син, и че живееш тук на хълмовете Пънчбоул, защото е по-хладно, а ти не можеш да свикнеш с жегата.

— Но аз дори не съм омъжена! — ахна Флоранс.

— А кой може да каже дали скоро не си овдовяла, мисис Мерил?

И че Майкъл не е бил роден в Бостън, преди да заминем? Все пак нали току-що сме пристигнали? Може да кажем, че Майкъл е с месец по-голям, отколкото е в действителност.

— Правиш нещата доста объркани, Кори. Защо да лъжем за възрастта му?

— За да не може Джаред да заподозре нещо, ако случайно открие Майкъл. Тук единствено д-р Брайсън знае, че аз родих Майкъл на четиринайсти юни. Но той ме познава като мисис Драйтън. Едва ли знае Джаред, още по-малко би ме свързал с мисис Джаред Бъркет, която съвсем скоро ще стане прочута.

— Знаеш, че не мога да лъжа, Кори. Никога не съм звучала убедително.

— Вероятно и няма да ти се наложи да лъжеш. Ще бъда внимателна, когато идвам или си тръгвам оттук. Но дори и Джаред да ме проследи дотук, няма да го пускаме вътре. Така че няма защо да се тревожиш.

— Ти така казваш — отвърна Флоранс. — Но това въобще не ме успокоява.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

Джаред се облегна на стеблото на висока кокосова палма и се загледа в океана, във вълните, които се разбиваха в брега на Уайкики. Зад гърба му беше хотелът, който строеше. Джаред беше едновременно горд, че допринесе за разширяването на острова, но и тъжен. Приключваше стария начин на живот.

— Работата върви добре, нали, Ялека?

Джаред погледна към Леонака, който седеше разкрасено на една пейка под палмите, разрязваше манго и пъхаше големи резени от сочния плод в устата си. Леонака Наехе беше потомък на Лиемоми Наехе, както и Джаред. Но Лео беше истински хаваец, едва преди едно поколение в рода му бе влязъл чужденец — баща му се бе оженил за японка. Изглеждаше като истински хаваец — тъмнокож гигант, по-висок и от Джаред, с катраненочерна коса и черни очи.

Бяха израснали заедно на южния бряг, ходеха заедно на училище, а сега и работеха заедно. Лео беше най-довереният човек на Джаред, най-близкият му приятел и далечен братовчед.

— Да, нещата вървят добре — усмихна се Джаред. — Не знам защо въобще идвам тук, ти се справяш отлично.

— Добър началник няма нужда работи — подразни го Лео на местния диалект, въпреки че перфектно говореше английски. — Той лежи на слънце цял ден, без тревожи за нищо.

— Да не предлагаш да се пенсионирам преди да навърша трийсет?

— И без теб се справяме, шефе. По-добре се наслаждавай на живота, докато си млад.

— Много ти благодаря, Лео. Приятно е да знаеш, че си необходим.

И двамата се засмяха. Леонака внезапно смени изражението си.

— Виж кой ти идва на посещение — каза сериозно Лео, кимвайки към хотела. — Трябва да е нещо доста важно, за да дойде чичо ти чак дотук от форт стрийт.

Джаред проследи погледа на Лео. Едмънд Бъркет крачеше решително към тях.

— Досещам се защо е дошъл.

— И аз — намръщи се Леонака. — Сам исках да говоря с теб за това, но след като не повдигна темата, не посмях да те питам. Предполагам, че чичо ти има повече кураж.

— Искаш да кажеш дързост — отвърна студено Джаред.

Едмънд се приближи до тях запъхтян, от челото му изобилно се стичаше пот. Трудното вървене по пясъка го беше изтощило. Той се строполи на другия край на пейката до Леонака и започна да си вее с шапка.

— Ще накарам хората да се връщат на работа — каза Леонака и се отдалечи.

— През последните две седмици непрекъснато ти изпращам съобщения, Джаред — започна Едмънд, забравяйки добрия тон. — Защо не им обръщаш внимание?

— Бях зает.

— Толкова зает, че не можеш да ми отделиш няколко минути?

— Да. Съжалявам, че си дошъл чак дотук за нищо, защото и сега не мога да ти обърна внимание. Имам доста работа.

Едмънд се нервира.

— Не се преструвай, че не знаеш защо съм тук. Настоявам да ми кажеш какво смяташ да правиш със съпругата си!

— Нищо — спокойно отвърна Джаред. — Има ли нещо друго, за което искаше да говорим?

Едмънд недоверчиво го погледна.

— Нищо? Нищо?

— Отлично си ме разбрал, чичо — саркастично произнесе Джаред.

Едмънд се намръщи.

— Може би не знаеш какви ги върши тя.

— Не, чичо. Мога да ти назова всеки от любовниците, с които е била през шестте седмици след пристигането си. Знам точно не само какво прави, но и защо го прави.

— За бога, Джаред! Защо я оставяш да парадирва с изневерите си. Не те ли дразни това?

— Ако имаш предвид това, че е курва — не, не ме дразни. Няма да ми е съпруга за много дълго. Вероятно ще ми поиска развод, когато се измори от играта си и се прибере вкъщи.

— Нищо не разбирам — поклати глава Едмънд. — Нямах дори благоприличието да ме известиш, че си се оженил.

— Както казах, няма да е задълго.

— Трябваше да науча от хората, а и това не беше единственото, което ми казаха — продължи Едмънд, сякаш въобще не беше прекъсван. — Не можах да повярвам. Срецнах се с нея, за да настоявам да спре да се представя като мисис Джаред Бъркет.

— Видял си Корин? — прояви интерес Джаред.

— Да, видях я — отвърна с отвращение той. — Проститутка! С нацапотено лице. Дори след като разбра кой съм и ми показва брачното свидетелство имаше безочие да ме задява. Защо, та аз мога да ѝ бъда баща, като оставим настрана факта, че съм ти и чичо. Как си могъл да се ожениш за такова същество?

Очите на Джаред станаха тъмносиви.

— Не е важно защо съм се оженил за нея.

— Може би не ти пука, че името ти се разнася из града, но аз също съм Бъркет, както и сестра ти. Мислил ли си как ще се чувства Малиа като разбере, че има проститутка за снаха? Целият проклет остров знае за това. Трябва да я спреш!

— Откога си толкова загрижен за Малиа? — запита Джаред с леден тон.

— Знам как ще се почувства, когато това достигне до нея.

Слава богу, че сега е в провинцията. Може и да не иска да дойде тук, щом чуе за това.

— Достатъчно! — гневно изсъска Джаред.

— Тогава направи нещо! Белята е сторена, но защо трябва да продължава? Политическите проблеми на острова скоро ще достигнат връхната си точка. Може да има и революция. Това поне ще накара хората да забравят за жена ти.

— Казах ти да не ми говориш за революция. Знаеш, че съм против свалянето на царицата.

— Искам само да ти кажа, че скандалната ти жена няма да е за дълго на върха на езиците, ако веднага си замине.

— Какво предлагаш? Да я транспортирам въпреки независимо дали иска или не?

— Да. Ако трябва ѝ плати, за да си тръгне. Аз дори ще ти помогна, ако цената ѝ е твърда висока за теб.

— Тя е по-богата и от двама ни, чичо — отвърна Джаред, като внимателно наблюдаваше реакцията на Едмънд.

Той остана изненадан, но не и разубеден.

— По дяволите, Джаред, трябва да измислиш нещо! Оставяш тази жена да те прави за посмешище и да петни името ни!

— Добре, чичо — въздъхна Джаред и се извърна към брега, където се извисяваше подобният на замък Кралски хотел, в който беше отседнала Корин. — Ще имам грижата.

Това беше вторият му разговор за Корин след неочакваното ѝ пристигане. Първият беше с Даяна, жената, за която трябваше да се ожени. Тя знаеше користолюбивите му подбуди за този брак. Странно, но Даяна го обвини, че ревнува, което беше абсурдно. Не го беше грижа за Корин, нима Даяна не виждаше?

— Ще се справиш с това по-скоро, нали?

— Да — каза Джаред, извивката на устните му издаваше решителност.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

Корин беше отегчена. Непрекъснатото преструване, дългите пътувания от хълмовете Пънчбоул до Уайкики и обратно я правеше раздражителна. Тази игра я откъсваше от Майкъл и вече я намразваше.

Да, беше време да се връщат вкъщи. Авантюрата не се получи. Само Джаред да беше реагирал по някакъв начин, да ѝ беше показал, че поведението ѝ има някакъв ефект върху него, щеше да почувства, че е постигнала нещо. Но дори не го беше виждала. Може би въобще не му пукаше какво си мислят хората.

— Мисля, че островът ще ми липсва, Ръсел — отбеляза Корин, докато си наливаше още китайски чай в малката чашка. — Трябва да призная, че е приятно да е лято през цялата година и да ядеш плодове, когато си поискаш.

Седяха в един ресторант в Чайнатаун, доста населен квартал от Хонолулу, недалеч от хълмовете Пънчбоул. Беше доста екзотично преживяване да опиташ от китайската кухня. Продължаваха да им носят ястия, седем вкусни блюда, достатъчни да нахранят десетима гладници. Корин беше ужасена от това разхищение, но искаше да опита от всичките специалитети.

— Значи най-накрая реши да се предадеш и да се върнеш вкъщи? — попита Ръсел.

— Да. Трябва да отведа Майкъл оттук, преди да се е приспособил твърде много към топлия климат, иначе ще има трудности в Бостън.

— Майкъл! Всичко, което правиш се върти все около него.

Когато не играеш театъра си, се занимаваш с това бебе, сменяш му пелените, къпеш го. Вече почти не те виждам, освен ако не е мой ред аз да ти бъда любовник.

— Не бъди груб, Ръсел!

— Нямаше да имам нищо против, ако беше истина — ако наистина ти бях любовник — отвърна той горчиво. — Но

единственият, когото допускаш близо до себе си, е това проклето бебе.

— Ръсел!

— Съжалявам, Корин — побърза да каже той, като взе ръката ѝ в своите. — Не исках да кажа това. Просто съм обезсърчен. Непрекъснато губя на борбите с петли в Калихи, а и това задушно време е достатъчно, за да те изнерви.

Корин въздъхна.

— Знам. Защо не провериш дали има кораб утре?

— Толкова ли си нетърпелива да заминеш?

— А ти не си ли? Вече десет месеца сме тук.

— Мислех си, че първо ще уредиш нещата си с Бъркет. Дори не си го виждала.

— А защо ми е?

— Какво ще кажеш за развод?

— Ръсел, вече ти казах. Няма да има развод. Джаред ще продължи да бъде мой съпруг, дори и никога повече да не се видим. Настоящото положение започва да ми харесва.

— А моето място къде е?

— Накъде биеш, Ръсел? — запита Корин, като остави вилницата си и се облегна назад.

— Искам да си моя съпруга, Корин.

Ръцете му стиснаха още по-силно нейните.

— Искам аз да съм твой съпруг, а не този мръсник, на когото въобще не му пука за теб.

Корин въздъхна.

— Това сега е невъзможно. Казвала съм ти го и преди. Никога не съм ти давала обещания, Ръсел. Не те обичам и искам да спреш да се надяваш, че чувствата ми ще се променят. Не искам никой друг освен Майкъл.

Очите на Ръсел потъмняха.

— Може би нямаше да се чувстваш така, ако бебето го нямаше — каза той студено. — Чудя се какво ли ще направи съпругът ти, ако узнае, че има син.

Корин пребледня. Преди не беше чувала Ръсел да говори толкова безчувствено. Защо е толкова ядосан?

— Заплашваш ли ме, Ръсел?

— Просто съм любопитен, това е всичко — сви рамене той. — Мислиш ли, че ще се опита да ти отнеме момченцето?

Зелените очи на Корин потъмняха и започнаха да изпускат искри.

— Само да си му казал, Ръсел — прошепна тя. — Ще те убия!

— Лъвица, която защитава малкото си, а? — надсмя се той, а в следващия момент очите му се разшириха от изненада.

— Е, лъвът току-що влезе в бърлогата.

— Какво?

— Твоят отсъстващ съпруг е тук.

Корин усети, че сърцето ѝ започна силно да бие. Не смееше да се обърне и да погледне.

— Само да посмеееш да кажеш и една дума за...

— Успокой се, Корин — топло се усмихна Ръсел и целуна дланта ѝ. — Само те дразнех. Би трябвало да ме познаваш по-добре.

— Започвах да се чудя — каза тя с облекчение. — Видя ли ни?

— Не само това, скъпа, ами и идва към нас — спокойно отвърна Ръсел.

Корин задържа дъха си. Как ли да се държи? Кой знае защо старият ѝ гняв към Джаред се стопи. Вместо това тя се разтревожи за неговия гняв, за това какво той би направил.

Когато чу бавните стъпки да спират зад гърба ѝ, ѝ се прииска да избяга.

— Мистър Драйтън — произнесе провлачено Джаред. — Не се съмнявам, че се наслаждавате на компанията на съпругата ми, но имате ли нещо против, ако ви я отнема за няколко минути?

Ръсел не помръдна, но отвърна злъчно:

— Не, нямам, мистър Бъркет. Но не вярвам жена ви да иска да бъде отнемана, както го казахте.

Джаред постави длани на масата и се наведе към Ръсел.

— Нека го кажа иначе — започна той с опасно спокоен тон. — Ако не си тръгнете, ще трябва лично да ви придружа навън и да ви пребия до припадък.

Ръсел се изправи възмутено. Не беше висок колкото Джаред и беше смешно хилав в сравнение с него, но не изглеждаше ни най-малко уплашен.

Корин също се изправи.

— Ръсел, моля те. И без това приключихме тук. Изчакай ме в каретата. Едва ли това, което Джаред има да ми казва, ще отнеме повече от няколко минутки.

Ръсел се загледа в Корин. Бръкна бързо в джоба си и хвърли няколко монети на масата. После изхвърча от ресторанта без да каже и дума повече.

Корин отново седна, знаейки, че всички погледи са насочени към нейната маса. Най-накрая погледна Джаред. Някаква искра премина между тях. Не можеше да откъсне очи от неговите.

— Изглеждаш издокарана, Корин — наруши тишината Джаред и седна срещу нея. — Чичо ми беше прав. Гримът ти е ужасен. Никой ли не ти е казал, че не е нужно да изглеждаш като курва, за да си такава?

Очакваше подобни думи, но все пак я жегнаха.

— Пуснал си си брада — отбеляза тя, но прозвуча неравностойно. — Не ти отива.

— Не съм те питал за мнението ти.

— Нито пък аз за твоето! — отвърна му тя разгорещено. Предишният ѝ гняв се връщаше с учудваща бързина.

— Какво ти става, Корин? Забавно ти е да се правиш на курва, но не ти харесва да те наричат така, нали?

С голямо усилие Корин промени маниера си.

— Не ме притеснява, Джаред. А теб? Не ти ли харесва да се говори, че жена ти е курва?

— Достатъчно, Корин.

— Срам ли те е, Джаред? Кажи ми как се почувства. Дали е било така, както аз се почувствах, когато пусна онова съобщение във вестника? Засрамен, а, Джаред? Като глупак, а?

— Значи поведението ти тук е напълно умишлено?

— Да, мръсно! — изсъска тя, като остави гневът ѝ да се излее. — Ти не си единственият, който разбира от отмъщения.

Джаред замислено наведе глава към масата.

— Е, не смяташ ли, че вече си разчистихме сметките? Погодих ти лош номер, но ти си го върна.

— Дали сме се разплатили, или не, е спорно. В Бостън не можех дори да излизам от къщи от срам. Но виждам, че ти нямаш този проблем. Може би не ти пука за общественото мнение?

— Интересува ме, Корин.

— Е, благодаря ти за това удовлетворение — каза студено тя.

— Не ме остави да довърша. Интересува ме, но не го оставям да ми влияе. Но след като за теб общественото мнение е толкова важно, как така се компрометиращ тук, за да ми го върнеш?

— Не ме интересува какво мислят тези хора — отвърна тя. — Не живея тук, а и слуховете едва ли ще стигнат до Бостън.

— Вече ги виждам как са стигнали — подразни я той.

— Ако целиш безкрайна битка, ще съм ти много признателна — погледна го тя кръвнишки.

Раменете на Джаред се отпуснаха.

— Напротив, искам всичко да свърши. Достатъчно бели направи, Корин. Искам да го пишеш разплатено и да си отидеш вкъщи.

— Ти искаш? — засмя се тя иронично. — Въобще не ми пука какво искаш ти, Джаред. Може да не искам да си тръгвам още. Може би започва да ми харесва тук. Все пак си прекарвах чудесно.

— Проституирайки? — запита той презрително.

— Да — ухили се тя. — Ти ми показва какво удоволствие е любовта. Но аз разбрах, че с всеки мъж става.

Очите на Джаред станаха стоманеносиви.

— Ти ще си заминеш оттук, Корин, дори и ако трябва да...

Тя вбесена стана.

— Не смей да ме заплашваш! С това, което направи, загуби всякакви права върху мен. Никога не съм ти причинявала зло, Джаред, така че нямаш право да искаш нищо от мен.

Джаред гледаше към отдалечаващата ѝ се фигура, с нарастваща убийствена ярост. Защо правеше всичко това? Наистина ли щеше да остане тук?

След няколко минути реши да проследи нея и постоянния ѝ любовник. Другите мъже бяха само за една нощ, а Ръсел продължаваше да бъде с нея. Джаред се чудеше как въобще Драйтън дели Корин с останалите мъже. Какъв ли трябва да е мъжът, който може да обича една проститутка?

Каретата на Джаред следваше тяхната. Тъкмо щеше да ги изпревари, когато те го изненадаха и завиха към Пънчбоул, вместо към Уайкики, където се намиреше хотелът на Корин. Джаред намали и продължи да ги следва на известна дистанция. Спряха на хълм, който гледаше към града, и той видя Корин и Ръсел да влизат в една къща.

Зачака. Чудеше се на кого ли са на гости. Но когато минутите станаха часове, всичко му се изясни. Сега вече знаеше къде беше отседнал Драйтън. Значи Корин не само парадираше с връзките си публично, но и им се наслаждаваше по-интимно.

Към полунощ Джаред видя как светлините на къщата угаснаха. Не знаеше защо бе чакал толкова дълго, надявайки се, че те ще си тръгнат. Защо, по дяволите, му се искаше да влезе там и да убие Драйтън? На Джерад не му пукаше с кого спи Корин. Дали това го вбесяваше единствено защото тя носеше името му?

Върна се в града с една натрапчива мисъл в главата — Корин трябваше да напусне Хавай. Той нямаше повече да я търси, тя сама Щеше да дойде при него. И когато това канеше, той знаеше точно какво да направи.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

Корин се събуди с раздиращо главоболие. Дъждът вливаше в стаята ѝ през отворения прозорец. Тя скочи от леглото и се втурна към стаята на Майкъл. Но там прозорците бяха затворени, явно Флоранс се бе погрижила.

Майкъл все още спеше, така че тя затвори тихо вратата и лениво се върна в стаята си. Затвори прозорците, после притисна длани към слепоочията си и се намръщи от пулсиращата болка в главата.

Малко сън и много разстройващи мисли — затова я болеше главата. Защо позволи срещата ѝ с Джаред да я изнерви толкова?

Беше забравила колко е елегантен. Почти през цялата нощ лежа будна и си спомня за милувките му, за брачната им нощ, за огромното удоволствие, което ѝ беше дал. Най-страшното обаче беше, че ако миналата нощ той беше влязъл в стаята ѝ, тя знаеше, че няма да се възпротиви.

Флоранс почука на вратата и подаде глава.

— Станала си? Добре.

Влезе в стаята, без да чака покана.

— Исках да си поговорим преди Майкъл да се е събудил и да е заангажирал цялото ти внимание.

— Да, кажи.

— Може би ще ми кажеш какво се е случило между теб и Ръсел миналата вечер?

— Какво имаш предвид?

— Много добре знаеш. Прибрахте се и си отидохте по стаите, без и дума да обелите. Карали ли сте се?

— Не съм съвсем сигурна — вдигна рамене Корин. — Срегнахме Джаред.

Флоранс се намръщи и си пое дълбоко дъх.

— И?

— За да бъда искрена, не беше много приятно. Джаред и Ръсел за малко не се сбиха. Убедих Ръсел да отстъпи.

— Е, и по-нататък — каза нетърпеливо Флоранс. — Ти и съпругът ти карахте ли се?

— Да, и боя се, че изпуснах нервите си.

— Знаех, че така ще стане.

— Е, как би трябвало да се отнеса към Джаред след всичко, което ми стори? А снощи дори ме нарече курва.

— Ти какво очакваш, скъпа? Съзнателно накара всички да си мислят, че си... — Флоранс заекна и цялата почервения — ... неморална жена — компромисно изрече тя. — Да не смяташ, че и той няма да си го помисли?

— Досега не се бях замисляла какво ще е мнението му за мен, а само за това, че той ще се засрами от хорските приказки — призна Корин с угрижен поглед.

— Това те притеснява, нали?

Корин упорито вдигна брадичка.

— Защо пък? Повече никога няма да го видя, така че мнението му не е важно. Съвестта ми е чиста, а това е по-важното.

— Тогава защо изпусна нервите си? — настоя Флоранс с пронизателен пламък в очите.

Корин хапеше устни.

— Сигурно ме е изненадал и засегнал със заядливостта си. Няма никакво право да ме укорява след всичко, което сам направи. Искан само да си разчистя сметките с него. Той започна всичко. Използва ме за отмъщението си, а после почувствах срама затова, че ме изостави. Подлецът ме подценява, ако си мисли, че ще го оставя да се измъкне.

— Отново изпускаш нервите си, Кори — предупреди я Флоранс. — Ако не снижиш тон, ще събудиш Майкъл.

— О, Джаред толкова ме вбесява — каза тя с раздражение. — Имаше наглостта да настоява, че сме квит и да си замина. Не ме попита, а ми нареди! Не каза и една дума за извинение за това, което направи.

— Е, надявам се, казала си му, че заминаваш — отвърна Флоранс.

— Не — сопна се Корин. — Няма да му дам това успокоение. Казах му, че тук ми харесва.

— Кори, не смяташ ли, че е достатъчно?

— Знам — отвърна тя с унил глас. — Вече реших, че ще си заминем. Всъщност още днес ще се отпиша от хотела и ще изтегля парите си от банката. Бях твърде ядосана, за да го кажа на Джаред. Нека докато чакаме кораба, се чувства още неудобно.

— Слава богу, че най-накрая си се вразумила — отдъхна си Флоранс.

Корин се усмихна.

— И без това се изморих от цялата история, не мога повече да се преструвам — призна си тя накрая. — Непрекъснато се натъквам на мъжете, които съм водила в хотелския апартамент и те настояват да изпълня обещанията си. Не мога вечно да ги отблъсквам.

— Господ ми е свидетел, планът ти беше доста опасен. Можеше да попаднеш на някой страстен немирник, който не иска да чака. Тогава какво щеше да правиш?

— Щях да викам за помощ, какво друго — засмя се Корин, а после добави. — Въобще не се боях, Флоранс. Всичко минаваше гладко. Размотавах се из фойето на хотела с джентълмена за деня, после го водех в стаята си и го напивах с вино, отбягвах опитите му да ме докосва и непрекъснато се извинявах. Обещавах му, че следващия път ще му доставя огромно удоволствие. Беше толкова лесно. Всеки мъж си тръгваше с усмивка на очакване и човек би помислил, че е получил каквото е искал. Мъжете са си мъже — нито един не би се признал за победен.

— Добре е, че си успяла да налучкаш верния път — строго ѝ каза Флоранс.

— Е, да — самодоволно отвърна Корин. — Сега мога да се върна вкъщи. Надявам се само да избегна тези мъже, когато се отписвам от хотела днес. Наистина изчерпах извиненията си защо не мога да ги видя отново.

— Да дойда ли с теб?

— Не, трябва да гледаш Майкъл. Не искам никой да го вижда. Има доста от чертите на Джаред и не мога да поема риска някой да се досети за истината и да разпространи слух, че Джаред има син. Ако налетя на някой от измислените ми любовници, трябва да се моля извиненията да ме спасят отново.

— Вземи поне Ръсел със себе си — предложи Флоранс. — Така няма да си имаш проблеми.

— Ръсел ще ме остави пред хотела, а после го помолих да отиде и да провери за кораб. Сега, когато вече реших да заминем, искам да стане по-бързо. Ще се крия тук, докато отплаваме. Повече никакво размотаване. Не искам отново да се натъкна на Джаред. Веднъж беше достатъчно.

Флоранс внимателно наблюдаваше изражението на Корин.

— Той те плаши, нали?

— Когато е ядосан — да — с неохота призна тя. — И то защото е дяволски непредсказуем.

Флоранс я разбра много добре.

— Преди го подцени. Трябваше да го имаш предвид, когато реши да дойдеш тук. Не е лошо да се учиш от старите си грешки.

Корин се почуди. Дали наистина имаше причина да се страхува от Джаред? Тя си прошепна молитва — яростта на този мъж да не се разбушува, докато не отплават.

Младият хавайски прислужник в ярка риза на цветя и бели широки панталони извика една свободна карета и сложи нещата на Корин вътре. Той срамежливо отбягваше да поглежда към красивата дама, която нетърпеливо потропваше с крак. Знаеше коя е тя — та за нея говореше целият хотел! Но момчето не вярваше и на половината неща, които казваха за нея, тя, която винаги му се усмихваше, когато ѝ помагаше.

Познаваше и съпруга ѝ, видя го тази сутрин, когато дойде в хотела. Знаеше защо хубавата белокожа дама не се усмихва сега, защо от тъмнозелените ѝ очи излизат искри. Защо точно той трябваше да е свободен във фойето, когато шефът му нареди багажа ѝ да бъде изнесен? Необяснимо защо се чувстваше лично отговорен за гнева ѝ.

Корин седеше като вцепенена на края на седалката в закритата карета и кършеше ръце в скута си.

Беше напълно отчаяна.

Когато влезе във фойето на хотела, препълнено днес заради дъжда, предизвика такъв смут, че жените отстъпваха от пътя ѝ, като че ли беше заразна, а мъжете се опитваха да уловят погледа ѝ. Беше се запътила към апартамента си, за да прибере вещите си, когато управителят на хотела ѝ препречи пътя.

Преди да го помоли да приготви сметката ѝ, той я уведоми, че апартаментът ѝ вече не е на нейно разположение, че багажът ѝ е

пригответен и я чака, сметката платена и че тя вече не е добре дошла в Кралския хотел.

— И поради каква причина? — настоя тя.

Малодушният човек ѝ обясни, че скандалното ѝ поведение е дало основание за тази мярка.

Корин ни най-малко не очакваше да чуе подобен отговор.

— Съпругът ви ме заплаши, че ще ми извие врата, ако ви позволя да останете дори още един ден.

Корин гледаше изливащия се дъжд през прозореца на каретата, но замъглени от гняв, очите ѝ не виждаха олюляващите се палми и натруфените къщи по улиците. Преди се наслаждаваше на изобилието от цветове, на уникалните градини пред всяка къща, на цветята и растенията по пътеките, терасите и висящите от покривите листа. Ярките цветове грееха навсякъде, но днес Корин не виждаше нищо.

Корин не забеляза, че бяха стигнали до центъра на Хонолулу, докато каретата не спря пред банката ѝ — адресът, който беше дала на кочияша. Беше все още ядосана, когато се изправи пред един от банковите служители, подаде му книжката си и поиска да изтегли всичките си пари.

— Трябва да има някаква грешка, мисис Бъркет — каза ѝ касиерът, напълно изненадан.

Беше я нарекъл мисис Бъркет. Откъде знаеше, че е омъжена? Сметката ѝ беше открита на името на мис Корин Бъркет.

— Каква грешка? — попита тя с нарастваща тревога. — Дойдох да изтегля парите си.

Изражението на изненада у касиера се превърна във вцепенение.

— Парите ви вече не са при нас, мисис Бъркет. Бяха изтеглени тази сутрин.

— От кого? — настоя тя, въпреки че знаеше.

— Но как? От мистър Бъркет! — обясни ѝ той.

Корин се опита да се контролира и с треперещ пръст посочи спестовната си книжка.

— Някъде тук да виждате името му? Как смее да му давате парите ми?

— Но той е ваш съпруг — обясни спокойно мъжът.

— Откъде знаете това?

Бедният човечец започна да се поти.

— Нямах основание да се съмнявам в думите му. Тук доста добре познаваме мистър Бъркет. Той и чичо му имат кредитна компания на форт Стрийт.

— Въобще не ми пука какво има — избухна тя, без да я е грижа за вниманието, което привличаше. — Нямате никакво право да му давате парите ми!

— Ако той наистина не ви е съпруг, значи сме направили грешка и ще го съдим. Но ако мистър Бъркет е ваш съпруг, тогава вашите пари са и негови и той има право да ги изтегли.

Корин рязко се обърна и изхвърча от банката.

— Закарай ме обратно до Уайкики и бързо — изкрещя тя ма кочияша.

— До хотела, от който дойдохме ли?

— Не. Има един нов, който се строи на брега. Знаеш ли го?

— Разбира се, мис — ухили се той. — Мой братовчед работи там. Казва има много работа. Доста време преди хотелът завършен.

Тя не обърна внимание на приказките му, а побърза да се качи в каретата. Когато стигнаха там, вече беше късно следобед. Дъждът беше спрял и грееше слънце. Но пясъкът беше още мокър и Корин с мъка се добра до сградата.

Тя се огледа за Джаред, но не го видя. Най-близо беше един чудовищно висок хаваец с атлетична фигура. Корин не беше виждала толкова висок мъж преди и не й се искаше да му се изпречва. Нежеланието й нарасна, когато към нея се отправиха свирки и мръсни подмятания. Всички работници се бяха обърнали към нея.

Високият хаваец се обърна, за да види какво става и се намръщи, когато съзря Корин. Забеляза скъпата й рокля от медна коприна, слънчобрана в същия цвят, отворен, за да я предпазва от слънцето, тъмnozлатистата й коса под стилната шапка и бледия цвят на лицето й. „Вероятно се е загубила“, помисли си той.

Направи няколко крачки и й препречи пътя.

— Това е охранявана зона, мис.

Корин повдигна глава, за да погледне хаваеца в очите.

— Търся мистър Бъркет — Джаред Бъркет. Той тук ли е?

Мъжът остана малко изненадан.

— Джаред не дойде тази сутрин. Аз съм Леонака Наехе, неговият управител. Вероятно мога да ви помогна.

Корин изрази разочарованието си.

— Само, ако можете да ми кажете къде мога да открия съпруга си, мистър Наехе.

Той вдигна вежди.

— Мисис Бъркет?

— За нещастие — да — злобно отвърна тя. — Знаете ли къде е?

— Може да проверите в офиса на Мърчант стрийт или в дома му на...

— Да, знам къде се намира домът му — нетърпеливо го отрязва тя. — Благодаря ви.

Леонака я гледаше как се отдалечава и леко подсвирна. Значи това беше разхайтената съпруга на Ялека. Защо не я доведе със себе си, когато се върна от континента? И защо тя дойде тук да развява любовниците си пред очите му? На Леонака му се искаше да знае, но не смееше да понита.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА

Оранжево-червеният пламък на залязващото слънце огря небето откъм подветрената част на острова, когато каретата на Корин отби по Беретания стрийт към голямата и впечатляваща къща на Джаред. Току-що бе ходила до офиса му, където ѝ казаха, че за малко го е изпуснала. Беше ужасно нервна.

Гърдите ѝ, натежали от мляко, доста я боляха. Тя ги притисна с длани, за да не изтече млякото, както понякога ставаше, когато дълго не беше кърмила Майкъл.

Днес за пети път поръчваше на кочияша да я изчака. Ако Джаред не си беше вкъщи, трябваше да се откаже да го търси днес. Но нуждата да излее яда си беше по-силна от болката в гърдите и от умората ѝ. Сигурно Флоранс и без това вече е нахранила Майкъл.

Преди още да почука на входната врата, тя се отвори и Корин се взря в синьо-сивите очи на съпруга си. Той я гледаше победоносно. Леката присмехулна извивка на устните му толкова я вбеси, че тя пристъпи напред и вдигна ръка да го зашлеви.

Джаред хвана китката ѝ и силно я стисна.

— На твоє място не бих опитал отново — провлачи глас той. — Защото мога и да ти отвърна.

Корин се опита да освободи ръката си, но Джаред я дръпна вътре и затвори вратата. Тя го погледна. Имаше толкова мръсни имена, с които искаше да го нарече, но не знаеше откъде да започне.

— Очаквах те много по-рано. Не можа да ме откриеш? — изсмя се той.

Без да изчака отговора ѝ, отиде до дългия бар в гостната и си наля пунш, добавяйки доста ром в чашата. Беше облечен в кремави панталони и бяла риза, полуразкопчана на гърдите. Небрежната му стойка направо я вбеси.

— Мръсник — изсъска тя, като пристъпи няколко крачки навътре в стаята.

— И на теб ти подхождат тези именца, скъпа — дълбоко се изкиска Джаред.

— Толкова си жалък!

Корин цялата почервеня и започна да търси нещо, което да хвърли по него.

Как искаше да го удари, да го нарани. Когато посегна към една ваза с цветя на близката маса, Джаред се опита да предотврати намерението ѝ.

— О, не — предупреди я той. — Или се дръж прилично, или ще трябва да те заключа в някоя стая.

Корин пренебрегна заплахата и запрати вазата по главата му. Вода и цветя се разлетяха из стаята, а вазата невредима се удари в стената зад Джаред. Тя не видя гневното му изражение, когато се втурна към нея, защото беше заета да търси следващото, с което да го замери.

Преди да успее да открие нещо, Джаред я сграбчи изотзад. Хвърли я на канапето и застана сърдито до нея с ръце на кръста.

— По дяволите, трябва да те накарам да изчистиш тази свинщина — изръмжа той. — Сега ми падна, казвай каквото имаш да казваш или ще те заключа горе, докато не решиш да се държиш по-прилично.

— Нямах право!

— Кога ще разбереш, че съм способен на всичко, дори и на убийство? Досега би трябвало да си го проумяла.

„Мръсникът му, наистина може“, помисли си ядосано тя. Корин седна изправена, пооправи роклята и килнатата си шапка.

Джаред отново се върна до бара.

— Искаш ли нещо за пиене? — попита я той, като вдигна чашата си и се облегна на плота. — Трябваше да ме послушаш миналата вечер, Корин. Можеше да избегнеш всичко това.

— Какво направи с парите ми, Джаред? — запита тя спокойно.

— Внесох ги на моята сметка.

— Къде?

— Няма значение, тъй като уредих да не можеш да теглиш оттам. Корин не можеше да направи нищо, освен да скрие гнева и гласа си.

— Нямах право! Откраднал си парите ми!

— Което е твое, е и мое. Или забрави, че си ми съпруга? — подразни я той.

— Закле се, че няма да докоснеш парите ми!

Джаред сви рамене.

— Значи съм излъгал. Сигурно си спомняш, че не винаги играя честно.

— А ти трябва да си спомниш подписаното споразумение, което имам, и в което пише, че при никакви обстоятелства няма да упражняваш волята си върху мен и няма да се месиш в делата ми. А какво направи днес?

— Е, добре, направих го. И какво?

— Как какво? — тя не можа да проумее спокойствието му. — Ако си мислиш, че няма да те съдя за това, значи въобще не ме познаваш, Джаред Бъркет!

— О, мисля, че те познавам достатъчно добре — ухили се гой. — Ти си точно като мен. Не понасяш някой да е по-горе от теб.

— Джаред, аз...

— Това смешно споразумение, което ме накара да подпиша, не струва и пет пари тук.

— Какво? — зяпна тя.

— Питай някой адвокат, ако искаш. Ние сме в Хавай, Корин. И въпреки че е пълно с американци и от години ни убеждават да приемем тяхното правителство, все още сме суверенно кралство, с напълно различни закони.

По дяволите! Как не се бе сетила за това!

Внезапно прозря значението на думите му и потрепера. Размерът на правата му върху нея я изплаши. Вероятно можеше да й стори всичко, а законът щеше да го защити, защото й бе съпруг.

Джаред видя как изражението й се промени и се ухили.

— Сега разбра, нали?

Държеше се властно с нея. О, Господи, колко го мразеше!

— Разбирам, Джаред — каза тя хладно. След което стана и вдигна гордо брадичка. — Дори си недостоеен за презрение. Задръж парите ми, щом толкова ги искаш. Имам достатъчно в брой и бижута, които ще ми свършат работа, докато баща ми може да ми изпрати още пари.

Джаред въздъхна.

— Изпусна целия смисъл, Корин. Не искам парите ти. Никога не съм ги искал. Искам да се махнеш от острова. Щом решиш да се откажеш и да си заминеш, ще си получиш парите обратно.

Защо не можеше да му каже, че и тя иска същото? Защо чувстваше такова желание да му се противопоставя?

— Не можеш насила да ме накараш да си замина, Джаред — каза тя упорито. — Въобще не можеш да ми заповядваш.

Очите на Джаред потъмняха.

— Твърде лошо, защото ми писна от славата ти из града, независимо от причините, които те тласкат към това. Все едно как, но ще излезеш от употреба, Корин.

— Върви по дяволите! — изкрещя ядно тя.

Всъщност не можеше повече да контролира нервите си, затова се обърна и изхвърча от къщата.

„Ако си мисли, че може да ми сложи каишка, трябва да си е загубил ума“, мислеше си тя, докато тичаше по пътеката пред къщата. „Не може да ми казва какво да правя! Не може!“

Преди да стигне до каретата, Джаред я настигна и я завъртя към себе си. Все още бе твърде ядосана, за да се изплаши, така че се дръпна рязко и изпусна слънчобрана и чантата си.

— Пусни ме! — изкрещя тя, като го удряше по гърдите със свободната си ръка.

— Ще останеш тук, Корин, докато не реша какво да правя с теб — отвърна ѝ той студено.

Корин се опита да го ритне, но обувката ѝ изхвърча. Шапката ѝ падна и златистата ѝ коса се разпиля върху лицето, като за момент я заслепи. В следващия миг се намери върху рамото на Джаред, разкошната ѝ дълга коса почти се влачеше по земята. Гърдите ѝ бяха притиснати о здравия му гръб и болката беше мъчителна.

— Помощ! — внезапно изкрещя тя. — Помощ!

— Тихо, Корин, преди наистина да съм ти дал основание да викаш — изсъска Джаред. — Никой няма да ти дойде на помощ.

А на кочияша, който седеше и наблюдаваше всичко това с удивление, каза:

— Ако жена ми е оставила някакъв багаж в каретата, внесете го вътре и ще ви платя за услугата. Тя повече не се нуждае от вас.

Джаред се насочи обратно към къщата. Корин го ухапа и чу вика му от болка. Удовлетворението ѝ беше толкова голямо, че не ѝ пукаше какво ще направи, докато той не я хвърли на пода.

От падането си натърти рамото. Джаред стоеше над нея и с една ръка притискаше раната си, а очите му святкаха.

— Ти, проклета кръвожадна кавгаджийка! Заслужаваш да те напляскам за това.

— Хайде, давай — изкрещя тя предизвикателно. — Вече няма значение. И без това си най-гадното, подло чудовище. Хайде, набий ме, за да видиш колко повече мога да те мразя.

Но когато Джаред се наведе, тя се отдръпна. Той я сграбчи за кръста и я повлече нагоре по стълбите.

Бързо се извърна, когато видя напоения с кръв гръб на ризата му, там където го беше ухапала. Корин знаеше, че той би я набил за това. Наистина ли зависеше от снизхождението му само защото върху лист хартия пишеше, че му е съпруга? Значи ли това, че каквото и да ѝ направи, щеше да му се размине? Отговорът беше ужасяващ.

На края на стълбите се виеше дълъг коридор. Джаред отвори вратата на втората стая и я блъсна вътре. После тръшна вратата и я заключи отвън.

Корин заудря по вратата.

— Нямах право, Джаред!

И все пак го беше направил. Тя го чу да се отдалечава. После се обърна и огледа стаята, в която се беше озовала. Трябваха ѝ няколко минути, за да се успокои. Видя лампа и я запали.

Стаята беше голяма, очевидно я използваше мъж, обзаведена в тъмносиньо и кафяво, велур, кожа и тежък брокат. Спалнята на Джаред? Тя продължи да разглежда с лампа в ръка. Зад голям шкаф беше скрит гардеробът, пълен с костюми, ризи, халати, обувки и ботуши най-долу. Тя отвори една врата и се озова в банята, с издълбана от мрамор вана и мивка с кристални кранчета.

Погледна се в огледалото, което покриваше една от стените и зяпна при вида си. Роклята ѝ беше ужасно измачкана, две от копчетата ѝ се бяха скъсали, косата ѝ падаше върху раменете като заплетено кълбо прежда.

Болката в гърдите ѝ беше непоносима, дори натискът, който оказа, за да спре течението, не я облекчи. Накуцвайки, тя се върна в

банята и заключи вратата отвътре.

Бавно разкопча горната част на роклята, за да освободи гърдите си. Започна нежно да изстиска млякото. „Каква загуба“, помисли си ядосано. Трябваше да си е вкъщи с Майкъл и да го накърми. Това доста я измори, но поне получи някакво облекчение.

Корин отново пристегна здраво корсета си, оправя роклята и се върна в спалнята с лампа в ръка. Навън вече се беше стъмнило. Хладен ветрец подухваше през отворения прозорец. Тя се приближи до него и вдиша наситения с аромати въздух, за да се освежи. По улицата минаваха карето, пълни с непознати хора, които не знаеха за бедата, в която бе изпаднала. Изведнъж ѝ се зави свят от лоши предчувствия и умора.

Часовете минаваха. Корин седеше в удобен тапициран стол до прозореца и чакаше. Главоболието ѝ от сутринта се появи отново. Стомахът ѝ къркореше от глад, а рамото още я болеше. Колкото повече чакаше, толкова повече забравяше страха си. Гневът ѝ отново се надигаше.

Когато вратата най-накрая се отвори, тя едва се въздържа да не изтича и да не издере очите на Джаред, който стоеше с табла с храна в ръцете и непроницаемо изражение върху лицето.

— Гладна ли си?

Тя не отвърна, но Джаред все пак внесе таблата.

— Щях да дойда по-рано, но доста дълго обяснявах на Сун Хо за бъркотията в гостната.

Корин не прояви никакво любопитство, но той продължи:

— Сун Хо се грижи за мен. Готви ми, почиства къщата. Наистина е забележителен.

Корин продължи да мълчи, без да помръдне. С периферното си зрение наблюдаваше всяко негово движение. След като остави таблата на масата и пусна обувката ѝ на пода до леглото, той се обърна към нея, намръщен.

— Само ще седиш така и ще ми хвърляш убийствени погледи, или ще дойдеш да ядеш?

Тя внезапно се изсмя, дълбоко и гърлено. Това го подразни.

— Моля се на Бога очите ми да можеха да убиват.

— Сигурен съм — каза той рязко и запали още една лампа.

Корин се загледа в гърба му и забеляза, че си е сменил ризата както и превръзката под нея. Надяваше се, че раната му е болезнена. „Даже по-добре, ако се инфектира“, помисли си тя. „Може би щеше да умре от отравяне на кръвта“. Мисълта предизвика кисела усмивка върху устните ѝ.

Джаред се върна до масата от черешово дърво и взе няколко парчета плод от купата върху таблата. Корин зяпна Нима щеше да с прави, че не я забелязва?

— Джаред, знаеш много добре, че не можеш да ме държиш тук — каза тя със спокоен, делови тон.

— Да, знам — отвърна той хладно. — Нищо няма да ти стане, ако останеш тук една нощ, нали?

— Но какъв е смисълът, щом на сутринта ще си тръгна?

— Няма да си тръгнеш на сутринта. Съгласен съм, че не мога да те държа в тази къща. Непрекъснато ще трябва да стоиш заключена в стаята. На сутринта заминаваме за провинцията.

— Искаш да кажеш, за другата част на острова? — запита тя с тревога.

— Да. Там поне мога да се оставя, без да се безпокоя, че ще предизвикаш още скандали. Достатъчно далеч е от Хонолулу, за да не се забъркаш отново в някоя каша.

— Няма да отида!

— Не ти давам право на избор, Корин — произнесе спокойно Джаред.

Паниката отново се надигна в нея. Той щеше да я отдели от бебето ѝ!

— Виж, Джаред — опита се да скрие страха в гласа си, но той можа да го прочете в очите ѝ. — Снощи те излъгах, когато ти казах, че тук ми е харесало и смятам да остана. Вече бях решила да си замина. Бях твърде ядосана, за да го призная. Ръсел дори отиде до пристанището днес да провери за кораб. Ще се кача на първия, който отплава.

— Вече е твърде късно, Корин — застана той пред нея, очите му бяха непроницаеми. — Имаше шанс да си тръгнеш, но отказа.

— Какво искаш да кажеш?

— Все пак реших, че искам да останеш — усмихна ѝ се той.

— Защо?

— Дойде тук, за да ме направиш за посмешище и успя — отвърна той, като тонът му стана по-груб. — Нямах нищо против да съм нещастният, измамен съпруг, защото не ми пукаше за теб. Но когато казаха, че не съм достатъчно мъж... да удържа съпругата си — това вече не ми се понрави. И единственият начин да оправдая слуха е да покажа, че съм те взел под контрола си.

— Мислиш ли, че хората ще ти повярват, че си ми простил? — реагира бързо тя.

— Един мъж никога не би простил на жена си, която се е държала като курва, както ти — грубо произнесе той, доволен да види как тя потръпна. — Но това няма значение.

— А какво тогава?

Джаред сложи ръце от двете страни на стола ѝ и се наведе над нея, хващайки я като в капан.

— Носиш името ми. И вместо да го запазиш чисто, ти го опетни. Затова отсега нататък ще бъдеш модел за съпруга.

— Ти си луд! — изсъска тя, а в очите ѝ искряха пламъци. — Няма да правя това, което искаш, Джаред. Бяхме квит, но ти отново наклони везната. Не мисли, че няма да те накарам да си платиш за това! Обещавам ти, че ще го сторя!

Той се изсмя и тръгна към вратата.

— Ще те видя какви щуротии ще правиш, изолирана в провинцията.

— Няма да ме закараш до там!

— Ще го направя, дори и да трябва да стоиш завързана и със запушена уста през целия път — предупреди я той и отново заключи вратата.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Джаред надигна бутилката с ром и отпи голяма глътка. След като остави Корин в стаята си, беше преполовил бутилката. Но това не му помогна да заглуши трополенето горе, което отчаяно се опитваше да не чува. Кога, по дяволите, щеше да се успокои?

Седна зад бюрото си, за да напише писмо до Леонака, в което да му обясни за жена си и че ще трябва да замине за няколко дни. Имаше толкова много за разказване, а точните думи не идваха.

Багажът на Корин от каретата седеше в ъгъла на стаята. Джаред непрекъснато хвърляше поглед натам. Голям куфар, един по-малък и кутия за шапки — това беше всичко. Но не изглеждаше достатъчно. Не можеше да си представи елегантната му съпруга да пътува с толкова малко принадлежности.

Отново отпи от рома и се върна към писмото. Сун Хо щеше да го пусне на сутринта. В края на краищата получи се кратка бележка, в която оставяше Леонака като свой заместник, докато го няма. Не спомена нищо за съпругата си.

След час бутилката беше вече празна, а Джаред обикаляше из стаята като побесняло животно. Трополенето горе беше престанало. Дали тя спеше?

Багажът ѝ все още привличаше вниманието и любопитството му. Най-накрая се престраши и ги отвори. Остана още по-изненадан, когато откри само две рокли и някакво бельо в големия куфар, пудра, руж и парфюми в малкия и една шапка в кутията. Къде бяха бижутата, за които спомена по-рано? А роклята, която носеше вчера?

Но, разбира се, това бяха нещата ѝ от хотела, затова ги носеше сега със себе си. Останалите ѝ принадлежности сигурно се намираха в къщата на хълмовете Пънчбоул, където беше отседнал Драйтън. Очевидно там прекарваше поне че време. Необяснимо, но мисълта, че живее с мъж, когото е обичала, беше по-ужасна, от това, че всеки ден е сменяла любовниците си в хотела. Но защо, Джаред не можеше да обясни.

Той погледна към тавана, знаейки че тя е точно над него. За момент му се прииска да се качи горе и да я люби. Това нямаше да ѝ се хареса. Беше показала на целия остров, че предпочита всеки друг мъж, но не и този, за когото е омъжена. Втурна се към стълбите, но внезапно се спря.

Какво му ставаше? Корин беше последната жена, която желаше. Беше използвала тялото си, за да му отмъсти, умишлено се беше отдавала на други мъже, но не защото ги желае, а за да набере точки. Нямаше да я докосне, колкото и съблазнителна да изглеждаше. За него тя не означаваше нищо.

— Защо тогава просто не я пусна да си върви и всичко да приключи? — запита се той високо.

Върна се в гостната и грабна друга бутилка ром, после се изтегна на канапето. След като вяло отпи няколко глътки, погледът му отново се върна върху нещата на Корин. Щяха да ѝ трябва повече дрехи. Трябваше да се отбие през къщата на Драйтън на път за провинцията. И без това не искаше да оставя нищо нейно при любовника ѝ. Но това би създавало проблем, защото Корин безспорно би започнала да крещи за помощ.

Е, този проблем поне можеше да си го спести. Беше все още рано, защо да не отиде още сега до къщата на Драйтън.

Джаред грабна сакото си и излезе. Минаваше десет и половина, когато спря пред едноетажния дом. През завесите на прозорците се процеждаше светлина, значи ненавистният Драйтън беше там.

Устните на Джаред се извиха в злобна усмивка. Досега не беше осъзнал колко приятна щеше да му бъде тази среща. Добра се до терасата с клатушкаща се походка. Дори в пияно състояние можеше да разкъса онзи. Надяваше се само да не е пил толкова, че да не си спомня тази вечер.

Преди да почука на вратата, Джаред чу отвътре бебешки плач. Отстъпи объркан крачка назад. Можеше ли да е толкова пиян, че да сбърка къщата? Върна се в двора и огледа сградата, след това и другите надолу по улицата. Не, по дяволите, не беше сгрешил. Отново се качи на терасата и заблъска по вратата.

Изминаха няколко минути. Плачът беше спрял и Джаред си помисли, че сигурно си е въобразил. Пак почука на вратата и тя се отвори съвсем малко, колкото позволяваше металната верига.

Джаред присви очи и видя ниска жена, която го гледаше през процепа на вратата. Беше не повече от метър и шейсет висока, със ситно къдрава кестенява коса и лешникови очи. Не беше много по-стара от него и определено не изглеждаше като икономка. Да не би Драйтън да има повече от една любовница?

— Къде е Драйтън?

От войнствения му тон очите ѝ се разшириха, но явно се чувстваше достатъчно защитена зад вратата, защото смело отвърна:

— Няма го, нито пък Корин. Така че можете да си вървите, мистър Бъркет. Не сте добре дошъл тук.

Тя понечи да затвори вратата, но Джаред пхна крака си в пролуката.

— Познавате ли ме?

— Разбира се. Бях в църквата в злощастния ден, когато се оженихте за моята Корин.

— Какво искате да кажете с това „моята Кори“? — настоя той.

— Грижа се за Корин от петгодишната ѝ възраст. Аз съм нейната камериерка, Флоранс Мерил.

Джаред от сърце се засмя на глупавото си предположение по-рано, но една мисъл бързо премина през главата му.

— Какво, за бога, правите тук?

— Това не е ваша работа — остро отвърна тя.

— Отворете вратата, Флоранс Мерил — повиши той тон. — Искам да говоря с вас.

— Не — поклати тя глава упорито. — Корин не би искала да влизате в дома ѝ, когато тя не е тук.

Мускулите на Джаред се обтегнаха, а веждите му заплашително се събраха.

— Мислех, че тази къща е на Драйтън. Искате да кажете, че жена ми го е издържана?

— Да, тя плати пътя му. Настояваше за това — бързо обясни Флоранс. — Корин не обича да се чувства задължена на никого.

— Да не би скъпата ми съпруга да е плащала и на другите 141 любовници? — презрително попита Джаред.

Знаете защо тя дойде тук, мистър Бъркет. Мислеше, че има основателна причина да...

— Не смейте да ми защитавате тази курва! — отрязва я Джаред разярен. — Отворете тази проклета врата преди да съм я разбил.

— Не — отвърна Флоранс, макар и плахо. — Нямам право...

— По дяволите, ще видим нямам ли! — изръмжа той и ритна силно вратата.

Металната верига лесно се разкъса и вратата се трясна в стената. За щастие, Флоранс се беше отдръпнала. Изплашена, тя гледаше как Джаред влезе в къщата и започна да се оглежда.

— Значи това е любовното гнездо, а? — злъчно отбеляза той. — Не е толкова луксозно като в Кралския хотел. Всъщност е доста уютно.

Той обърна леденосивите си очи към изплашената жена.

— Нищо ли няма да кажете, Флоранс Мерил?

— Аз... аз ви казах, че съм сама, мистър Бъркет — запъна се тя. — Какво искате?

— Искам всичките неща на Корин. Започвайте да ги опаковате още сега.

— Аз не мога. Наистина не мога. Корин ще бъде бясна. Тя...

— ... ще ви бъде благодарна — довърши той вместо нея. — Корин е при мен сега и ще остане при мен за неопределен период от време.

— Не! Не ви вярвам! — отвърна Флоранс. — Кори никога не би се съгласила.

Джаред подигравателно се изсмя.

— Права сте. Всъщност е доста против. Но какво иска тя, няма значение. Аз съм ѝ съпруг и взех решението вместо нея.

Флоранс беше ужасена. Мъжът си беше в правото! Сега разбра защо Корин не се беше прибрала вкъщи.

— Къде е Корин сега?

— Тя е в дома ми в града.

— Сигурен ли сте, че още ще е там, когато се върнете? — попита Флоранс със съмнение.

— Добре я познавате, нали? — изхили се Джаред. — Уверих се, че ще бъде — заключена е в моята стая.

— Мистър Бъркет!

— Няма нужда да ми казвате, че съм жесток — каза студено той. — Налагаше се, а и е само за тази нощ. На сутринта ще я отведе в

къщата си на брега, на другата страна на острова, където няма да ми създава повече главоболия.

Внезапно погледна Флоранс замислено.

— Предполагам, че и вие ще трябва да дойдете с нас заради Корин. Сигурно ще ѝ е приятно да има близък човек до себе си. Там има и други жени, но се съмнявам, че ще се спогодят със сприхавата ми съпруга.

Сега Флоранс се оказа в затруднено положение. Ако тръгнеше с него, трябваше да вземе и Майкъл. В момента бебето спеше и оставаше незабелязано. Дали Корин щеше да ѝ прости, ако поеме риска и покаже бебето на съпруга ѝ? Можеше да използва историята, която бяха съчинили заедно.

Когато тя не отговори веднага, Джаред каза.

— Ако предпочитате да не идвате с Корин, ще платя билета ви за кораба.

— Може би така ще е по-добре — каза неохотно Флоранс, молейки се да е взела правилното решение.

Джаред сви рамене.

— Щом така искате, мис Мерил.

— Мисис Мерил — излъга тя за всеки случай, ако се наложеше да използва тяхната история. — Ако седнете и изчакате, веднага ще приготвя нещата на Корин.

Тя отиде до спалнята на Корин. За бога, защо това решение лежеше на раменете ѝ? Ако можеше първо да поговори с Корин... Не ѝ се понрави идеята да остави Корин сама с мъжа, който тя мразеше най-много. Но тя беше толкова непреклонна в решението си Джаред никога да не узнае за гина си.

Флоранс извади пътните чанти и започна да изпразва тоалетката на Корин. Не беше обмислила обаче едно нещо. Дали Корин щеше да понесе раздялата с Майкъл за дълго? Дали вместо това не би поела риска? Колко ли дълго възнамеряваше Джаред да държи съпругата си?

Той се появи на вратата.

— Трябва да побързате, мисис Мерил — каза нетърпеливо. — Пътят до Сънсет Бийч е дяволски дълъг, а аз искам и малко да поспя.

— Събирането на багажа иска време — отвърна възмутено Флоранс. — Корин има доста принадлежности.

— Да, виждам — каза той рязко и се заоглежда из стаята. Приблужи се до отворения гардероб и погледът му попадна на хавайските туники. Извади една от тях и се засмя от сърце.

— Не мога да си представя елегантната си съпруга в това. Наистина ли ги носи?

Очите на Флоранс се разшириха от тревога.

— Кори ги купи съвсем спонтанно, защото изглеждат толкова удобни — само за това можа да се сети. — Но никога не ги е обличала.

Знаеше, че в случая не беше необходимо да лъже, но почувства, че трябва да пази в тайна всичко, свързано с Майкъл. Започваше да се паникьосва.

— Жена ми обича да харчи пари, нали? За дрехи... за любовниците си — презрително каза Джаред. — Ще отнеме сума ти време, за да се сгънат тези рокли.

Той отстъпи крачка назад, намръщен.

— Но има и по-лесен начин — сграбчи всички закачалки в ръце и излезе от стаята.

— Мистър Бъркет! — извика Флоранс и се затича след него. — Така ще съсипете роклите, а те струват цяло състояние.

— Няколко гънки не съсипват една рокля, мисис Мерил — измърмори той през рамо. — Казах ви, че бързам. Сложете останалите неща на жена ми в чантите.

Флоранс се обърна с раздражение и се върна в спалнята. Този мъж беше непоносим. Как щеше Кори да живее с такъв арогантен съпруг? Непрекъснато щеше да е ядосана, а Флоранс знаеше много добре, че когато е раздражена, Корин прави дивотии.

Въобщо не трябваше да идват тук. Флоранс хиляди пъти я беше предупреждавала, че нищо добро няма да излезе от налудничавия ѝ план.

Джаред отново застана на прага на стаята.

— Още ли не сте готова?

От раздражение и безпокойство тя изкрещя.

— Елате вие да се оправяте и ще ви видим тогава. И каква ли ще е реакцията на Кори, когато види как са разхвърляни нещата ѝ?

Високият ѝ тон събуди Майкъл в съседната стая. Флоранс пребледня. Сега се започваше с лъжите.

Джаред беше слисан, когато тя му хвърли укорителен поглед.

— Видяхте ли какво направихте — смъмри го тя и изтича към детската стая.

Флоранс бързо вдигна Майкъл и го притисна към гърдите си. Джаред я последва. Няколко минути стоя като вцепенен преди да проговори.

— Чие е това бебе?

Флоранс го погледна с безпокойство. Гласът му беше заплашително нисък. Очите му бяха свити и потъмнели. Гледаше към Майкъл. А той продължаваше да плаче, без да обръща внимание на драмата, която се разиграваше около него.

— Мое, разбира се — отговори тя бързо, като криеше лицето на Майкъл от Джаред. — На кого другиго?

Изражението му не се промени. За бога, какво си мислеше?

— Искате да кажете, че жена ми ви е довела дотук с новородено бебе?

— Майкъл е по-голям, отколкото изглежда, мистър Бъркет — промълви в защита Флоранс. — Беше достатъчно голям, за да пътува, когато тръгнахме за насам. В противен случай нямаше да го взема.

— И съпругът ви не възрази? — недоверчиво настоя той.

— Аз... аз съм вдовица — обясни тя, но лъжата трудно излезе от устата ѝ. — Нямам и семейство. Корин не искаше да ни взима със себе си, но аз настоях. Не исках да я пускам сама чак дотук. А и тя е всичко, което имам — освен Майкъл.

— Доста ми е трудно да го повярвам, мисис Мерил — каза Джаред студено. — Нима Корин е толкова глупава, че да вземе едно новородено на толкова дълго пътуване. Той трябва да е бил току-що роден. А и вие не сте били в състояние да[пътувате. Как е могла да бъде толкова безразсъдна?

— Казах ви, че Майкъл изглежда дребен за възрастта си. Той е на пет месеца. Беше... беше на два месеца, когато напуснахме Бостън. Достатъчно голям, за да пътува.

Флоранс знаеше, че не звучи убедително. Не беше добра в лъжите. Тихо се молеше той да ѝ повярва.

— Добре, сменете му пелените, нахранете го или нещо друго — грубо каза Джаред, когато писъците на Майкъл продължиха. — Не понасям бебешкия плач.

Той излезе от стаята и Флоранс можа да си отдъхне с облекчение. Постава Майкъл в кошчето му и се зае с пелените. Сигурно беше гладен. По-рано му даде някакви зеленчуци и насила го накара да пие от кравето мляко, което той не понасяше много добре. Имаше нужда от майка си. Сега, когато Джаред вече знаеше за него и привидно беше повярвал на историята ѝ, нямаше причина тя и Майкъл да заминават за Бостън без Корин.

След като успокои Майкъл, тя се върна в спалнята на Корин. Там откри Джаред, който безразборно прибираше нещата на Корин, изпразваше чекмеджетата в куфарите.

Когато видя Флоранс на вратата, изръмжа:

— Толкова много проклети чанти, че ще трябва да взема и една каруца с нас.

— И без това сигурно ще се наложи, мистър Бъркет — отвърна Флоранс. — Защото промених решението си — няма да се върна сама в Бостън. След като видях колко сте сприхав и opak, не искам да оставям Кори сама с вас.

— Сприхав ли съм? — намръщи се Джаред.

— Определено да — увери го тя, решена да държи на своето, Джаред най-накрая се усмихна.

— Добре, не стой така, жено. Пригответъ се, ако ти и малкото ще идвате с мен.

След по-малко от час откритата карета беше пълна с дрехи, сандъци и чанти. Нямаше място за Флоранс, така че Джаред ѝ помогна да се качи до него на капрата. Държеше бебето в скута си.

Докато се приготвяше багажа, Майкъл спеше, но сега беше буден и шаваше, очарован от осеяното със звезди небе. Джаред се наведе, за да го разгледа, но не можа да го види добре в тъмнината.

— Все още не мога да повярвам, че Корин би пътувала с бебе — поклати той глава и потегли надолу по хълма. — Те изискват търпение, а това е качество, което жена ми не притежава.

— Ще бъдете изненадан, мистър Бъркет — отвърна Флоранс, като се мъчеше да скрие усмивката си. — Относно Майкъл Корин понякога има дори повече търпение от мен. Тя е доста привързана към него. После предвидливо добави, за да скрие всяко по-нататъшно подозрение. — Даже може да си помислите, че тя му е майка, а не аз.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЕТА

Почти се зазоряваше, но небето беше още тъмносиво и само на места просветлено. В къщата беше още тъмно и Джаред носеше лампа и някакви дрехи за жена си на път за спалнята. Влезе и тихо заключи вратата отвътре. Корин още спеше.

Приблужи се до леглото и остави дрехите ѝ там, после вдигна лампата, за да я освети по-добре. Спомни си последния път, когато я наблюдаваше в съня ѝ — в брачната им нощ. Колко отдавна? Спомни си датата и се изненада. Утре ставаше една година. Тя дали щеше да си спомни?

Джаред често си мислеше за тяхната нощ заедно и преди Корин да дойде в Хавай. Спомняше си красотата ѝ, начина, по който отвърна на ласките му, дивата ѝ страст, която разпали и неговата. В тези мигове на любов той бе забравил защо се е оженил за нея.

Но омразата първа се беше родила в него, така че той си наложи да забрави и нея, и прекрасните моменти на нежност.

Корин се раздвижи и се усмихна в съня си. Джаред се запита какво ли сънува. Разкошната ѝ коса беше разпиляна върху възглавницата. Изглеждаше толкова невинна, като дете. Испита почти неудържим копнеж да се протегне и да я докосне, да усети копринената мекота на кожата ѝ. Устните му изгаряха да докоснат нейните.

Джаред изведнъж се съвзе и намръщен се отправи към банята, пусна силна струя вода, за да напълни ваната. Нарочно вдигаше шум, за да събуди Корин. Най-накрая застана на вратата, за да види дали е успял. Тя се беше изправила в леглото и се оглеждаше смутено из стаята.

Джаред беше бесен заради слабостта, на която за малко ме се поддаде и си го изкара на нея.

— Обличай се! — изкрещя той. — По изгрев трябва да сме пече на път.

Корин хвърли слисан поглед към Джаред, но видя само как вратата на банята се затръшва. Тя си пое дълбок дъх, за да потуши яда си. Нямаше смисъл да му се сърди. Сега най-важното беше да се върне при Майкъл, но още не смееше да каже на Джаред за бебето. По някакъв начин трябваше да го убеди да я пусне. Не беше виждала детето си почти двадесет и четири часа.

Трябваше да говори с Джаред, да го придума, но без да го ядосва. Сега синът ѝ беше заложен на карта, не нейната гордост.

— Бъди разумен, Джаред — осмели се Корин, като насила придаде на гласа си умолителна нотка. — Имам прислужница на острова. Не мога просто да изчезна и да я изоставя.

Джаред излезе от банята, облечен в бял панталон, който очертаваше силните му бедра. Докато си слагаше ризата, каза:

— Тя е тук, Корин, така че направо тръгваме и няма да спираме никъде.

Очите на Корин се разшириха и лицето ѝ пребледня, Флоранс тук? Мили Боже, ами Майкъл? Дали Джаред го е видял?

— Как така? — едва успя да промълви тя.

— Взех я снощи, заедно с останалите ти неща от любовното гнездо. След като я доведох тук, горката жена прекара почти цялата нощ да подрежда вещите ти, защото нямаше време и аз ги наблъсках безразборно. Сун Хо приготвя една каруца в момента — още проклет багаж, който ще удължи пътя ни. Носиш ми по-големи неприятности, отколкото предполагаш. Прислужница, че и бебе! Не мога да проумея как си я убедила да пътува до Хавай с малко бебе. Сега побързай, Корин. Тази сутрин съм по-нервен от обикновено.

Корин се извърна, за да не може той да види облекчението ѝ. Флоранс беше успяла! Беше си спомнила историята, която съчиниха и се е придържала към нея. Нейният Майкъл беше спасен... и беше тук! За момент дори ѝ се прииска да прегърне Джаред. Отново имаше своя Майкъл!

Когато двамата с Джаред стигнаха до каретата, тя вид там Флоранс и плетеното кошче до нея.

— Трябва да покриеш бебето с нещо, за да не слънчаса — подхвърли Джаред на Флоранс, докато седнаше на капрата.

— Защо не покриеш цялата карета? — настоя Корин. — Или няма значение, ако ние слънчасаме?

— Нямам ти достатъчно доверие, скъпа — каза студено той. — Искам да си някъде, където ще мога да те държа под око.

— Значи с Флоранс ще трябва да се пържим в тази жега?

— Вземете тези сламени шапки, нали са за това.

Тя повече не повдигна въпроса, защото искаше да го остави да си кара, за да може да поговори с Флоранс, която също изгаряше от нетърпение. Веднага щом излязоха на Беретания стрийт, тя се наведе към Корин.

— Добре ли си? — прошепна тя.

— Да, да, но какво стана с Майкъл? Какво каза на Джаред?

Флоранс се усмихна успокоително.

— Историята, която скалъпихме.

— Той повярва ли ти?

— Да, сигурна съм. Остана изненадан само от това, че си взела бебе със себе си.

— Слава Богу — въздъхна Корин. — О, Флоранс! Толкова ми беше мъчно за вас двамата с Майкъл. Джаред се държа като истински звяр.

— И снощи не беше по-различен — сърдито каза Флоранс.

— Ръсел беше ли там?

— Не, беше излязъл да те търси. Ще бъде изненадан, когато се върне и намери къщата празна.

— Каж ми всичко, което каза на Джаред за Майкъл. Не искам да объркам нещо.

— После, Кори, нека не рискуваме да ни чуе.

Движеха се бавно по улиците на града, които въпреки ранния час бяха задръстени. Но веднага щом преминаха през Калихи и се отправиха към Айеа, движението намаля. Майкъл стана нервен, люшкането на каретата вече не го успокояваше.

Флоранс бръкна в кошницата, която Сун Хо им беше приготвил и извади бутилка с подсладена вода.

— Тази сутрин не го нахраних — призна тя. — Но не предполагах, че ще сме в открита карета. Тази вода ще трябва да го залъже за известно време.

— Не, подай ми го — нареди Корин.

— Кори, не можеш! — зяпна Флоранс. — Джаред ще те види!

— С Джаред сме гръб о гръб — прошушна й Корин. — Ще използвам одеялото на Майкъл, за да се скрия. Не понасям тази болка повече, трябва да го накърмя.

— Добре — съгласи се неохотно Флоранс и й подаде Майкъл. — Надявам се само съпругът ти да не се обърне и да не види какво правиш.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА

Звезди блещукаха по черното небе, когато каретата отби по пътя край брега. Озоваха се пред едноетажна постройка, доста отдалечена от пътя.

Корин и Флоранс бяха изтощени и ужасно мръсни от червения прах, полепнат по кожата им, докато пресичаха обширните тръстикови полета.

Пътуването им стана по-поносимо, когато започнаха да се движат откъм наветрената страна на величествената планина Кулау. Местността беше почти, като джунгла — с девствена зеленина откъм планината, а от другата страна на пътя от време на време се мяркаше океанът. Понякога пътят излизаше на самата крайбрежна ивица. А после дойде залезът е всичките си очарователни цветове и Корин остана запленена, дори забрави защо беше в тази карета.

Най-накрая пристигнаха. Корин се вгледа в бялата къща, обляна в лунна светлина и с облекчение откри, че съвсем не е колибата, която очакваше да види. Отпред къщата беше широка и издигната на подпори над земята. Високи ананасови дървета, разположени гъсто едно до друго, образуваха стени от двете страни на къщата чак до брега отзад. Имаше само една малка пътечка между ананасите отляво на къщата, която водеше към конюшнията, скрита зад дърветата.

Огромният двор пред къщата беше превърнат в градина. Навсякъде имаше цветя — около дърветата, покрай пътеките, около къщата. Корин усети уханията в топлия солен въздух, мирис на плодове и джинджифил. Величествени кокосови палми се извисяваха покрай пътя като гигантска ограда и нежно се поклащаха от океанския бриз.

Корин се протегна и лекичко разтърси Флоранс, когато Джаред слезе от капрата.

— Пристигнахме.

Флоранс се стресна.

— Майкъл?

— Още спи — отвърна Корин.

Майкъл беше спокоен през целия ден, не му пречеха нито жегата, нито праха, защото Корин успя да го накърми три пъти. Болката в гърдите ѝ беше напълно изчезнала.

— Не трябваше да го оставяме да спи толкова много — каза Флоранс като се изправи и изморено разтърка очи, забравяйки, че Джаред може да ги чуе. — Сега ще те държи будна почти през цялата нощ.

Корин едва не се задави. Уплашено погледна към Джаред, но изглежда той въобще не беше чул. Гледаше към къщата и се усмихваше. Корин проследи погледа му и видя как външната врата на къщата бавно се отваря. Някой държеше лампа високо във въздуха и се взираше, за да разпознае посетителите.

Внезапно вратата се разтвори широко и лампата беше оставена на верандата. Корин втрещена видя как една жена е мамутски размери се втурна надолу по стълбите и въпреки размерите си, като че ли летеше към тях. Джаред я пресрещна на половината път, вдигна я и я завъртя във въздуха.

— Пусни ме, Ялека! — строго му нареди жената, а после се засмя. — Ще си счупиш гърба като вдигаш старата жена.

Джаред се изкиска и я пусна на земята.

— Когато няма да мога да те вдигам, тогава ще съм стар, лельо Акила.

Тя силно го прегърна, а после внезапно го отблъсна, като че ли се смути от проявената нежност. Тя отстъпи и скръсти ръце върху големите си гърди.

— Аз искам знае защо ти не изпрати известие ти идваш? — попита го тя отново строго. — И защо ти не дойде по-скоро, а?

— Бях доста зает, лельо.

— Твърде зает, за да дойдеш вкъщи, след като върнал от континента? — разсърди се тя и вдигна ръце във въздуха. — Малиа луда като оса. Ти чакай тя види теб.

Джаред едва се усмихна.

— Къде е Малиа?

— Къде мислиш по това време на нощта? — отвърна Акила, като че ли отговорът беше очевиден. — Тя спи.

— Добре, не я буди. Твърде съм изморен, за да изтърпя раздразнението ѝ. Затопли вода за две вани и можеш да си лягаш.

— Защо две? — попита тя, като гледаше подозрително към каретата.

— С мен са жена ми и нейната прислужника — неохотно обясни Джаред.

Когато разкритието изглежда не я изненада, той се намръщи.

— Вече знаеш?

Жената кимна и измърмори.

— Сега ти знае защо Малиа така ядосана. Нанеки също не щастлива. Добре, че сега е в Кахуки при мои братовчеди.

Джаред изпъшка. Не се беше сетил за Нанеки. Как можа да забрави, че любовницата му е слугиня в къщата, където водеше съпругата си? Нима Корин дотолкова го беше завладяла?

— Какво носи уахини?

Джаред видя, че Корин и Флоранс са слезли от каретата, Флоранс носеше кошчето в ръце.

— Там има едно бебе...

— Киеки? — възкликна Акила и се затича, без да остави Джаред да довърши.

Корин се разтревожи, когато огромната хавайка се спря до изплашената Флоранс и се взря в кошчето. Когато посегна и се опита да вдигне Майкъл, Корин едва не връхлетя върху нея.

Флоранс я възпря и застана пред нея.

— Моля ви, мадам, той спи — каза бързо Флоранс.

— Не той спи — Акила пренебрегна негодуванието на Флоранс. Отново се наведе и този път вдигна Майкъл от кошчето. Корин и гувернантката ѝ останаха слисани, когато видяха сълзите в очите ѝ, докато се взираше в бебето.

— Аз чака дълго време да държа бебе на Ялека.

Джаред се приближи зад нея, лицето му беше мрачно.

— Бебето не е мое, Акила. То е на прислужничката на съпругата ми.

Акила погледна към Джаред, а после отново към Майкъл. Поклати замислено глава и въпреки протестите на Флоранс, отнесе бебето на верандата. Седна на стъпалата и започна да го оглежда внимателно на светлината от лампата.

Всички я последваха на терасата. Сърцето на Корин биеше бясно. Искаше да грабне Майкъл от скута ѝ. Но не можеше да го направи, нито да каже нещо, защото Джаред стоеше точно до нея, а в очите му се четеше обърканост. Трябваше да остави Флоранс да говори вместо нея и се надяваше да го направи по-скоро.

Акила се намръщи. Бебето, което гушкаше в ръцете си, приличаше на онова, което преди двадесет и осем години беше родила Ранел. Само очите бяха различни. Тя се вгледа в двете бели жени и видя очите на майката, но тя не беше тази, от която взе детето. Майката беше другата, хубавичката, със златистата коса и разтревоженото лице.

Тя погледна Джаред с упрек.

— Защо ти отрича това бебе? Мислиш много глупава леля Акила?

Джаред ѝ хвърли скептичен поглед.

— За какво, по дяволите, говориш?

Корин ощипа Флоранс, за да я накара да говори.

— Наистина, мистър Бъркет. Бръщолевенията на тази жена ме обиждат — възмутено каза тя и се наведе, за да вземе Майкъл от ръцете на старата жена.

Акила се изправи над Флоранс и я погледна изотгоре.

— Защо ти казва това бебе твое?

Флоранс зяпна.

— Защото той е мой. Дайте си ми го!

— Дай ѝ бебето, лельо — нареди Джаред със студен глас. — Не знам какво ти е влязло в главата, но грешиш.

— Не! Ти греши! — прониза го тя с тъмните си очи и после издайнически посочи към Корин. — Това е майката, не тази!

Джаред се обърна към Корин. Тя беше като хипнотизирана от нарастващото подозрение в очите му. Лицето му беше като гневна маска, но тя отхвърли мисълта да му позволи да повярва на думите на тази стара жена.

— По дяволите, не смей да ме гледаш така! — каза тя обидено.

— Корин, ако...

— Това е смешно! — отрязва го тя и после снижи тон. — Джаред, ако се замислиш, ще видиш колко е глупава всичко това. Бебето е твърде голямо, за да е твое. Ако имах бебе, със сигурност нямаше да го

отричам. Иска ми се Майкъл да е мой. Помагах на Флоранс да се грижи за него и всъщност доста го обикнах.

Джаред въздъхна и прокара пръсти през косата си.

— Права е, лельо. Няма вероятност бебето да е мое. Утре става година, откакто сме женени.

Корин ахна и Джаред отново я погледна.

— Беше забравила, нали?

Корин цялата настръхна.

— А трябва ли? — тя сви рамене. — Нямам хубави спомени от този ден.

Джаред почувства, че ядът му се надига. Наистина ли беше забравила брачната им нощ, която оттогава непрекъснато беше в сънищата му?

Джаред видя, че всички го гледат с изненада. Толкова ли явен беше гневът му? Трябваше да се вземе в ръце. Никога преди не беше показвал така чувствата си.

Какво му ставаше?

— Влизайте в къщата — каза им той.

Отиде да разтоварва колата и да отведе конете в конюшнията, докато Акила придружи двете жени вътре. В къщата беше тъмно и тихо. Преминаха през голяма гостна в центъра на къщата — тапицирани канапета, маси от сандалово дърво, саксии с цветя и пиано. От двете страни имаше портали с дърворезби и Акила мина през този отдясно, който ги отведе в тесен коридор с три стаи.

— Ти спиш тук — прошепна тя на Флоранс и отвори средната врата.

Влезе вътре и запали лампата върху шкафа. Стаята не беше голяма. Странно дълга и тясна, но изглеждаше все пак уютна, с малко легло, бюро и стол до едната стена. Тъкана черга покриваше пода, имаше голям гардероб и дори самостоятелна баня в края на стаята.

— Много е приятно тук — отбеляза Флоранс.

— Шшт — прошепна Акила. — Малиа спи съседна стая. Не буди нея или пострадаш.

— Добре, ще бъда колкото мога по-тиха — отвърна Флоранс, но Акила вече напускаше стаята, правейки знак на Корин да я последва.

— Тази жена не ми харесва — прошепна Корин, като се навеждаше да целуне Майкъл за лека нощ.

— Много е проникателна, ако питаш мен. Но сега върви. Майкъл и аз ще се оправим.

Корин остави Флоранс и видя Акила да я чака нетърпеливо в края на коридора. Последва я в доста по-голяма спалня в предната част на къщата. Веднага щом запали лампата на нощното шкафче, Акила понечи да излезе.

— Коя е Малиа? — попита Корин, но Акила пренебрегна въпроса ѝ.

Огромната жена се сиря на прага и замислено се вгледа в Корин.

— Знам ти лъже за бебе, но ние бъдем приятелки въпреки това, защото ти дала мой Ялека син и това хубаво. Някой ден той узнае и бъде щастлив.

На Корин ѝ трябваха няколко секунди, за да отговори възмутено:

— Майкъл не е мой!

Но Акила беше затворила вратата след себе си. Корин започна да обикаля напред-назад. Тази жена щеше да развали всичко.

Когато малко по-късно Акила се върна с топла вода за вана, Корин не ѝ обърна внимание. Преструваше се, че оглежда стаята, която щеше да е нейна, забелязвайки, че е също така дълга, като тази на Флоранс, но доста по-широка. Имаше голямо легло с дървени колони по средата на лявата стена, покрито с кувертюра от розова коприна. От двете страни на вратата имаше етажерки, а в другия край на стаята — врата, която водеше към банята. Отдясно на банята имаше прозорец, а пред него — голям тапициран стол в тъмнозелен брокат със сребърни нишки. Другите два прозореца с розови завеси с ресни гледаха към предната градина с всичките ѝ цветя. Между тях стоеше една махагонова масичка за кафе със странен дизайн.

Корин се приближи до тоалетната масичка до леглото, за да разгледа снимките в сребристи рамки. Бяха две — едната на мъж и жена, а другата на малко момиченце с дълга черна коса на опашки и дяволита усмивка. Корин се загледа в първата фотография, чудейки се дали това са родителите на Джаред. Жената беше поразително красива, с коприненочерна коса и сиво-сини очи, точно като тези на Джаред. Това ли беше жената, която баща му беше обичал?

— Твоя баня готова — каза Акила и я стресна.

Корин се обърна да ѝ благодари, но едрата жена вече беше излязла от стаята. Корин не се подвоуми нито за миг. Горещата вана

изглеждаше божествено. Акила дори ѝ беше сложила масло от сандалово дърво. Корин бързо свали халата си и се излегна във ваната, отпусайки се за първи път този ден и остави всичките проблеми да се изпарят с уханната пара.

Силно трополене в спалнята наруши спокойствието ѝ и Корин се стресна. Когато шумът затихна, тя предположи че Джаред бе внесъл багажа ѝ в стаята. Тя отново се отпусна, не ѝ се искаше да излиза от ваната, дори и след като водата започна да изстива, но вече не можеше да си държи очите отворени.

Корин страхливо отвори вратата на банята, но в стаята нямаше никой. Багажът ѝ беше там и тя разтвори няколко куфара преди да намери нощницата си. След това разреса косата си и си легна.

Възглавниците бяха пухкави, а чаршафите меки, но Корин се намръщи — лампата от другата страна на леглото още светеше. Тя се протегна, за да я изгаси и в този момент вратата на спалнята се отвори.

Джаред стоеше там, точно както го беше видяла и сутринта, бос, само с панталони и с хавлия около врата. Беше си обръснал брадата и приличаше повече на Джаред от първия път, когато се видяха.

— Какво искаш, Джаред?

Устните му бавно се извиха.

— Абсолютно нищо, скъпа.

— Тогава какво правиш тук?

— Това случайно е моята стая.

Той затвори вратата и се приближи към нея.

Корин седна в леглото и придърпа завивките до врата си.

— Но аз бях настанена в тази стая.

— Разбира се, нали си моя съпруга.

— Не искам да бъда в една стая с теб! — изсъска тя. — А сега се разкарай оттук!

— Снощи ти предоставих леглото си — каза той с хладен тон, като отиде от другата страна на леглото. — Но тази вечер няма да го направя.

— Не ме обвинявай за това, по дяволите! — отвърна тя разгорещено, а в очите ѝ се разгоряха пламъци. — Не съм те молила да спя там. Нито пък искам да съм тук. Ако си искаш леглото, заповядай.

Тя се свлече на пода и взе пенъоара си, който беше оставила на рамката на леглото.

— Ще спя някъде другаде.

— Боя се, че това е невъзможно, Корин — отвърна той. Няма други свободни стаи.

Тя се отправи към вратата.

— Тогава ще спя при Флоранс — надменно каза тя през рамо.

Джаред се втурна след нея и сграбчи китката ѝ.

— Никъде няма да ходиш — каза твърдо той и я бутна навътре в стаята. — Сега се връщай в това легло.

Корин се препъна и косата ѝ се разпиля върху лицето. Когато успя да я преметне назад върху раменете си, го видя как започва да си сваля панталона.

— Не! — почти извика тя. — Не смей да ме доближиш, Джаред.

Той забави движенията си и объркано я погледна. След това отметна глава назад и дълбоко се изсмя.

— Не се шегувам, Джаред — Корин беше пред истерия.

— Никога не спя с дрехи, Корин — обясни ѝ той, подсмивайки се. — А това, което възнамерявах да правя, е да спя.

Корин почувства, че бузите ѝ пламват от срам.

— Тогава ще спиш сам — и тя свали кувертюрата от леглото. — Аз ще спя на канапето, благодаря ти!

Джаред бързо се опомни като я видя надменно да се отдалечава от леглото. Очите му се свиха и станаха тъмносиви.

— В едно можеш да си сигурна — няма да те докосна — гласът му беше пълен с презрение. — Тялото ти е било използвано твърде много, за да представлява интерес за мен.

Джаред чу как тя остро си пое въздух и остана удовлетворен. Но после Корин изпъчи гърди безкомпромисно и отиде до канапето.

По дяволите, толкова беше красива! Остана очарован, когато влезе в стаята и я завари там, в леглото, толкова съблазнителна. А после очите ѝ проблеснаха от гняв и тя стана дори по-красива, великолепна в яда си. Но той се контролираше. Нямаше да ѝ позволи да го разочуства.

Беше само страст, но той се презираше за това, че все още я изпитва и беше решен да не ѝ позволи да узнае, че може да раздвижва кръвта му както преди.

Той загаси лампата и събу панталоните си, след това тежко се изпъна в леглото. Беше доста изморен и затова мина време, преди да

заспи.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И СЕДМА

Когато се събуди на другата сутрин, Джаред бързо се облече. Корин все още спеше, легнала по гръб; едната ѝ ръка докосваше пода, а другата бе отпусната върху челото. Дългата ѝ златиста коса се спускаше като водопад надолу, а копирената завивка стоеше скупчена между краката ѝ.

Джаред постоя за момент, загледан в нея. Почти цялата нощ мисли за Корин, но сега трябваше да я забрави и да се изправи пред Малиа.

Бяха изминали осем месеца, откакто не беше виждал по-малката си сестра. Но всъщност повече от година не ѝ беше обръщал особено внимание. Това беше неприсъщо за Джаред, тъй като той обичаше Малиа повече от всичко на света. След смъртта на майка им той пое грижата за нея и ѝ беше по-скоро като майка, отколкото като брат.

Последната година беше истинско мъчение за Джаред и трябваше да признае, че тревогите на осемнайсетгодишната Малиа не бяха на преден план в мислите му.

Малиа се върна тук през февруари ядосана, че Джаред не ѝ обръща внимание. А според Акила настроението ѝ сега беше дори по-лошо. Джаред не можеше да я вини. Бяха много близки, защото той се опитваше да замести липсващата майка. За нея беше истински шок, когато разбра, че се е оженил, а нищо не ѝ беше казал. Той не подозираше, че тя може да е чула пикантните детайли около съпругата му. Никой не би разказвал подобни клюки пред едно осемнайсетгодишно момиче.

Корин започна да се размърдва и Джаред побърза да излезе от стаята, затваряйки тихо вратата. Той чу гласове в кухнята и предположи, че Малиа ще закусва там. Официалната гостна почти не се използваше, освен когато имаха гости. Джаред и Малиа предпочитаха топлата атмосфера на кухнята и веселото присъствие на Акила.

Корин отвори очи точно когато Джаред затвори вратата гад себе си. Духът ѝ се повиши, когато го чу да излиза. Днес щеше да се връща в Хонолулу. Тя също имаше намерение да си тръгне скоро след него. Не можеше да я държи изолирана тук в провинцията. Щеше да намери начин да се върне обратно в града, дори и ако трябваше да наеме някой да я откара дотам. Имаше бижутата си, малко пари в брой. Не, със сигурност нямаше да остане дълго тук.

Плачът на Майкъл от съседната стая разбърка мислите ѝ. Корин стана. Вратът и гърбът ѝ се бяха схванали и тя потръпна от болка, докато ги разтриваше. Извади от един сандък дневна рокля в бяло и розово и бързо я облече, после върза косата си с копринена панделка. След миг се озова при Флоранс.

Флоранс се беше надвесила над кошчето до леглото ѝ. Корин се приближи до нея и се усмихна на сина си.

— Току-що ли се събуди?

Флоранс се засмя.

— Буден е от часове и си лежи тихичко. Но предполагам, пече е решил, че е гладен.

— Ела, миличко — Корин го вдигна и притисна бузата си до неговата. — Мама ще те нахрани.

— По-добре ще е първо да заключа вратата — предложи Флоранс.

Корин поклати глава.

— Не е необходимо. Джаред вече тръгна.

— Но тази Акила е тук — напомни ѝ Флоранс като отиде до вратата. — Няма смисъл да рискуваме. Как може да е толкова сигурна, че Майкъл е твой?

— Сигурно знае Джаред от бебе. Ето ти приликата. И ние двете забелязахме, че Майкъл има доста от чертите на Джаред.

— Добре, че Джаред нямаше възможност да разгледа Майкъл на силно осветление.

— О, стига си се тревожила, Флоранс. Ще се опитам да се измъкнем оттук още днес. Надявам се, ще издържиш този дълъг път обратно до града.

— И как смяташ да го направиш, мога ли да попитам?

— Още не знам, но ще измисля нещо — отвърна Корин. — Недей да разопаковаш.

След като Майкъл беше нахранен и отново сложен в кошчето, Корин и Флоранс понечиха да излязат от стаята, но спряха, чувайки силни гласове.

— Нали каза, че съпругът ти е тръгнал?

— Така си мислех.

Корин прехапа устна. Чудеше се дали е по-добре да стои далеч от него. Гласът му звучеше ужасно гневно. Но на кого ли крещеше така? Дали Акила не му говореше пак за Майкъл?

— Хайде — неохотно каза Корин. — По-добре да отидем и да разберем защо се карат.

Джаред гледаше втренчено сестра си, стиснал края на дългата кухненска маса. Малката брадичка на Малиа беше вдигната упорито и той потръпна от укора в пронизващите ѝ сини очи. Напразно се бе надявал, че са спестили истината пред сестра му. Тя знаеше всичко.

Той чакаше отговор на въпроса си, но изглежда скоро нямаше да го получи.

— Повтарям, Малиа. Кой ти каза?

— Няма значение как узнах — отвърна разгорещено тя, — но сега знам защо не си направи труда да ми кажеш, че си се оженил. Твърде много се срамуваш от това!

— Попита те, кой! — изкрещя той и удари по масата, Малиа трепна, но не сведе очи. После сприхаво отвърна.

— Съседът ни, Джон Пиърс. Помислил, че имам право да знам, след като всички говорят за семейството ни.

Джаред се изправи, очите му придобиха стоманен блясък. Джон Пиърс! Трябваше да се досети. Откакто се помнеше, мръсникът искаше да купи земята им. Но бащата на Джаред, както и той, бяха отказали да продават. Преди доста години от злоба Джон Пиърс разказа на Родни Бъркет как видял Ранел с друг мъж на брега. Беше го направил пак, този път с Малиа.

— Как можа да се ожениш за такава жена, Джаред? — въпросът на Малиа прекъсна мислите му.

Оскърблението в очите ѝ го накара да побеснее.

— По дяволите, не е твоя работа!

Тя зяпна, очите ѝ се разшириха.

— Как можа да го изречеш? — изплака тя. — Щом си се оженил за нея, значи тя ми е снаха. Да не мислиш, че искам да имам курва за...

— Малиа, внимавай какво говориш! — смъмри я Акила.

— Да, но е истина! — извика Малиа. — Нали, Джаред? Можеш ли да го отречеш? — когато той не отвърна, тя гневно го погледна. — Защо не я спря? Всички знаеха какво прави. Не мога да повярвам, че не се намеси!

— Достатъчно, Малиа — прекъсна я Джаред, опитвайки се отчаяно да скрие яда, който го изгаряше отвътре. Всичко това стана заради Корин.

— Как можа да я оставиш да те прави на глупак? — продължи тя смело. — Ти, който не позволяваш никой да те надпис. Е, добре, сега всички ти се надсмиват! Надсмиват се над всички ни!

— Стига толкова, Малиа — предупреди я Акила.

Малиа се изправи, изгледа ги и двамата кръвнишки.

— Още не съм свършила! Знаеш ли какво ми причини, Джаред? Вече не мога да напускам тази къща. Ще умра от срам, ако отида в града за зимния сезон. А знаеш много добре, че не обичам да стоя тук, когато започнат бурите.

— Малиа, ти правиш мен срамува, кога говориш егоистично. Как мислиш брат ти чувства? Ти мислиш той харесва какво станало?

— Можеше да я спре по-рано!

— Ти не разбираш какви са отношенията ми с Корин — отвърна Джаред.

Не можеше да каже на сестра си, че не спря Корин от гордост. Не искаше Корин да узнае, че това го засяга. Боже, в каква бъркотия беше превърнал живота си!

— Моето име ли чух да се споменава?

Корин стоеше на вратата като същински ангел в бялорозовата си рокля. Изражението ѝ беше спокойно, очите — яснозелени, невинни. Джаред видя смайването на сестра си. Предполагаше, че Акила ще я предупреди, че Корин е тук.

Той се обърна към огромната жена, но тя сви рамене.

— Не за мен да кажа нея — каза тя, прочитайки мислите му.

— Това е съпругата ти? — попита Малиа. Очакваше някоя изрисувана мадама, не пленително красива жена, каквато беше Корин.

— А кой е това, Джаред? — поинтересува се Корин, като влезе в стаята, оставяйки Флоранс сама на вратата.

След като долови агресивна нотка в гласа на Корин, Флоранс предположи, че ще последва спречкване. Джаред също.

— Корин, това е сестра ми Малиа — доста сковано каза той.

— Сестра ти!

Джаред леко се зарадва от изненадата ѝ, докато не видя как очите ѝ потъмняха. Изглежда мислите ѝ се въртяха много бързо.

— Тя е по-малка от мен, нали Джаред?

Сега той остана объркан. Защо му задаваше този въпрос? Къде беше връзката, по дяволите?

— Да, с няколко години — тревожно отвърна той, без да разбира накъде бие тя, докато не беше вече твърде късно.

— Ти, чудовище такова! — изсъска Корин. — Излъга баща ми, за да го накараш да страда!

Джаред застина. Изведнъж разбра какво си беше помислила.

— Млъквай, Корин! — предупреди я той, кокалчетата на ръцете му побеляха, когато сграбчи масата.

— Няма, докато не изгориш в ада! — изкрещя тя гневно. — Каж ми как майка ти се е сдобила с нея, когато е била с разбито сърце заради баща ми. Не вярвам, че се е самоубила заради него. Било е нещастен случай, нали?

Джаред беше пребледнял. Корин проследи агонизиращия му поглед към Малиа и видя ужаса в очите на момичето. Тя затаи дъх, когато момичето се разплака и изхвърча от стаята.

Какво беше направила? Боеше се да погледне Джаред, но той я принуди, когато забодее пръсти в раменете ѝ.

— Мога да те убия за това! — прошепна той. — Малиа не знаеше. Казахме ѝ, че смъртта на майка ни е нещастен случай.

— Аз-аз съжалявам, Джаред — запъна се Корин, изплашена повече от всякога.

— Съжаляваш! — сопна ѝ се той, като я отблъсна. — Искаше да нараниш и успя. Надявам се, че си адски удовлетворена!

Той изхвъркна от стаята след сестра си, оставяйки Корин разтреперана, Флоранс се втурна към нея и я прегърна през раменете.

— Не се тормози, Кори. Знаем, че не искаше да засегнеш момичето.

— Защо не сдържах злобния си език? Заслужавам всичко, което каза, че и повече.

Тя се обърна към Акила.

— Аз наистина съжалявам!

Старата жена се намръщи.

— Лошо нещо направи ти, Колина, но сега разбира.

— Разбирате?

— Твой баща моя Ранел обичала много. Ялека мрази него дълго време. Сега знам защо той отиде на континента, защо ожени теб. Той обиди теб, а? После ти дойде тук да му върнеш. Лошо нещо омразата — поклати тя глава. — По-добре любов.

— Това е невъзможно — унило отвърна Корин и сведе очи.

— Помисли за бебе и видиш любов по-добре.

Корин понечи да отвърне, но Флоранс я изведе от кухнята. Прекараха останалата част от деня тримата заедно в стаята на Флоранс. Акила им донесе обяд, сиря се да погледа Майкъл и умишлено не каза нищо за него или за Джаред и сестра му.

Джаред не си тръгна. Корин се боеше да се изправи отново пред него, особено сама. Но повече се страхуваше да не я пожелае тази нощ.

Тя каза лека нощ на Флоранс и колебливо се отправи към стаята на Джаред. Той вече беше там. Стоеше пред насрещния прозорец и гледаше навън, облегнал ръце на рамката. Толкова дълбоко се беше замислил, че дори не я чу да влиза и тя трябваше да се прокашля. Понеже беше в сянка, тя не видя изражението му, когато се обърна да я погледне.

— Ако си променил решението си и не искаш да спя тук, ще...

— Влизай, Корин. Ти си ми съпруга и тази стая е толкова моя, колкото и твоя. Както и преди ти казах, няма други стаи. Не искам да притесняваш гувернантката си само защото предпочитаме да не споделяме една стая.

— Тя няма да има нищо против.

— Но аз ще имам.

Гласът му не беше груб. Всъщност звучеше доста изморен.

— Добре, но няма пак да спя на това канапе — предупреди го тя.
— Вратът ми е още схванат от снощи.

— Разполагай се.

— Ти няма да...

Тя спря по средата на изречението и прехапа устна.

— Не, няма — отвърна той.

Корин затвори вратата и се приближи до леглото, където Акила беше оставила нощницата ѝ. Взе я и се запъти към банята, но преди да влезе спря и се обърна към Джаред.

— Аз... аз наистина съжалявам за това, което се случи сутринта — беше благодарна, че той не се обърна към нея. — Никога не бих обидила сестра ти умишлено, Джаред. Не можех да знам, че тя не е наясно с обстоятелствата около смъртта на майка ви.

— Знам — промърмори той, все още с гръб към нея. — Вече с свършено, така че го забрави.

Искаше ѝ се да каже: „Как бих могла?“, но вместо това бавно влезе в банята и тихо затвори вратата. Тя се преоблече на бледата лунна светлина, която проникваше през редица малки прозорчета високо над главата ѝ. Когато се върна и спалнята, Джаред все още стоеше до прозореца и гледаше предния двор и скалистия склон на планината от другата прана на пътя.

Тя си легна, но се поколеба преди да попита.

— Имаш ли нещо против, ако загася лампата?

— Не, и аз след малко ще си лягам.

Беше невъзможно да заспи. А и мина доста време преди Джаред да се отдели от прозореца и да си легне. Корин се престори на заспала като го чу да си сваля дрехите. Когато го почувства до себе си в леглото, цялата се скова.

Беше толкова близо, че не можеше да спре да мисли за брачната им нощ на този ден точно преди една година. Никога нямаше да усети пак такава тръпнещо удоволствие, ръцете му да я притискат силно, устните му да докосват нейните. Това изглеждаше невероятно в този момент, когато искаше тези силни ръце да я гаят, да усети тялото му върху себе си... Защо разрушиха това, което можеше да бъде?

Леглото се раздвижи и тя усети, че той се е надвесил над нея и я гледа. Корин стисна очи и затаи дъх.

— Съжалявам, Колина — едва доловимо прошепна той и после легна от другата страна на леглото.

Съжалява за какво? Явно мислеше, че е заспала, че не е чула това, което каза, иначе никога не би проговорил. Дали някога щеше да

разбере защо той съжалява? Затова, че въобще я е срещнал? Сълзи бликнаха от очите й, но дори и тя не знаеше защо.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ОСМА

Корин се събуди и усети Джаред притиснат към гърба ѝ, едната му ръка лежеше собственически върху нея. Първият ѝ импулс беше веднага да скочи от леглото, но разбра, че така ще го събуди, а може би и разгневи. Тя остана да лежи спокойно, да усеща тялото му до своето.

Близостта му, топлият му дъх във врата ѝ, дланта му, отпуснатата върху гърдите ѝ я изнервяше. Усещаше как в нея се надига тръпката и се притисна още по-близо до него. Очите ѝ се разшириха, когато усети нежния му член, опрян и нея. Беше забравила, че е напълно гол. А нощницата ѝ се беше събрала около кръста.

Тръпката от присъствието му беше по-голяма, отколкото можеше да понесе. Забрави всичко, което се беше случило между тях, всичко — освен брачната им нощ, когато той разпали страстта ѝ. Искаше това да се повтори, искаше да възбуди желанието му и да го накара да я люби отново. Но щеше ли да успее? Щеше ли той да забрави омразата, за да задоволи нуждите си — и нейните? Да, тя си призна, че има нужда от Джаред.

Но страстното колебание на Корин бе напразно, защото точно в този момент вратата на спалнята се отвори и млада, много привлекателна хавайка със светла кожа едва не връхлетя върху тях.

— Ялека! Аз видяла твоя карета и...

Младата жена изведнъж спря и очите ѝ се разшириха, когато осъзна гледката върху леглото. Джаред се събуди и Корин усети как тялото му се стяга, когато рязко се отдръпна от нея.

Жената изтича от стаята със задушаващ плач, преди Джаред да успее да извика:

— Нанеки!

Корин гледаше шокирана и отчаяна как Джаред си нахлузи панталоните и без дори да погледне към нея, изтича. Тя остана загледана в празната врата и почувства, че лицето ѝ почервенява от гнева, който внезапно я обзе. Момичето беше любовница на Джаред!

Нищо друго не обясняваше свободното ѝ нахлуване в стаята му и реакцията ѝ при вида на Корин.

— Дяволите да го вземат!

Корин сграбчи халата си и тръгна след него. Джаред беше настигнал момичето в задния двор точно пред зимната градина. Настръхнала, Корин стоеше зад стъклената врата и ги виждаше съвсем ясно. Джаред стискаше ръката на жената, за да я накара да го изслуша, въпреки че тя се дърпаше.

Гостната беше точно до нея, с етажерки, върху които бяха наредени всякакви кристални и порцеланови вази. На вратата се появи Акила.

— Остави ги, Корина.

Корин се обърна, очите ѝ бяха като искрящи смарагди.

— Той ми е съпруг!

Акила кимна.

— Но аз няма шанс каже Нанеки ти тука. Тя обидена. Остави Ялека обясни.

— А тя какво прави тук? — запита Корин със свити от гняв юмруци.

— Тя живее и работи тук. Нея нямаше вчера, върнала се току-що. Нанеки мое осиновено дете — обясни Акила.

— Тя живее тук? И той ме доведе...

Корин се задави от гняв и не можа да довърши. Тя пренебрегна вдигнатата ръка на Акила и се запъти към тях, но спря преди да отвори вратата към двора и да разкрие присъствието си.

— Защо я доведе тук? — извика Нанеки. — Как можа да ѝ простиш за това, което ти стори?

— Нищо не съм ѝ простил, Нанеки — прекъсна я нетърпеливо Джаред. — Доведох я тук, само за да я спра.

— Но ти спи с нея!

— Спах до нея, нищо повече.

— Е, аз няма остана тук с нея — отвърна Нанеки предизвикателно. — Делях те с Даяна, но не и с тази...

„Коя е Даяна?“, чудеше се Корин. Още една от любовниците на Джаред? Тя понечи да си тръгне, но вниманието ѝ беше привлечено от малко хавайско момиченце, което тичаше към Джаред от другата страна на къщата.

— Папа! — извика то и се хвърли в прегръдките на Джаред.

Когато вида как Джаред прегърна момиченцето, Корин зяпна. Но Нанеки ядосано я дръпна от ръцете му.

— Ела, Ноелани — каза тя грубо. — Отиваме в къщата на леля.

Корин отвори вратата.

— Не трябва да си тръгваш заради мен — произнесе спокойно тя, чудейки се как е успяла да се сдържи.

Нанеки погледна Корин с ненавист, преди хладно да се отдалечи. Малката Ноелани махаше невинно за довиждане през рамо. Момиченцето беше с тъмни коса и очи, и светла кожа, също като майка си. Но Джаред също имаше тъмна коса. Дали наистина беше негова дъщеря?

— Значи имаш дъщеря, Джаред — усмихна се тя. — Колко се радвам за теб. Чудя се само защо никога не спомена за нея?

— Защото Ноелани не е моя, Корин — каза той твърдо и понечи да влезе в къщата.

— Но Нанеки ти е любовница, нали? — обърна се тя към него, като леко повиши глас.

Джаред се обърна към нея и каза студено.

— Тя ми беше любовница, преди да се ожения за теб. Но, боя се, че нямах много време за нея, след като се върнах от континента.

— Очакваш да ти повярвам?

— Ревнуваш? — саркастично попита той.

— Разбира се, че не!

— Добре, защото не би трябвало. Не можеш да ми завиждаш за една любовница — отвърна той жестоко. — Не и след като се отдаваш на всеки мъж, който се появи.

Корин зяпна и вдигна ръка да го зашлеви, но той сграбчи китката ѝ и здраво я стисна. Очите му бяха като студени сиви цепки, когато я погледна.

— Боли ли те от истината, скъпа? — попита той безмилостно и я стисна още по-здраво. — Проститутките трябва да свикват с обидите, те са част от занаята. Трябваше да се сетиш по-рано за това.

— Бих предпочела да го направя с всеки друг, вместо с теб! — Искаше ѝ се и тя да го нарани.

Той пребледня и я отблъсна, влизайки в къщата.

Корин се извърна, като се опитваше да спре сълзите си. Защо винаги трябваше да се обиждат един друг? По-добре да я беше ударил, вместо да казва това с такава злоба. За миг беше готова да му каже истината, цялата. Но си помисли, че само ще ѝ се изсмее с презрение.

Добре се беше потрудила да създаде представата, че е лека жена. Сега никой нямаше да ѝ повярва, че не е истина. Мнимите ѝ любовници никога нямаше да си признаят.

Корин унило откъсна една гардения от храстите, които растяха покрай каменния зид на зимната градина. Дълбоко вдиша аромата на кадифеното бяло цветче, сложи го зад ухото си и тръгна към брега. Дворът беше дълъг и също изпълнен с растителност, както и градината отпред. Имаше банани, гуава, китайски дръвчета, лимони и липи, както и две високи манго, които хвърляха дебела сянка върху сочната трева. На един от клоните на мангото отляво висеше люлка и Корин се спря до нея, вместо да ходи до брега.

Звукът от разбиващите се в брега вълни беше успокояващ. Не виждаше тъмносинята вода на океана, защото брегът се спускаше стръмно надолу в края на двора, но тя знаеше, че е близо. Тук беше толкова спокойно! Сигурно щеше да е божествено да седне на тази люлка и да наблюдава залеза, да има до нея някой, който да я обича, да я прегръща, да споделят красотата на природата и любовта си.

Изведнъж се почувства толкова самотна и объркана. Защо унищожителните забележки на Джаред толкова я нараняваха? Не трябваше да ѝ пука какво мисли за нея. Беше признал, че Нанеки му е любовница и от това също я заболя. А и момиченцето, което го беше нарекло татко. Корин въобще не му повярва, че тя не е негова дъщеря. Трябвало е Джаред да се ожени за Нанеки, заради детето. Но вместо това той заминал за континента и се оженил за нея, за да отмъсти на баща ѝ.

Почувства се изтощена от всичко това. Изморена непрекъснато да се бори с него, да мисли какво е станало с единствената им нощ, изпълнена с любов. Искаше просто да се прибере вкъщи. Дори нямаше да се опитва да си върне парите, които Джаред ѝ беше взел. Нека ги задържи, не ѝ трябваха.

Някаква врата се тръшна в предната част на къщата и привлече вниманието ѝ. Тя се обърна точно навреме, за да види Джаред да се отправя към конюшната. След няколко минути чу конски тропот. Значи

си тръгна. Дори без да се сбогува. Вместо облекчение, Корин отново усети болка и очите ѝ плувнаха в сълзи.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА

Корин седеше сама на кухненската маса и отпиваше от китайския чай, който ѝ беше направила Акила. Беше първи ноември, три седмици от деня, в който Джаред се върна в града. Опитите ѝ да се добере до Хонолулу бяха осуетявани един след друг.

Почти веднага разбра, че не ѝ е позволено да пристъпва до конюшните. Капу, хаваецът, който се грижеше за конете, ѝ се разкрещя, когато отиде там. Джаред беше наредил да не ѝ позволяват да ползва карета или кон. И всеки път щом проникнеше в конюшните и се опитваше да вземе кон, едрият хаваец я разкриваше и отново започваха да си крещят, но не се разбираха, тъй като той знаеше едва няколко английски думи, а тя беше научила само две-три хавайски.

Пред Корин оставаше само още една възможност за бягство — чрез човека, който доставяше периодично лед. Тя бързо го попита дали ще я закара до близкия град, като му тикаше малко пари, които имаше. Но Акила я беше чула и го заплаши, че Джаред ще го пребие, ако се опита да откара тази бяла жена където и да било. Очите му едва не изскочиха и светкавично побягна от страх.

— Колина не си тръгва. Ялека така каза.

Корин се разсърди на Акила, но огромната жена просто се извърна и си тръгна. Това стана преди повече от три седмици. Не можеше да подкупи Акила. Тя беше с Джаред от бебе и никога нямаше да продаде верността си.

— Защо се омъжи за Джаред?

Този въпрос внезапно се вмъкна в мислите ѝ и тя затаи дъх. Корин вдигна глава и видя Малиа срещу себе си от другата страна на масата. Това беше първият път, когато момичето ѝ проговаряше от три седмици насам, всъщност първият път, когато се доближаваше до нея. Винаги излизаше от стаята, когато Корин влизаше и се хранеше само в стаята си.

— Е?

Корин не можеше да я обвинява за омразата ѝ.

— Имаше няколко причини, поради които Джаред и аз се оженихме — отвърна тя, надявайки се, че момичето няма да и притиска.

— Ти обичаше ли го?

— Не.

— А той?

— Не, със сигурност не — Корин все още успяваше да сдържа яда си.

— Тогава защо?

Корин се почувства като притисната в някой ъгъл.

— Наистина... не е твоя работа.

Малиа сложи ръце върху облегалката на един стол и се наведе напред.

— Той ми е брат — каза тя почти умоляващо. — Питам го защо се е оженил за теб, но той ми отвърна по същия начин, както ти току-що. Сега те моля, помогни ми да разбера.

Корин извърна очи от умоляващия израз върху лицето на Малиа. Опита се да се постави на мястото на това младо момиче и разбра колко ужасно объркана може би е тя.

— Брат ти ми обеща да ми даде онова, което исках от брака — никакъв съпруг.

— Какво искаш да кажеш?

— Да не се бърка в делата ми. Щяхме да живеем разделени.

— Ако не си искала да живееш с него, тогава защо дойде тук?

— Не мисля, че наистина би искала да знаеш отговора — каза твърдо Корин. — Не говори добре за брат ти.

— Брат ми не е направил нищо лошо, освен да се ожени за теб! — Малиа защити Джаред и отново се наежи.

Корин отвърна на гнева на Малиа с гняв.

— Джаред съвсем не е образец за добродетелност, за какъвто го мислиш, скъпа. Излъга за причините си да се омъжи за мен. Твърдеше, че е въпрос на чест. Но виждаш ли, скъпият ти брат ме изнасили. Предложи да спаси репутацията ми чрез брак.

— Лъжеш!

— Питай него и да видим дали ще отрече. Това беше извинението му, за да се ожени за мен, Малиа. Но е било само привидно, защото брат ти няма съвест. Истинската причина, за да се

ожени за мен е била тази: мислеше, че като мой съпруг ще може да управлява дела ми от фирмата на баща ми. Искаше да съсипе баща ми. Но твърде късно откри, че въобще няма да има права върху моя дял. Трябва да е било голям удар.

— Баща ти е... — Малиа не можа да довърши.

— Джаред каза ли ти за баща ми? Или ти е разкрил само своята версия?

— Той... той каза, че майка ми е умряла — че майка ми се е самоубила, защото не можела да живее без Самуел Бъроуз — запъвайки се, произнесе Малиа.

— Да, тя е обичала баща ми, както и той нея. Не е била достатъчно силна, за да продължи без него. Но баща ми не е знаел колко лошо ѝ се е отразила раздялата им. През всичките тези години си е мислил, че е жива и щастлива със семейството си. Сърцето му се разби, когато Джаред му каза какво се бе случило, защото той все още я обичаше. Спомняш ли си, тя сама отпратила баща ми оттук.

— Но Джаред каза, че той е виновен!

— Никой не може да е отговорен за слабостта на другия — отвърна Корин. — Джаред никога не го е поглеждал от тази страна. Затова дойде на континента и се ожени за мен, за отмъщение. Той ме използва, Малиа, докато аз не съм му направила нищо, за да заслужи подобно отношение.

— Значи затова дойде тук? — попита Малиа. — Искала си и ти да му отмъстиш?

— Сякаш искаш да ми кажеш, че не съм имала основание? — каза тихо Корин.

— Ами да. Получила си това, което си искала. Джаред се върна вкъщи — оставил те е да си живееш отделно, както си искала.

— Да, остави ме, но не е само това. Напусна ме публично, Малиа, в деня след сватбата, когато разбра, че не може да ме използва, за да разори баща ми. Но вместо това съсипа мен. Пусна официално съобщение във вестниците, че съпругата се е показала незадоволителна и че той я изоставя. Не беше вярно. Брат ти нямаше за какво да ме критикува. Искаше само да ме засегне. И ако се чувстваш унижена от това, което направих, помисли как съм се чувствала аз след публичното съобщение.

— Не ти вярвам! Казваш го, само защото Джаред не е тук, за да отрече! Нищо не оправдава това, което направи — нищо!

Корин изгуби цялото си търпение.

— Не съм направила нищо, от което да се срамувам. Направих скандал, но всичко беше само фарс.

— Какво говориш? Всички знаят, че си спала с много мъже!

— Всички мислят, че съм — отвърна ядосано Корин, без да се замисля какво щеше да каже. — Забавлявах мъже в хотелския си апартамент, но не и в спалнята си. Не беше необходимо да отивам толкова далеч, за да засрамя Джаред, не и когато хората винаги си съставят най-лошото впечатление. Всичко беше само театър, Малиа. Единственият мъж, който някога ме е докосван, е брат ти!

Малиа се изправи.

— Въобще не трябваше да търся истината от теб.

Корин също стана, очите ѝ бяха пълни с раздразнение.

— А аз въобще не трябваше да ти казвам истината. По-лесно е да мислиш, че съм курва, нали? Можеш да продължаваш да си го мислиш, защото не ми пука какво мнение имаш за мен.

— Ти... ти си ужасна! — извика Малиа и избяга от стаята разплакана.

Корин се свлече обратно на стола. Отново я беше наранила. Защо, по дяволите, не можеше да сдържа нервите си? Каза на Малиа, че брат ѝ е мръсник и опита да изкара себе си невинна, когато знаеше, че не е.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТА

Джаред стоеше до прозореца в офиса на чичо си и уж гледаше към улицата, но всъщност беше потънал в мисли. Почти не слушаше как Едмънд натъртено напомняше на младия си помощник за някаква негова грешка. Той винаги намираше кусури в работата на служителите си. Чудно как въобще някой се съгласяваше да работи за него. Мис Диъринг беше напуснала отдавна, сега спретнатата мисис Лонг заемаше нейното място.

— Повече няма да търпя непрофесионализма ти, Колби — казваше Едмънд. — Знаеш, че само аз мога да разреша окончателното отпускане на заем!

— Но, сър, вие не бяхте тук, а човекът отчаяно се нуждаеше от парите. Заемът беше незначителен, а и той имаше голяма допълнителна гаранция.

— Това не е извинение, за да нарушиш политиката на компанията, моята политика! И това е последният ти гаф, Колби. Уволнен си!

— Това е неблагоприятно, мистър Бъркет — Марвин Колби си позволи да изпусне нервите си.

— Вън!

— След като вратата се затвори, Джаред се обърна към чичо си.

— Не мислиш ли, че беше твърде суров с него?

— Не си запознат с фактите, Джаред, така че не се меси.

Джаред въздъхна. Имаше достатъчно лични проблеми. А и отдавна знаеше, че няма смисъл да спори с чичо си за каквото и да било, щом се отнася до компанията.

— И защо ме повика, чичо? — нетърпеливо попита Джаред.

— Не го защитавай толкова, момчето ми — усмихна се Едмънд, вече по-благоприятно. — Мислех, че можем да обядваме заедно. Има един нов ресторант на Кинг стрийт, в който сервират превъзходни скариди.

— Извика ме тук, за да ме поканиш на обяд? — скептично попита Джаред. — Не мога да си губя времето с обеди, чичо.

— Глупости — подсмихна се Едмънд. — Разбрах, че нещата около хотела вървят чудесно. А и винаги си ми казвал, че управителят ти Леонака Наехе е незаменим. Остави го да върши работата, за която му плащаш. Може би ще държи по-изкъсо местните работници, след като и той е от тях.

— Работата ми харесва — сурово отвърна Джаред. — Бизнесът ми процъфтява.

— Искаш да кажеш, че предпочиташ да си затрупан с работа — въздъхна Едмънд. — Така проблемите ти няма да изчезнат. Всъщност, вече не би трябвало да има проблеми, с които да се занимаваш. Справи се с жена си чудесно. Казах ти, че приказките ще спрат, когато сложиш край на безразборните ѝ връзки. Забравиха я бързо, заради идващата революция.

— Чичо!

— Това е факт, Джаред, и няма да изчезне, дори и да се правиш, че не го забелязваш. Отново ще има революция и то скоро. Само че тази ще постигне повече резултати, отколкото революцията през 1887 г., с която спечелихме конституцията си. Този път кралицата ще бъде свалена. Никой не одобрява царуването на Лилиукалани. Много е сприхава и има твърде много власт.

— Но тя е кралица — напомни му Джаред. — Предишните монарси са имали абсолютна власт. Кралица Лилиукалани просто иска да върне старите привички.

— Твърде късно е за това. Доста международни интереси се преплитат тук в Хавай.

— Много алчни интереси, искаш да кажеш.

— Можеш ли да отречеш, че присъединяването към Съединените щати няма да облагодетелства островите? По-добре Америка, отколкото Китай или Великобритания.

— Хавайците сами трябва да управляват островите си, чичо — каза Джаред с раздражение. — Винаги съм бил на това мнение и нищо не може да ме накара да го променя. Островите принадлежат на хавайците, но малко по малко пелите го завземат.

— Това, че имаш хавайска жилка, те прави пристрастен, Джаред — остро отвърна Едмънд.

— Просто не мога да се примиря, че една раса ще бъде унищожена заради алчността и ползата на друга.

— За бога, човече. Не говоря за война! Определено няма да се стигне до там. Ще бъде само краткотрайна революция.

— А аз говоря, че една култура умира. Повече от половината хавайци са умрели от чуждестранни зарази, а останалите сключват смесени бракове и забравят традициите. Чистите хавайци се броят на пръсти. Лишени са от надеждите и земята си, а сега искат да им отнемат и последната капка гордост.

— Одобряваш ли това, което прави кралицата? В двореца нищо не става. Тя само се кара с министрите си. Законодателната власт е с вързани ръце, защото непрекъснато се противопоставя на партиите. Оставките са инсценирани. Кралицата вече не крие намерението си да премахне настоящата конституция, за която така се борихме. Исква да прокара нова, която да ѝ даде абсолютна власт и право на глас само на хавайците или на чужденци, женени за хавайци. Наистина ли одобряваш подобно тиранично поведение?

— Може би малко се престарава, но в никакъв случай не мога да я обвинявам, че се опитва. Кралството ѝ е станало за посмешище. Носи титлата кралица, но властта ѝ е отнета от чуждите интереси, на чиято страна си ти. От години решенията се взимаха отвън. Можеш ли да я обвиняваш за това, че иска собственият ѝ народ да управлява островите?

— Островите просперираха само заради чужденците! — каза Едмънд в защита.

— За сметка на хавайците, които нямат вече нищо! — ядоса се Джаред. — Не искам повече да говорим за революция.

— Джаред, чакай!

Но той вече беше излязъл от офиса. Ако Едмънд искаше да нищи политика, да си намери някой друг за слушател.

На път за своя офис на Мерчант стрийт, Джаред най-накрая забеляза бурята, която приближаваше. Той се притесни. Съдейки по силните ветрове, бурята щеше да бъде разрушителна. А наветрената страна на острова винаги пострадваше най-лошо. На северния бряг опустошителните вълни щяха да стигнат чак до къщите и да наводнят пътищата. Гледката на съборени дървета и отнесени покриви не беше нещо необичайно за тук.

Малиа винаги се страхуваше от тези бури. Ами Корин? Нямаше да знае, че се намира на сигурно място. Вълните можеха да стигнат до двора, дори да наводнят зимната градина, както често се беше случвало, но тя щеше да е на сигурно. Акила щеше да я успокоява, но щеше ли Корин да ѝ повярва, че зимната буря няма да трае дълго и че слънцето отново ще изгрее утре?

Джаред обърна каретата си по Беретания стрийт и пришпори конете. Изведнъж почувства безразсъдно желание да защитава жена си. Знаеше, че беше абсурдно, но въпреки това светкавично препускаше към къщи. Бързо оседла кон и отново пое с нарастваща неотложност, която граничеше с паника.

До Уахиава Джаред се справи отлично с времето. Там смени коня си, но преди да продължи, видя как дъждът идва на тласъци и се изля върху него само след секунди. Останалата част от пътуването премина доста по-бавно, защото много участъци от пътя бяха отмити и имаше достатъчно големи дупки, в които конят му можеше да се препъне.

Джаред слезе до брега, океанът не се виждаше от мъгла и дъжд. Щом премина Халева видя, че бурята е бушувала от дни, с непрекъснати дъждове. Поля и пътища бяха вече наводнени. Фургони и карети зееха изоставени. Шейсетметрови вълни заливаха пътя на много места, това го забавяше още повече.

Вече се беше свечерило, когато Джаред стигна до къщата на брега. Беше измокрен до кости, а навън продължаваше здраво да вали. Предната градина беше наводнена и ако вълните се вдигнеха с още петнайсет метра, щеше да бъде напълно залята.

Предната част на къщата беше тъмна, но в кухнята още светеше. Джаред видя, че капаците на зимната градина са сложени, за да предпазват от вятъра. Всички мебели оттам бяха преместени в гостната. Акила, както винаги, беше помислила за всичко, но Джаред все още се безпокоеше за Корин.

Веднага отиде в спалнята си, но там беше тъмно и празно. Грабна няколко хавлии от банята и се запъти към кухнята. Но Корин я нямаше и там. Акила и сестра му седяха на масата и пиеха топъл шоколад.

Първа го видя Малия и се хвърли в прегръдките му. Разплака се веднага, както правеше като дете.

Джаред се опита да я откъсне от себе си.

— Цялата ще се измокриш, Малиа.

Но тя се притисна към него още по-силно и той омекна, като я прегърна утешително.

— Само обикновена буря, миличка. Доста от тях си преживяла, за да знаеш, че тук сме на сигурно. Никога не се е стигало до там, че да напускаме къщата.

— Не е заради бурята, Джаред — изхълца Малиа. — А заради жена ти!

Малиа го наричаше Джаред единствено, когато беше ядосана или му се сърдеше. Той разбра, че тя и Корин се бяха карали.

— Какво за нея?

— Тази... тази жена е ужасна! Разказа ми гадни неща за теб. Но излъга! Знам, че ме излъга за всичко. И дори се опита да ме убеди, че не е курва!

Сграбчи сестра си за раменете. Цялото му тяло се скова.

— Какво ти каза тя?

Малиа повтори историята, която през сълзи беше разказала и на Акила по-рано, но малко преувеличена. В очите на Джаред се появи убийствен проблясък. Акила го видя, но Малиа продължи, без да го забелязва.

— Беше толкова зла — завърши Малиа. — И ми крещеше, а аз не й бях направила нищо. Мразя я!

— Къде е тя? — попита Джаред с мъртвешки шепот.

Акила стоеше разтревожена.

— Ялека, не. Не вижда нея сега.

Но Малиа отвърна:

— Тя е с гувернантката си и онова хлапе, което ме държи будна цяла нощ с писъците си.

Джаред излезе от стаята. На Акила й се искаше да издърпа ухото на Малиа.

— Защо ти прави голяма работа от нищо?

— Как ще е нищо? — извика Малиа.

— Колина не наранила теб, момиче. Но затова, което каза на брат си, той нарани нея. И ти бъде виновна!

— Не, няма! Тя ще е — за всички ужасни неща, които ми каза.

Акила й се скара на хавайски и разочарована й обърна гръб.

Малиа се намръщи, но не каза нищо повече. Акила беше права. „Няма дим без огън“, казваше тя. След гневните думи винаги имаше последствия. Да, тя беше предизвикала сцената с жената на Джаред. Сама се обърна към Корин и също изрече злобни думи. Но това не променяше нещата. Корин си оставаше ужасна жена, и ако Джаред я набиеше, то тя си го заслужаваше.

Въпреки дъжда, който трополеше по покрива, те пак чуха как една врата се трясна и Малиа бързо каза:

— Мисля, че ще изпия още един горещ шоколад. И без това не мога да спя, когато има буря.

— Какво става, Малиа? Ти не иска отиде в стоя стая, където може чуеш белята, която направи?

— Стига! Просто казах истината. Какво съм виновна, че Джаред толкова се разяри?

— Твой език остър като на Колина. И двете трябва научи кога мълчи.

Корин скептично погледна Джаред, когато той влетя в стаята на Флоранс, без да почука и ги стресна. Тя държеше Майкъл и го дундуркаше из стаята, защото бурята и гръмотевичният тътен го плашеха. Но когато Джаред се насочи към нея с решителни стъпки, тя бързо подаде Майкъл на Флоранс.

— Какво ти става, Джаред? — попита изплашено Корин, като отстъпваше назад.

Той не ѝ отговори, а само сграбчи китката ѝ и започна да и дърпа от стаята. Корин се теглеше, обзета от ужас, но Джаред я дръпна толкова силно, че тя едва не падна върху него.

— Вижте сега... — започна да протестира Флоранс.

Джаред я погледна кръвнишки и думите, които ѝ бяха на устата, умряха без да бъдат изречени.

— Не се меси! — предупреди я той грубо. — Тя ми е съпруга. Помниш ли?

— Да се намесвам в какво? — запита Флоранс, но Джаред вече беше въвн от стаята.

Флоранс затаи дъх. Наистина нямаше какво да направи. Кори му беше жена, а и освен това той нямаше да я нарани.

Когато чу вратата на спатията им да се затръшва, тя бързо отиде с Майкъл в кухнята, в другата част на къщата. Не искаше да седи там и евентуално да чуе какво щеше да се случи.

Веднага щом бутна Корин в стаята, Джаред заключи вратата. Тя от своя страна изтича към банята и се заключи вътре. Сърцето ѝ биеше лудо, щом долепи ухо до вратата. Никога не беше виждала Джаред такъв, не дори и в нощта, когато я изнасили. Тогава беше непоколебим, но не и груб.

Видя светлината под вратата и затаи дъх. Какво ли правеше той? Защо се беше върнал тук посред бурята и то толкова разярен?

Корин усещаше, че Джаред е точно зад вратата. Той натисна дръжката, но установи, че е заключена. След това удари толкова силно по вратата, че Корин подскочи от стряскащия звук.

— Отвори вратата, Корин.

Той не изкрещя. Всъщност гласът му беше мъртвешки спокоен.

— Няма, докато не ми кажеш какво искаш от мен, Джаред.

— Отвори! — повиши той значително тон.

— Няма!

— Тогава по-добре се отдръпни!

Тя бързо отскочи и вратата с трясък се отвори. Той стоеше на прага и тя не можа да види изражението му. Нейното лице беше като маска на страха.

Приблужи се до нея, хвана я за ръката, изтегли я обратно в стаята и я обърна към себе си. Пусна я и Корин почувства облекчение за секунда, но не беше готова за силния шамар, който последва. Тя се прекатури върху масичката за кафе.

От очите ѝ рукнаха сълзи. Сложи ръка на пламналата си от удара буза, докато гледаше шокирана към Джаред, който все още стоеше на няколко крачки от нея.

— Какво, по дяволите, ти става? — изкрещя тя, въпреки страха и шока.

Лицето му беше почерняло от ярост и когато направи една стъпка към нея, тя скочи зад масичката, очите ѝ се разшириха от страх.

— Стой далеч от мен, Джаред — предупреди тя, въпреки че гласът ѝ беше твърде плах. — Няма да търпя насилието ти, особено когато не знам какво съм ти сторила.

— Ще търпиш всичко — изръмжа той и сви юмруци. — Отдавна трябваше да те науча да си държиш устата затворена!

— Сега пък какво съм направила?

— Отново си разплакала сестра ми! Казала си й какъв съм мръсник, нали?

Корин си пое въздух с усилие.

— Защо само аз да обирам презрението, когато много добре знаеш защо постъпих така? Тя искаше истината и аз й я дадох!

— И си се обрисувала доста невинно.

— Не съвсем — каза тя със стиснати зъби.

— Не съвсем? — повтори Джаред със студена насмешка. — Излъгала си Малиа! Да не би да ми кажеш, че не си курва?

Корин потрепера.

— Не съм! — каза тя в защита.

Очите на Джаред пламнаха още по-силно.

— Познавам половината мъже, с които са те виждали и те не са от типа, които се примиряват само със закачки.

— Това беше всичко, което правех, Джаред. Давах им обещания, които никога не изпълних. Не беше толкова сложно да ги отблъсквам. Не се виждах с един и същи мъж два пъти обясни му Корин.

— И, разбира се, Ръсел Драйтън само се преструваше на твой любовник?

— Да. Той знаеше, че искам да ти го върна и ми помогна.

— Просто участваше в измамата ти без да те докосне? Никога не те пожела, когато е знаел, че си го обичала и ще склониш?

— Какво?

— Веднъж ми призна, че си го обичала — напомни й Джаред.

— Аз... аз те излъгах — запъна се Корин, изненадана, че той си спомня. — Щеше да ме помислиш за коравосърдечна, ако ти бях казала истината. Все пак смятах да се омъжа за Ръсел. Не го обичах повече, отколкото теб, когато се оженихме. С Ръсел имахме споразумение.

— Направо си невероятна. Имаш отговор за всичко, нали? — Джаред присви очи и зловещо изръмжа. — Писна ми да ме правиш на глупак! Надявам се да си си извлякла удоволствието от зловния език, с който си говорила на сестра ми, защото сега ще си платиш за това!

Той тръгна към нея, но зеленият огън, който пламна в очите й, го спря.

— Ами моите чувства, по дяволите? Не исках да нараня Малиа, но тя нямаше да ме остави на мира. А и не понасям обиди.

— Откакто съм те срещнал с твоя нрав причиняваш само неприятности! — разяри се Джаред.

— Ако пак ме удариш, Джаред, ще...

— Какво ще направиш? — злъчно я отрязва той. — Блудната съпруга заслужава бой!

Тя изтича към вратата, но беше заключено и преди да успее да вдигне резето, пръстите на Джаред се вкопчиха в ръката ѝ и той я обърна към себе си. Видя го да вдига ръка, за да я плесне отново, в очите му нямаше милост. Не понасяше болката и не искаше да си представи, че ако той я удари още веднъж, нямаше никога да му прости за това.

— Джаред, не!

Без да се колебае нито за минута, Корин се хвърли към него и здраво го обърна с ръце. Усети внезапното изопване на мускулите му и знаеше, че той ще я отблъсне.

Джаред беше напълно изненадан от неочакваната реакция на Корин. Но гневът му не намаля. Ядоса се не само за това, което се беше случило с Малиа, но и заради лъжите, които му наговори преди малко. Знаеше, че не е невинна — знаеше го! И това, че се опита да го убеди в противното само показваше пълното ѝ презрение към него.

— Пусни ме, Корин! — процеди той през зъби и започна да дърпа ръцете ѝ.

Корин още по-здраво се вкопчи в него, като хвана пръстите си зад гърба му. Вдигна поглед към него, но пак не видя никаква милост в изражението му. После усети как хвана косата ѝ, буклите, вдигнати на опашка, и започна да ги дърпа. Тя устоя, дори и когато стана ужасно болезнено, очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Джаред... моля те! — изплака тя, когато почувства, че почти ще ѝ изтръгне косата от корените. — Моля те... не ме наранявай!

Корин усети, че ръката му леко се отпусна. После внезапно я пусна и тя зарови лице в гърдите му. Разплака се от болка, от срам, че насила е трябвало да се моли и от успокоение, че Джаред беше успял да овладее гнева си.

Когато Джаред пусна косата ѝ, ръцете му останаха разперени, на сантиметри от гърба ѝ. Не знаеше дачи да ги отпусне или да прегърне

жена си. Ужасът, който видя в очите и, го разстрои. Спомни си защо се върна вкъщи — да я успокои по време на бурята. Навън бурята още бушуваше, но Корин не се страхуваше от нея. Тя беше изплашена от него.

Какво, за бога, го прихващаше? Никога преди не беше удрял жена, но направо му се искаше да удуши тази.

Джаред усети как тя трепери и сърцето му се сви от риданията ѝ. Ръцете го боляха да я притисне и накрая да го направи. Погали копринената коса, която се беше разпилява по гърба ѝ заради жестокостта му. Проклинаше се за полката, която ѝ беше причинил. Тя продължаваше да плаче и да разкъсва сърцето му.

— Съжалявам — промърмори той.

Обхвана лицето ѝ в ръце, но тя не искаше да го погледне, Сълзите продължаваха да се ронят.

— Моля те, недей да плачеш. Кълна се, няма вече да те нараня.

Той целуна очите ѝ, бузите, накрая и устните ѝ нежно. Бавно отдръпна глава и зачака някакъв знак от нея — на успокоение, гняв, какъвто и да е знак. Когато Корин отвори очи, те още бяха искрящи зелени поточета и молеха, но по различен начин. Внезапно и неговите очи проблеснаха. Не от гняв, а от огъня на страстта.

Отново долепи устни до нейните, но този път целувката му беше решителна, поглъщаща. Не можеше да ѝ се наслади достатъчно. И тя му отвърна. Цялата беше негова. Тя обви ръце около врата му, за да го притегли към себе си, дори се надигна на пръсти, за да се притисне по-силно. Целувките им бяха диви, дори болезнени. Най-накрая Джаред се откъсна, за да зарови устни в нежната извивка на врата ѝ.

— Желая те, Колина — промърмори той дрезгаво.

Вдигна глава, за да я погледне и започна бързо да разсъблича дрехите ѝ.

— Знам — прошепна тя и се взря право в очите му. — И аз те желая.

Джаред почти разкъса роклята ѝ, бързайки да я свали. В същото време тя започна да разкопчава мократа му риза. Но когато той понечи да вдигне комбинезона ѝ, тя го спря.

— Първо загаси лампата, Джаред!

— Не — каза той твърдо. — Искам да те гледам.

— Моля те, Джаред.

В този момент нищо не можеше да ѝ откаже. Въпреки че искаше да се наслаждава на красотата ѝ, той направи това, което тя пожела.

Щом лампата беше угасена, Корин бързо свали бельото си и превръзката от гърдите си, която се боеше, че Джаред може да види. Боже, как раздвижваше кръвта ѝ! Не я интересуваше какво се беше случило по-рано. Това вече нямаше значение.

Той я желаше, имаше нужда от нея. Тя сама го дръпна към леглото и го бутна върху него. Последва го и отърка тялото си о неговото, а после го подразни като го отблъсна, когато той се опита да се надигне. Застана на колене, докосваше го, а той потръпваше и стенеше от милувките ѝ. След това се откри за страстта му. Прокара ръце по гърдите му, до лицето му, през косата. Устните ѝ докоснаха неговите.

Реакцията на Джаред беше внезапна. Не можеше да чака повече, нито пък тя. Твърде дълго бяха потискали страстта си. Той я натисна на леглото, възкочи я, а тя се отвори за него, тялото ѝ беше жадно да го усети. Движеха се заедно, диво, до приближаването на върховния момент. И когато той дойде, Корин извика името му. Разтвори бедрата си повече, за да го поеме още по-навътре, наслаждавайки се на блаженото му пулсиране.

Свърши твърде бързо.

— Корин... — започна Джаред.

— Джаред, моля те, не казвай нищо. Нека и двамата да замълчим — и бързо добави: — Нека се наслаждаваме поне тази нощ.

В отговор той я притегли по-близо до себе си. Тя заспа с глава на рамото му и блажена усмивка на устните.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА

Джаред заста на прага на кухнята и се протегна, за да прогони съня от тялото си. Акила стоеше до плота и правеше пои, сутрешен ритуал, който Джаред помнеше от дете. Пои се приготвяше от растението таро, от корените му, които бяха като луковици и които Акила вареше веднъж седмично. После ги правеше на твърда смес, за да не се развалят. Всяка сутрин взимаше по малко и го размесваше с вода, за да стане на мека паста. Джаред смяташе, че лепкавата сива паста е доста блудкава, но Акила не можеше без нея.

— Какво има за закуска, лелю? Не съм ял от вчера сутринта.

— Ау! — тя му хвърли остър поглед през рамо, затова че я изплаши. — Аз не чух ти влиза, Ялека.

— Нищо чудно, че не чуваш нищо с този шум около себе си — засмя се той.

— Искаш пои?

— Не и за закуска — намръщи се той. — Предпочитам палачинки с банани.

— Няма повече банани — подсмихна се тя. — Бебе Майкъл харесва тях. Той яде един смачкан всеки ден. Няма повече на наши дървета. Ти отидеш в планината днес и донесеш няколко връзки, а?

— Ще видим. Ами тези папая на перваза? Узрели ли са?

— Провери. Кулиано ги донесе с наденички. Аз приготвя теб яйца, а, с наденички?

— Кървавите наденички на Кулиано? — Джаред поклати глава. — Само яйца.

Той взе една папая от перваза, която беше достатъчно узряла.

— И плодове. Може и препечена филийка с конфитюр от гуава.

Срязва гуавата на две и я сложи на масата.

— Как е Кулиано?

— Мой племенник добре. Но оплаква не виждал Леонака дълго време. Той казва ти претоварва това момче.

Джаред се усмихна.

— Май ще трябва да дам на Лео малка ваканция да посети баща си или Кулиано ще ме отлъчи от семейството си. Ще изпратя да извикат Лео днес. Дъждът и без това ще забави работата около хотела — направи пауза, за да напие голямо парче папая. — Не съм виждал Кулиано от толкова време. Може би ще се отбия при него, когато ходя за банани.

— Защо не вземеш и Корина? — предложи Акила, като гледаше Джаред втренчено. — Мисля тя хареса гледката отгоре.

— Дали? — запита той и краищата на устните му бавно се извиха нагоре. — Може би да. Ядосваше ли те много, докато ме нямаше?

— Колина? Не! — категорично отвърна Акила. — Тя през цяло време играе с малък Майкъл, грижи се за него. Винаги седи при бебе.

— И не се е опитвала да избяга отгук?

— Само два-три пъти. Корина самотна, мисля. Може би й липсваш, а?

— Виждам този изпълнен с надежда поглед, лельо. Но временният мир, който постигнахме с Корин, сигурен съм, няма да трае дълго.

— Ти направи да трае — каза тя строго.

— Добро утро, мистър Бъркет.

Джаред се обърна и видя Флоранс със стиснати устни да влиза в кухнята.

— Не чух никакъв шум в стаята на Кори — каза тя със съмнение, сякаш искаше да я разубеди.

Той се усмихна.

— Не влязохте ли да я видите?

Флоранс изпъчи гърди, бадемовите й очи го погледнаха кръвнишки.

— Не исках да я безпокоя, ако още спи.

— Да, сигурно е така.

Джаред внезапно се засмя.

— Седнете да закусите, мисис Мерил. И не ме гледайте така, сякаш съм извършил някакво отвратително престъпление. Вашата Кори е добре.

Флоранс се отпусна и дори малко се усмихна.

— И аз си мислех, че няма начин да не е добре.

Присъедини се към него на масата и отбеляза доброто му настроение. Лицето му вече не беше смръщено, изглеждаше по-млад и определено по-привлекателен.

— Искате ли малко папая? — предложи ѝ Джаред. — Засега само тази е узряла.

Флоранс прие парче от жълто-оранжевия плод и го отдели настрана.

— Ще го запазя за Майкъл, ако не възразявате. Той обожава плодовете.

— И пои — гордо добави Акила.

Флоранс се намръщи, чудейки се въобще как някой може да харесва тази подобна на кал каша.

— Учудващо, но изглежда той заяква от нея — призна тя.

Джаред се изхили.

— Разказвали са ми, че и мен са отгледали с нея. Ако Акила тъпче бебето ви с пои, сигурно вече е понадебелял. Изглеждаше ужасно мъничък, когато го видях първия път.

— Трябва внимателно разгледаш това бебе, Ялека. Може видиш това, което аз вижда.

Флоранс бързо стана, за да разсее Джаред.

— Имате невероятни климатични условия в тази част на острова, мистър Бъркет — каза тя, докато се приближаваше към прозореца. — Никога не бях виждала подобна буря като снощи. Но днес слънцето грее и ветровете стихнаха.

— Това време е съвсем обичайно за островите, мисис Мерил. Тук не е чак толкова лошо, но сега е дъждовният сезон. В наветрената част на острова вали поне веднъж всекидневно в продължение на няколко месеца. Но това е по-нагоре по брега, там се струпват облаци от планината.

— Не звучи толкова зле в сравнение с мрачната зима в Бостън — каза Флоранс преди да отиде до другия прозорец.

Виждам, че вълните все пак не стигнаха до къщата. Боях се, че ще се събудя и ще видя леглото си плуващо в океана.

Джаред се изсмя.

— Доста невероятно. Тук сушата е високо, а и къщата е повдигната още за всеки случай. Зимната градина е като преграда, да спира вълните, за да не стигнат до сградата.

— Имате доста странна къща, мистър Бъркет.

— Май, че да — съгласи се той. — Баща ми я построи като лятна вила. Тогава имаше само три стаи — две спални и гостната.

— Без кухня?

— Готвеше се навън, по хавайски — обясни той. — Но на майка ми толкова ѝ хареса тук, че реши да остане. Тогава баща ми разшири къщата — добави кухня и хол. По-късно спалните бяха удължени.

— А зимната градина?

— Отначало там беше градината на майка ми, оградена с девет десет сантиметрова каменна стена. Но повече ѝ харесваше да се занимава с предната градина, така че сложихме покрив и изляхме под, за да стане като зимна градина. По-късно я затворихме с прозорци. Когато се отворят всичките прозорци, се чувстваш като на открито, а и през лятото това е най-прохладната стая.

— И на вас тук най-много ви харесва, нали? — отбеляза Флоранс.

— Предполагам, че е така — отвърна Джаред. — Израснах и газии къща, помагах при строежа ѝ, когато станах достатъчно голям. Но в последните години не съм прекарвал много време тук. След като поех бизнеса на баща ми съм доста зает.

— А сега нямате ли толкова работа? — попита тя. — Искам да кажа, щом сте тук сега.

Джаред се намръщи.

— Простете, мистър Бъркет. Не исках да ви се меся. Джаред не каза нищо, а се замисли за причината, заради която се върна тук толкова скоро. Трябваше да признае пред себе си, че откакто беше оставил Корин тук, не беше спирал да мисли за нея. Толкова пъти му се искаше да ѝ каже, че съжалява за много неща. Но все не можеше да изрече думите.

Не му се нравеше това, което тя направи, но въпреки това я желаше. Представи си я и си спомни за всички мъже, с които е била, но пак я желаше. Това, че искаше да я предпази от бурята беше само извинение, за да се върне отново тук. Знаеше го. И ето какво стана. Желаше я повече от всяка друга жена. Детинското ѝ изражение го накара да забрави всичко.

Дълбоко в себе си знаеше, че никога няма да може да ѝ прости, че е била с всички онези мъже. Но след снощи знаеше, че не иска да я

пусне да си замине. Беше лудост и нищо нямаше да се получи, но той още се надяваше, че примирието, което постигнаха ще трае поне за кратко. Въздъхна. Доста зависеше от Корин. А тя беше труден характер.

Джаред не забеляза колко внимателно го наблюдават двете жени.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ВТОРА

Корин замечтано гледаше отражението си в огледалото. Беше неприятно изненадана от подутината на брадичката си със слаб оттенък на синьо. Чудеше се какво ли ще каже Джаред, когато я види. Изненадващо, но въобще не беше ядосана от този факт. Това, което се случи, след като Джаред я удари, беше достатъчно, за да изтрие лошия спомен. Вече не го мразеше, беше сигурна в това.

Все още не беше съвсем наясно какви са чувствата ѝ. Определено имаше силно физическо привличане, но се боеше да признае, че има и още нещо. Нямахте да е достатъчно просто да се влюби в него. Той не повярва на признанието ѝ и може би никога нямаше да повярва. И отвращението, което изпитваше към мнимите ѝ любовни авантюри, щеше да развали всякакво евентуално приятелство. Да, беше безнадеждно. Най-добре щеше да е, ако си замине колкото се може по-скоро оттук.

Вратата се отвори, но Корин не искаше да се обърне, за да види кой влиза. Затаи дъх, очакваше някой да проговори, но когато това не стана, от любопитство се извърна и видя Джаред да стои на вратата.

Тръгна към нея бавно, но рязко спря при вида ѝ.

— О, не... Аз ли го направих? — не ѝ даде шанс да отговори, а застана пред нея и нежно повдигна лицето ѝ към своето.

— Извинявай. Какво има в теб, което ме кара да губя контрол върху себе си? Никога преди не съм удрял жена, кълна се. Аз... прости ми.

Корин се размекна. Беше толкова близо до нея. Пулсът и се ускори и лицето ѝ пламна. Притеснено сведе очи.

— Боли ли те?

— Не много — отвърна Корин и го погледна. — Изглежда по-лошо, отколкото всъщност е.

Джаред се отдръпна, смутен от меките думи, които си бяха разменили.

— Акила предположи, че ще ти бъде приятна една малка разходка. Ще ходя на хълмовете за банани. Разбрах, че синът на мисис Мерил е направо пристрастен към тях.

— Надявам се не ти се свидят плодовете, които растат на земята ти — каза хладно Корин.

— Съвсем не — отвърна Джаред, като я гледаше с любопитство. — Ти харесваш това бебе, нали? Казаха ми, че прекарваш доста от времето си с него.

— Какво лошо има в това? — настоя тя малко остро.

— Нищо. Предполагам, че търсиш някакво разнообразие, за да запълниш времето си.

Пристъпи една крачка към нея и вдигна вежда.

— Защо винаги ставаш раздражителна, когато спомена момченцето?

— Не разбирам какво имаш предвид — извъртайки, отвърна тя и скри очи от проникателния му поглед.

— Мислиш ли, че е разумно да се привързваш толкова към детето на друга жена?

— Флоранс не е коя да е жена, Джаред. Тя ми е като майка, сестра и е единствената ми добра приятелка, С мен е през целия ми живот и аз я обичам. Съвсем естествено е да проявявам грижа към детето ѝ.

— Това важи за повечето хора, но имах впечатлението, че ти си друга. Не искаше ли живот без обвързвания? Това е невъзможно, когато обичаш, Корин, защото тогава очакваш да има взаимност.

— Може би съм се променила — прошепна тя.

Джаред не беше сигурен дали я е чул правилно.

— Наистина ли?

— Ти въобще не ме познаваш, Джаред. Тогава и аз не се познавах.

— А сега?

— Мисля, че вече знам каква съм — отвърна тя бавно, замислено. — Разбрах, че имам много любов, която мога да дам, но малко са хората, на които мога да я дам.

— Но изглежда напоследък успя да я разпръснеш насам-натам — подметна той без да мисли и веднага съжали за думите си.

— Непременно трябваше да го изтъкнеш отново, нали? — ядоса се тя. — Бракът ни беше фарс от самото начало, но трябва ли да ти напомням, че ти ме изостави?

— Не дойдох при теб, за да се караме. Съжалявам за намека — беше неуместен. Надявах се, че ще продължим примирието, което заключихме снощи.

— Аз също, но...

— Никакво „но“ — отрязва я той с усмивка. — Ще дойдеш ли е мен днес?

Поколеба се, искаше ѝ се да отиде, но се сети, че не е накърмила Майкъл.

— Кога? Дори още не съм закусвала.

— Имаш достатъчно време. Тръгваме след няколко часа.

— Тогава ще съм готова.

По-късно Корин се разочарова, защото пътят беше доста дълъг. Беше си взела слънчобрана заради слънцето, което припичаше през целия ден, но Джаред я беше предупредил да си обуе и удобни обувки. И тя разбра, че това не бяха само празни приказки, когато пътят, който беше на половин миля от брега, свърши и започна трудният терен.

Пътеката, по която тръгнаха, беше доста тясна и още кална след бурята. Прескачаха дупки, заобикаляха изсъхнали гъсталаци и дървета.

Вървяха мълчаливо, но Джаред я държеше за ръка, за да ѝ помага. Може би за първи път се чувстваше спокойна с него.

Прехвърлиха стръмните хълмове и пейзажът внезапно промени и премина в зелено великолепие. Изкачиха се още малко и се озоваха пред поляна с диви цветя и буйно разклонени дървета.

Най-накрая пътеката ги отведе до място с бананови палми, където Джаред спря. Докато той се оглеждаше за узрели плодове, Корин се обърна, за да види пътя, който бяха изминали и зяпна — простираше се по целия северен бряг.

— Тук е прелестно, нали?

Джаред стоеше зад нея, обгърнал я през кръста. В този момент Корин се почувства несравнимо щастлива.

— Да, прекрасно е — отрони тя с въздишка. — Благодаря ти, че ме доведе.

— Удоволствието е мое.

Джаред не се отдръпваше; след миг прилепи устни към врата ѝ и Корин усети как желанието се надига в нея. Идваше ѝ да му се разкрещи, че я възбужда, когато не можеха да го направят тук горе. Опита се да се отскубне, но той я прегърна още по-силно.

— Джаред, не трябва ли вече да се връщаме?

— Ще трябва да повървим още малко — прошепна ѝ той в ухото.
— Тук бананите не са узрели достатъчно.

— Колко още?

— Братовчед ми има дървета зад къщата си. И без това си мислех да го посетя.

— Братовчед ти? — запита Корин изненадана. — Имаш братовчед тук горе?

— Защо се учудваш толкова? Доста хора предпочитат уединението в планините.

— Не съм облечена подходящо, за да се запозная с роднините ти.

— Роклята ти е чудесна. Но ми харесва идеята да не си облечена.

Дяволитият пламък в очите му я предупреди още преди да започне да разкопчава копчетата на врата ѝ. Корин се отдалечи от него и заотстъпва, като клатеше глава ту на едната, ту на другата страна.

— Не, Джаред.

— Защо пък не? Нали си ми съпруга.

— Ти си луд — каза тя, като не можеше да сдържи смеха си.

Той сви рамене и се протегна към нея, но тя се обърна и затича по пътеката надолу. Джаред я настигна и двамата се търкулнаха на земята. Той понечи да вдигне полата ѝ, а тя се засмя и се опита да го възпре:

— Джаред, не тук.

— Да, определено тук и точно сега — той я целуна звучно, за да я накара да замълчи.

В този момент Корин се почувства изгубена. Желаете Джаред. Притежаваше силата да я възбуди само с една нежна дума, страстен поглед или докосване. Защо точно той и никой друг мъж?

Сред опияняващия мирис на дивите цветя те правиха любов с дива настойчивост, която внезапно завладя и двамата. Искаше ѝ се да останат там цял ден и да се любят отново и отново. Но след като Джаред вече беше задоволен, щеше да иска да тръгват.

Но той я изненада. Не се отмести, а се надигна на лакти, за да не ѝ тежи. Очите му бяха ясны, когато я погледна. Докосна устните ѝ с почти въздушна целувка.

— Великолепна си.

— Е, благодаря ви, сър — погледна го тя игриво.

Той се усмихна.

— Мисля да се разходим по брега довечера. Разходките с теб са доста приятни. Нощта ще бъде чудесна, звездите и луната ще се докоснат до красотата ти.

Корин въздъхна.

— Мисля, че това примирие започва да ми харесва, Джаред.

— По-добре вече да тръгваме, преди да съм се изкушил да забравя за бананите и за всичко останало.

Неохотно му позволи да ѝ помогне да се изправи на крака и да оправи роклята си.

След двайсетминутно изкачване по стръмната скала, те стигнаха до друг равен терен, където се откриваше недосялана колиба, направена от тънки дъски и метални отпадъци. Малки прасенца и кокошки свободно се разхождаха навсякъде. По склона растеше папрат и цветовете на дивите растения сякаш избухваха. Имаше планински ябълки, огромно манго, което хвърляше сянка върху колибата, а и банановата горичка, за която Джаред спомена, се откриваше пред изумените очи на Корин. Тя се хвана здраво за ръката на Джаред.

— Нима братовчед ти живее тук?

— Защо не? — учуден я погледна той. — Харесва му тук горе. Все едно, че живееш в миналия век. Не можа да се примири с модерния свят и това, което белите направиха с острова му.

— Неговия остров? Не разбирам.

В този момент на вратата се показа огромен хаваец и тръгна бавно към тях. Беше грамаден, с черна коса и брада, и топли кафяви очи. Носеше само провиснали шорти на цветя. Беше бос, но изглежда не усещаше острите клони, по които стъпваше.

— Ялека!

Обгърна Джаред в мечешка прегръдка и когато го пусна, отправи любопитен поглед към Корин.

— Това е жена ми, Колина — произнесе Джаред с известна гордост.

— Леля Акила каза ти оженил, Ялека. Кога направиш празненство?

— Вече е малко късно за това — отвърна Джаред.

— Винаги намери причина да празнува. Но елате. Ти не идвал дълго време. Кикико! — извика той и дребна азиатка в избеляло кимоно се появи на прага на колибата.

Беше сдържана, срамежлива и толкова слабичка в сравнение с едрия хаваец. Бързо се шмугна обратно в къщата, без дори да ги поздрави.

— Тя сложи още лаулаус^[1] в котела. Вие остане яде с нас, а?

Джаред нямаше възможност да отговори, защото братовчед му се насочи обратно към къщата и им махна да го последват.

— Поканиха ни на вечеря — обясни Джаред.

Корин започна да се отпуска след първоначалното неудобство. Малката колиба беше доста уютна отвътре. Двете култури удачно се съчетаваха — хавайски дрехи и кратуни, и японски идоли, скулптури и копринени паравани.

Кулиано Наехе беше весел човек, който ти допада от пръв поглед. Забавлява ги през целия следобед с хавайски песни. Жена му Кикико беше много тиха, стараше се да остане винаги на заден план. Джаред обясни на Корин, че това няма общо с тяхното присъствие, и че тя винаги си е такава.

Вечеряха в задния двор, където прекрасният залез обля небето в червени, оранжеви и лилави цветове. Лаулаус, за което бе споменал хаваецът, представляваше свинско месо, увито в листа от дървото таро, които приличаха на спанак, но на вкус бяха много по-приятни. Месото беше крехко и със странен вкус, вероятно от листата на таро. Разбира се, имаше и пои, прясна папая и дребни планински ябълки. Корин никога не беше ги опитвала — имаха мека, тънка кора и голяма кафява семка по средата.

Щом се стъмни, Кулиано запали огън и отново запя. Джаред изглежда въобще не бързаше и се облегна спокойно на едно дърво, отрупано с гроздове от оранжево-червени цветове, които висяха от върховете на клоните над главите им. Корин седна близо до него, наслаждаваше се на музиката и на компанията.

— От колко време познаваш Кулиано и жена му? — попита тя нехайно.

— През целия си живот. Срещата си Леонака, моя управител, или поне той така ми каза.

— Да.

— Кулиано му е баща. Леонака и аз израснахме заедно повече като братя, отколкото като братовчеди.

— Чакай малко, Джаред. Когато казваш братовчед, имаш предвид близък приятел, нали?

— Не. Семейство Наехе са ми далечни братовчеди.

— Но те са хавайци.

— Забелязала си значи — игриво подхвърли той.

Корин малко се обърка.

— Имаш ли нещо против да ми обясниш?

— С Леонака имаме една пра-пра-прабаба, Лиемоми Наехе. Както виждаш, в мен тече и малко хавайска кръв. Искаш ли да ти разказвам по-нататък?

— Да.

— Лиемоми била красива млада жена и живеела на остров Кауай, първия, на който капитан Кук стъпил през 1778 г. Чувала си за Кук, нали?

Когато дошъл, го помислили за бог и хавайците, приятелски и добродушен народ, искали да направят всичко за него и хората му. Лиемоми се отдала на един от моряците. Знаела само, че се казва Питър и нищо повече. Той отплават без да знае, че тя носи дете от него. Родила момче и го кръстила Макуачило. По-късно Лиемоми се омъжила за един хаваец и му родила син и две дъщери. Съпругът ѝ приел Макуачило и го отгледал като собствен син. Но момчето винаги се чувствало различно от останалите. Посещенията на Кук завършили с кръвопролитие и за кратко време се появило негодувание към белите. Макуачило бил с доста светла кожа, непрекъснато напомнял за белите, които въпреки омразата към тях продължавали да посещават островите.

През 1794 г., когато бил едва на петнадесет, той отплавал за континента с един китоловен кораб. След пет години се завърнат с бебе — момче, от една американска проститутка, която не искала детето и щяла да го продаде, ако Макуачило не бил предявил правата си върху момчето.

— Но това е ужасно!

Джаред я погледна и продължи.

— Макуатило занесъл бебето на майка си. Тя го отгледала на остров Оаху.

Но той не останал на островите. През 1818 г. отплавал за Англия, а после за Ирландия. Там се оженил и през 1820 г. се родила Колийн Наехе. Киека се установил в Ирландия. Колийн израснала там и през 1839 г. се омъжила за френския търговец, Пиер Гурден. А след година се родила майка ми.

Гласът на Джаред стана по-мек, когато започна да разказва за майка си.

— Ранел прекарала младостта си във Франция. През 1850 г. отплавала с родителите си за Сан Франциско.

— Нали тогава за първи път откриха злато там? — запита Корин.

— Да. Но нямали късмет там, а Пиер бил търговец по сърце. Отново поели на път и обикаляли Америка три години. Накрая се установили в Бостън, където отворили малко магазинче.

— Там Ранел се запознала с баща ми? — осмели се да вмъкне Корин колебливо.

— Да. Почувствала, че не може да остане в Бостън, след като баща ти развалил годежа им. Родителите ѝ били починали, а гражданската война приближавала и тя решила, че ще е най-добре да напусне щатите. Знаела, че тук има роднини, доста далечни, но все пак дошла да ги търси. Открила Акила и Кулиано, които също знаели историята за Лиемоми и първия ѝ син, Макуачило. Акила и Кулиано са наследници на другите деца на Лиемоми.

Ранел ходела на училище, докато не срещнала баща ми и не се оженили. А останалото го знаеш.

— Значи имаш най-много английска и франкиска кръв, малко ирландска и почти никак хавайска.

— Хавайската кръв притеснява ли те?

— Не, защо? — тя направи кратка пауза и попита: — Джаред, все още ли мразиш баща ми?

— Чувствата, които имам към Самуел Бъроуз, са доста отдавна в мен, Корин.

— С други думи, все още го мразиш — заяви тя намръщена. — А мен?

— В началото ти и баща ти бяхте едно и също за мен. Затова не изпитвах никакви угризения, че те използвам, за да му отмъстя.

— А сега?

— Не те мразя, Корин — той се поколеба и тя усети напрежението му. — Но ненавиждам това, което направи, когато дойде тук.

— Но...

Понечи отново да защити своята невинност, но спря. Щяха да се скарат, а денят беше твърде хубав, за да го проваля.

— Не трябва ли вече да се връщаме?

Джаред поклати глава.

— Вече е твърде тъмно. Ще изчакаме до сутринта.

— Искаш да кажеш, че ще нощуваме тук?

Майкъл вече беше пропуснал следобедното си хранене.

— Но, Джаред, няма ли да ни търсят? Флоранс ще обезумее от притеснение.

— Няма да им липсваме толкова една нощ, а и Акила ще предположи какво е станало. Когато се качвам тук, обикновено оставам и да пренощувам.

— Но аз искам да се прибирам сега. Не е чак толкова късно — запротестира тя.

— Върви тогава — сви рамене Джаред. — Но когато объркаш пътя или се прекатуриш надолу по склона, не очаквай да ти дойда на помощ.

— Това не беше предвидено — възрази тя остро.

— Тогава бъди разумна и престани да нервничиш. Вкъщи няма нищо, което да не може да почака до сутринта — той се усмихна и я притисна към гърдите си. — Освен ако нямаш предвид онази разходка по брега, която ти обещах.

— Не, нямах.

— Не? — повдигна вежда той. — Все едно, ще си получиш разходката, ако не тази вечер, то утре вечер. А сега, знам едно малко хубаво местенце по-нагоре в планината, където можем да...

— Джаред, престани — извика тя и се изкикоти, като се опита да се освободи от топлата му прегръдка. — Вече лудувахме достатъчно днес.

— Доколкото си спомням, ти взе дейно участие в тази лудория. И това беше само предястието. Вече съм готов и за основното ястие.

— Понякога си доста груб.

Той се изсмя и започна да гали гърдите ѝ.

— Стига вече — опита се да звучи ядосана, но не успя. — А и какво ще си помисли братовчед ти, ако просто изчезнем?

— Кулиано ще си спомни младините си — погледна я той дяволито. — Дори може да ни последва.

— Направо си непоправим, Джаред!

Той стана и я издърпа.

— Хайде.

С една ръка обгърна кръста ѝ, а с другата повдигна лицето ѝ и леко разтърка устните ѝ.

— Май никога няма да ти се наслажда достатъчно.

Корин забрави за Майкъл, може би защото знаеше, че Флоранс добре ще се погрижи за него. В този момент само Джаред имаше значение.

[1] Ястие от свинско месо. Б.пр. ↑

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА

Слънцето светеше високо, когато Корин излезе да се разхожда по плажа. Усмихна се, като си спомни за тази сутрин. С Джаред влязоха в къщата и установиха, че на никого не са липсвали.

Прекараха толкова приятно... Джаред не се държеше като свалача, който познаваше от Бостън, нито като разярения съпруг от последните дни. Беше спокоен и безгрижен, страхотна компания. А и какво удоволствие ѝ достави снощи, когато се любиха бавно, чувствено, удължавайки максимално времето до момента, когато и двамата не можеха повече да се сдържат. Беше прекрасен любовник, този неин съпруг.

— Добър ден, госпожо.

Корин вдигна поглед и видя на десетина метра висок, широкоплещест мъж, който размахваше бяла сламена шапка към нея. Приблужи се, а тя го погледна уплашено, разбирайки, че се е отдалечила доста от имението на Джаред.

— Името ми е Джон Пиърс — каза той и спря на няколко крачки от нея. — Вие сигурно сте младата госпожа Бъркет.

— Да, но откъде знаете?

— Чух да се говори, че Джаред си намерил красива съпруга в Бостън, момиче с добро положение. Трябва да сте вие, защото не съм виждал толкова красива жена отдавна.

— Е, благодаря, мистър Пиърс — колебливо каза Корин, чудейки се какво ли още е чул за нея. Вероятно всичко. Щеше ли въобще да надживее мръсната репутация, която си беше създала?

— Наричай ме Джон, скъпа. Откъдето и да го погледнеш, аз съм най-близкият ви съсед. Отдавна се каня да навестя Джаред, но просто не намирам време — той направи пауза, за да избърше веждата си с карирана кърпичка. — Сигурно сега е в града?

— Не. Онзи ден се върна вкъщи. В момента наглежда зеленчуковите си градини.

— Да не повярваш — отвърна той замислено. — Не му е присъщо на момчето да идва тук през зимния сезон.

Корин се усмихна. „Момчето“? Джон Пиърс изглеждаше към петдесетте, с кафява коса и дълги прошарени бакенбарди. Беше симпатичен мъж и определено приятелски настроен.

— Защо не дойдете с мен вкъщи? — предложи Корин. — Джаред трябва вече да се е върнал за обяд.

Той я погледна замислено, почти тревожно.

— Не, може би някой друг път.

— Аз по-добре да се връщам преди Джаред да е тръгнал да ме търси.

— Май доста изкъсо ви държи, а? Е, кой може да го вини с такава красива жена.

— Приятен ден.

Корин почувства погледа му върху себе си, докато се отдалечаваше по горещия пясък. Лицето ѝ пламна, когато осъзна двойното значение на последната му забележка. Разбира се, че знаеше за нея. Всички знаеха.

— Почакайте за момент, мисис Бъркет.

Корин се стресна. Беше изникнал зад гърба ѝ без да го усети.

— Да?

— Знаете ли дали някой би искал да си вземе бебе кокер шпаньол? Едно от кучетата ми роди четири преди няколко седмици и вече са достатъчно големи, за да ги раздам.

— Не се сещам.

— Вас питам първа. Може да вземете най-хубавото.

Корин се поколеба, представяйки си Майкъл да играе с малко шпаньолче с дълги уши. Беше още малък, но можеше да израсне с кученцето.

— Всъщност знам някой, който много би се зарадвал на малко кученце.

— Чудесно! Къщата ми е точно там, зад онези палми. Малките са в една барачка отзад. Ще ви отнеме само минутка да дойдете и да вземете едно.

Корин кимна и го последва. Скоро забеляза сред дърветата стара, олющена и разнебитена къща. В двора, който водеше към брега, имаше

повече пясък и боклуци, отколкото трева. Не беше особено уютно място и Корин се почуди дали мистър Пиърс е женен.

— Тук вътре.

Той отвори вратата на барака, подобна на склад и изчака Корин да влезе вътре. Слънчевите лъчи проникваха през цепнатините на тавана и стените, а във въздуха се вдигна прах, когато стъпи вътре, сякаш не беше отваряно от месеци. Миришеше неприятно на пръст и плесен и Корин задържа дъха си.

— Къде са кученцата? — Тя се обърна, но врата се тръшна под носа ѝ. За момент остана глупаво загледана в нея, без да може да реагира веднага.

— Мистър Пиърс?

Никой не ѝ отговори. Трябваша ѝ още няколко минути, за да се отърси от объркването и тогава наистина се разтревожи. Корин се приближи до вратата, но от вътрешната страна нямаше дръжка. Бутна я леко, но когато тя не се помръдна, опита отново, с повече сила. Блъсна я с рамо, но без резултат.

Обзе я страх.

— Мистър Пиърс! Къде сте?

Отново никакъв отговор. Тя започна да блъска по вратата с длани.

— Пуснете ме! Чувате ли?

„Джон Пиърс сигурно е луд“, помисли си неспокойно тя. Корин се обърна към вътрешността на бараката, за да потърси нещо, с което да отвори вратата. Можа да види само стари щайги, две ръчни колички и купчина влажна пръст. Претърси щайгите, но не откри никакви инструменти. Установи обаче, че в бараката няма никакви кученца. В какво, по дяволите, се беше забъркала?

Малиа се върна, след като, проследявайки Корин, я беше видяла да тръгва нанякъде с Джон Пиърс. Устните ѝ се извиха самодоволно, когато влезе в къщата. Беше готова да предизвика нова сцена с жената на Джаред, а сега имаше и какво да му съобщи. Ха, Корин и Джон Пиърс! Джаред щеше да се вбеси. Този път нямаше толкова лесно да прости на блудната си жена.

Откри брат си в задния двор да се мие под помпата, която баща им беше направил, така че пясъкът да не влиза в къщата. Беше закачена на един огромен варел за дъжд зад дърветата.

— Ходи ли да плуваш? — извика Малиа, като се питаше дали е видял Корин.

— Само едно гмуркане. Бурята доста е наводнила градините. Беше кално.

Малиа изкача, докато той затвори помпата и взе кърпа, метната на клона на едно дърво. Беше само по шорти и тя видя, че е загубил доста от тена си. Твърде дълго далеч от брега, далеч от вкъщи, откакто баща им почина. Малиа се намръщи. Липсваха ѝ плуването и разходките им, и вниманието, което брат ѝ отделяше.

— Какво искаш, Малиа?

— Чудех се дали знаеш къде е жена ти. — Каза го с тон, от който Джаред направо замръзна.

— Не е ли в къщата?

— Не. Тя е с Джон Пиърс.

— О?

Спокойната реакция на Джаред направо я вбеси.

— Срещна го на плажа и отидоха в дома му. Това не те ли притеснява?

— Но защо? Може и да не харесвам много Джон заради противната му решителност да ни вземе земята, но той е най-близкият ни съсед — Джаред погледна сестра си. — Време е Корин да се запознае със съседите ни.

Очите на Малиа проблеснаха гневно.

— Говориш така, сякаш тя ще остане тук завинаги.

— Може би да. Ще видим.

— Не те разбирам, Джаред. Как можеш да ѝ простиш, след като те направи роконосец?

Той присви очи.

— Къде, по дяволите, научи тази дума?

— Доста чета — каза тя в защита. — Като няма хора на моята възраст тук няма какво друго да правя. Нанеки ми беше единствената приятелка, но твоята жена я прогони!

— Нанеки сама избра да се върне в Кахуку — невъзмутимо произнесе Джаред. — Решението беше нейно. А относно това дали

съм простил на жена си, не е твоя работа, Малиа. Ще съм ти благодарен, ако повече не го споменаващ.

— Значи не ти пука, ако тя продължава да общува с други мъже? — настоя тя. Третираше я като дете.

— Джон Пиърс? — изсмя се той на абсурдното твърдение. — Не ставай смешна, Малиа.

Тя загуби търпение.

— Видях ги заедно! Видях я да флиртува с него, да го съблазнява. Ако мислиш, че в момента пият чай, значи си по-голям глупак сега, отколкото тогава в Хонолулу!

Очите на Джаред станаха буреносно сиви, докато гледаше как Малиа изтича към къщата. Погледна към брега, но нямаше и следа от Корин. По дяволите, защо Малиа всяваше съмнения у него?

Джаред изчака само час, след което не можеше повече да издържа. Оседла кон и се приготви да язди по брега до пътеката, която водеше към къщата на Пиърс. Доста се разгорещи през този един час, представяше си най-лошото и едновременно с това се ядосваше на себе си. Точно когато възсядаше коня си, Джон Пиърс неочаквано се появи. Джаред го погледна подозрително.

— Джон, какво правиш тук?

— Дойдох заради жена ти.

— Да не би нещо да се е случило с Корин? — попита Джаред разтревожен.

— Не, нищо подобно — увери го Пиърс, но изглеждаше неспокоен.

— Къде е тогава? — настоя той. — Разбрах, че днес те е посетила.

— Знаеш ли, не си постъпил добре с горкото момиче.

— За какво, по дяволите говориш?

— Всички знаят защо я доведе тук, Джаред. Носят се слухове, че я държиш заключена. Изненадах се, когато я видях да се разхожда по брега, но не се учудих, когато ме помоли за помощ.

— За помощ?

Джон се поколеба за миг, но после каза:

— Помоли ме да я закарам до Хонолулу.

— Какво?

— Жена ти изглеждаше ужасно разстроена — бързо каза Джон.
— Тя... тя каза, че не може да понася ограниченията, които си й наложил и затова не иска повече да живее с теб.

Джаред присви очи.

— Какво друго ти каза? — попита той с адско спокойствие.

Джон нервно го погледна. Идеята да задържи мисис Бъркет му дойде на плажа. Направи го спонтанно. Сега беше твърде късно, за да изостави плана си, трябваше да иде докрай.

Джон се прокашля.

— Съпругата ти ми обеща доста пари, ако я откарам до града.

— А ти съгласи ли се?

— Още не — отвърна Джон. — Казах й, че първо трябва да си помисля.

— Какво има да му мислиш толкова? Тя е моя съпруга. Омъжи се за мен по собствено желание — Джаред пристъпи крачка напред. — Ще ти кажа само едно — ако се намесиш, ще съжаляваш.

Джон отдръпна коня си. Изпоти се, но не от жегата.

— Виж сега, Джаред — опита се да звучи възмутено. — Няма нужда от заплахи. Виждам, че си прав.

— Тогава какво правиш тук?

— Ами и жена ти също има право. Имам предвид, че младата дама е доста отчаяна и е готова да плати колкото поискам. Би било доста некавалерски от моя страна, ако отхвърля подобна молба.

— Искаш да кажеш, че няма да има полза — саркастично каза Джаред. — Накъде по-точно биеш?

Сега беше моментът.

— Помислих си, че ще можем да се споразумеем. Въпреки, че бих искал да помогна на младата дама, тя все пак ти е съпруга.

— А искаш да помогнеш и на себе си, нали? — попита студено Джаред.

— Не съм виновен за тази ситуация, тя просто ми скочи в ръцете — защити се Джон.

— Какво искаш, Пиърс? — настоя Джаред, търпението му вече се изчерпваше.

— Е, знаеш, че винаги съм искал това малко парче земя, момчето ми. Ще ти платя двойно, ако си съгласен да се разделиш с него сега.

— Нека си изясня нещо — спокойно каза Джаред. — Ще върнеш жена ми, ако ти продам земята си?

— Правилно.

— А ако не ти продам земята, ще отведеш Корин някъде, където няма да мога да я открия.

— Отново си прав — засия Джон.

Планът беше толкова добър! Как не можа да се сети по-рано? Разбира се, щом жена му се върнеше, щеше да започне да обяснява, че той я бил заключил и че въобще не го е молила за помощ. Но ще е нейната дума срещу неговата, а дотогава той вече ще притежава земята, така че нямаше да има никакво значение.

— Къде е жена ми?

— Хайде сега, не мислиш, че съм толкова глупав да ти дам тази информация, нали? — После бързо добави: — Не е в дома ми, ако това си мислиш. Само губим време. Какъв е отговорът ти?

— Учудваш ме, Пиърс. Да не мислиш, че ще се съглася с това изнудване?

— Не искаш ли да си върнеш съпругата? — запита Джон. Увереността му гаснеше.

— Не съвсем — Джаред отвърна с лъжливо небрежен тон. Не и ако тя толкова отчаяно иска да ме напусне.

— Но... но — Джон се запъна, неподготвен за подобен обрат.

Джаред се изсмя.

— Изглеждаш объркан, Пиърс. Жена ми не ти ли каза, че е тук само временно?

— Не — кисело отвърна Джон.

— Нека пък си тръгне, щом толкова го иска. Ако ти плати да я закараш до Хонолулу, още по-добре. Тъкмо няма да се наложи аз да я карам.

— Наистина ли не те интересува? — с недоверие попита Джон, поклащайки глава.

— Съжалявам, че трябва да те разочаровам, но не, повече не ми пука какво прави. Вдигам ръце от нея.

— Но тя ти е съпруга! Знаеш ли какво, ще ти дам ден-два да си помислиш.

— Както искаш, но няма да променя решението си. И между другото, жена ми има една прислужница, ела да я вземеш преди да

тръгнете за града.

Джаред се обърна, за да вкара коня си обратно в конюшната. Едва, когато чу Пиърс да се отдалечава, показа истинските си чувства наяве. Изрева от гняв. Изплашени, конете подскочиха в яслите си.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Леонака седна срещу Джаред край кухненската маса, стиснал в големите си ръце чаша с пунш. Беше късно следобед, току-що беше пристигнал от града, но не го посрещнаха както очакваше. Единствено Малиа от цялото семейство, потънало в меланхолия, се зарадва, когато го видя. Дори Акила каза само няколко думи, преди отново да се заеме с кухненската си работа.

— Не ти трябваше много време, за да дойдеш тук — отбеляза Джаред.

Леонака се усмихна — най-накрая приятелят му проговори.

— Когато ми предлагат едноседмична платена отпуската, не се чудя много-много дали да приема или не.

Очакваше да го развесели, но не се получи. Най-накрая той не издържа:

— Какво, по дяволите, става тук?

Джаред не искаше да срещне умоляващия поглед на Леонака. Той стана и излезе от стаята без да каже нито дума. Леонака се обърна към Акила за обяснение.

— Жена му си отиде — каза тя, показвайки собствения си гняв и разочарование.

— Как така си отиде? — попита Леонака, преминавайки на диалект, както винаги, когато говореше с Акила. — Къде отишла?

— Тоя Джон Пиърс дойде тук тази сутрин, каза Колина помолила да я закара до Хонолулу, каза тя плати него много пари. Той скри Колина, така че Ялека не може намери нея.

— Какво?

— Ако пита мен, лош бял лъже — промърмори тя.

— Кой? Пиърс?

Тя кимна.

— Колина щастлива кога Ялека върнал вкъщи. Те не карат. Аз гледа тях. Казвам си, чудесно, ще имат добър брак. Те още вироглави, не готови признаят, че се обичат.

Леонака скептично я погледна.

— Може би виждаш само това, което ти се иска, а, лельо?

— Ти пита Ялека! — сопна се тя. — Пита него дали неща между тях не по-добре тези дни — внезапно направи пауза. — Не, по-добре не пита него сега. Сега той адски бесен.

— Ами ако историята на Пиърс е истина?

Акила упорито поклати глава.

— Колина не избяга без свое бебе!

Леонака остана истински изненадан и наранен.

— С Ялека споделяхме всичко един за друг. Сега таи всичко в себе си. Той не казал нищо за своя жена, нито за това, че тя родила бебе.

— Той не казал за бебе, защото тя каза него, че бебе не негово, а на нейна бяла прислужница.

— Значи ти само подозираш, че...

— Не, аз знае! — натъртено го срязва тя. — Аз казах Ялека, но той не вярва.

— Ужасно е заплетено — въздъхна Леонака.

Стана и се отправи към вратата.

— Нима Ялека просто ще я пусне да си върви?

Най-после Акила леко се усмихна.

— Той казва не му пука, но аз знае. Затова той така ядосан.

Корин седна на влажната земя и се облегна на един сандък. Беше изтощена, а ръцете ѝ — покрити с мехури и тресчици, защото се опитваше да изкърти дъските от стените, при които имаше достатъчно големи пролуки, за да си пъхне ръцете. Но не успя. Въпреки че бараката беше стара, беше здраво построена, а и тя не разполагаше с никакви инструменти.

Цял следобед си блъска главата да проумее защо е тук. Единственото, което ѝ дойде наум беше, че Джон Пиърс е луд. Ако това беше истина, тогава трябваше да се страхува много повече. Може би животът ѝ беше застрашен.

Представи си какви ли не ужаси.

Когато най-накрая вратата на бараката се отвори, Корин беше на ръба на нервна криза. Скована от страх, тя погледна към Пиърс.

Безкрайно се изненада от думите му.

— Няма смисъл да те държа заключена. Вече няма къде да отидеш.

Едва успя да събере достатъчно кураж и да го попита:

— Какво искате да кажете?

— Съпругът ти не те иска повече, мадам.

Гневът в гласа му я изплаши повече, отколкото думите му.

— Говорили сте с Джаред?

— Искях да се споразумеем. Казах му, че ще те върна, ако ми продаде земята си. Но изглежда земята му е по-важна от теб.

Тя бавно проумя какво ѝ каза току-що и разбра, че все пак стои пред един луд човек — алчен мошеник, който я беше затворил за откуп.

Но откупът нямаше да бъде платен. Страхът ѝ внезапно изчезна, заменен от бесен гняв. Изправи се.

— Ще ви вкарам в затвора за това!

— Няма да можете — грубо отвърна той. — Никой няма да ви повярва, че съм ви задържал тук насила. Репутацията ви не е много добра, мисис Бъркет.

— Джаред знае, че сте ме отвлекли!

Той се изсмя.

— Това е абсурдно! Дойдохте при мен да ме помолите да ви върна в града.

— Лъжа!

— Да, но какво от това, щом съпругът ви повярва.

Защо Джаред толкова прибързано е повярвал на това?

— А сега какво? — тихо каза тя на себе си. Вдигна глава видя, че Пиърс бе оставил вратата отворена. Хвана с ръце полата си и побягна колкото може по-бързо.

Знаеше точно какво ще направи. Вече не се страхуваше. Беше толкова ядосана. Неразбирателството ѝ с Джаред беше продължило твърде дълго. През последните дни всичко между тях се беше променило. А ето го сега този отблъскващ господин, който ѝ съобщи, че Джаред е повярвал, че тя иска да го напусне.

Съжаляваше за това, което причини на съпруга си, но кога щеше да престане да си спомня само лошото за нея, вместо доброто? Кога, ако не сега?

Корин продължаваше да тича, напълно забравила за Джон Пиърс.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ПЕТА

Леонака откри Джаред, седнал на брега, облян от червената светлина на залеза. Замечтано гледаше в океана, дотолкова обзет от мрачните си мисли, че дори не усети Леонака, докато той не проговори.

— Спомням си те доста често така след смъртта на майка ти — колебливо подзе Леонака.

Джаред дори не го погледна.

— Искаш ли да си поговорим, братовчедо?

— Не.

— Споделяхме всичко — въздъхна Леонака. — Какво стана между нас?

Джаред най-накрая го погледна.

— Кога ще отидеш при баща си да му кажеш, че си тук?

— Това значи ли, че ме пращаш да си гледам работата?

— Виж, Лео, няма за какво да говорим. Забърках се в един окаян брак, който не си струва да обсъждаме. Скоро всичко ще свърши.

— Ако бракът не ти допада, защо тогава си толкова разстроен?

— Кой казва, че съм разстроен! — изръмжа Джаред.

— А не си ли? — повдигна вежди Леонака.

— Добре се — сприхаво отвърна Джаред. — Малко съм разстроен. Но не защото тя си тръгна — добави той бързо. — И без това щях скоро да я пусна да си върви.

— Нима, Ялека? Може би тя вече е в кръвта ти — тихо каза Лео. Може би тя е жената, която ти е нужна, за да бъдеш щастлив.

— Но това е смешно — твърдо отвърна Джаред. — Дори и да е вярно, тя не ме иска. Днес го доказва достатъчно ясно.

— Може би си й дал повод? Имаш доста твърд характер — отбеляза Лео. — Познавам те. А жена ти?

Джаред помръкна, като си спомни колко изплашена беше Корин в нощта, когато я удари. Затова ли си беше тръгнала при първата

възможност? Все още ли се страхуваше от него? Но не, жена дотолкова изплашена от съпруга си не би била така благоразположена дни наред.

— Корин се е сблъсквала с нрава ми, но и нейният не е по-мек.

— Ялека — започна настойчиво Леонака. — Ако наистина я искаш, тръгни след нея. Тя е твоята жена. Мисля, че я обичаш... Веднъж съм я срещал. Чакай, това не е ли точно тя?

Джаред бързо се извърна и стана, когато Корин ги приближи. Първо го обзе въодушевление, но старият гняв и злоба скоро се върнаха.

— Забрави ли нещо? — язвително я попита той.

Остана втрещен от парещия шамар, който му зашлеви.

— За Бога, дано имаш добро обяснение за това — застрашително изръмжа той.

Корин беше задъхана от тичането, но не му остана дължна.

— Обяснение? Мразя те — това е достатъчно! Но ако това не ти стига, ето ти факта, че ме изостави при онзи ужасен твой съсед.

— Отишла си при него за помощ!

— Глупак такъв! — срязва го остро тя. — Нима не би се усъмнил в думите на човек, който ти е направил мръсно предложение? Знаем какво ти е надумал — само лъжи!

— Ти казваш така — отвърна Джаред и се извърна от нея с отвращение.

Корин го стисна за ръката и се опита да го спре.

— Не смей, по дяволите, да ми обръщаш гръб! — изкрещя тя. — Прекарах целия следобед в мръсна, смрадлива барака. През цялото време си мислех, че Пиърс е луд и иска да ме убие. Ожулих ръцете си, докато опитвах да се измъкна оттам, но не успях.

— Това ли беше най-доброто, което можа да измислиш, Корин? — запита я Джаред със сарказъм. — Какво наистина се случи? Пиърс отказа ли да ти помогне, след като отхвърлих предложението му?

— Оо!

Сграбчи полата си и се запъти към къщата, но изведнъж спря и се обърна към него.

— Не съм молила Джон Пиърс да ме отвежда оттук, Джаред. — Изненада се от спокойствието си. — Когато го срещнах на брега, ми каза, че има кученца, които иска да раздаде. Сетих се за Майкъл и отидох да взема едно. Когато влязох в бараката, където трябваше да са

кученцата, той тръшна вратата и ме заключи вътре. Не разбрах защо, докато не дойде да ме пусне.

— И очакваш да ти повярвам?

Тя стисна юмруци.

— Не ми пука. Но след като знам, че Пиърс те е излъгал, искам да знам дали и мен е лъгал. Каза ми, че земята ти е по-важна за теб, отколкото аз, и че не си искал да се върна. Така ли е?

— Да, така му казах — ядът му не позволи да й обясни защо.

Последва дълго мълчание. Корин се мъчеше да преглътне болезнената буца в гърлото си. Надяваше се да не е истина. Пиърс беше излъгал Джаред, защо да не е лъгал и нея?

— Разбирам — спокойно промълви тя. — При това положение можеш да уредиш някой да ме откара до града утре.

Джаред гледеше как Корин се отдалечава. Стоеше и безмълвно се бореше със собствените си чувства.

— Ами ако казва истината?

— Не — рязко отвърна Джаред.

— Да, но все пак — настояваше Леонака. — Това означава, че е имала възможност да помоли Пиърс да я откара до града, но не го е направила. Значи наистина не е искала да си замине.

Джаред рязко се обърна и тръгна към брега.

Беше късно. Корин седеше върху тясното легло в стаята на Флоранс, която се опитваше с игла да извади треските от дланите ѝ. Разказа цялата история на Флоранс, докато кърмеше Майкъл, който сега спеше, Флоранс се съгласи да ѝ предостави стаята си за през нощта, а тя щеше да отиде в стаята на Нанеки, която беше празна.

Корин се чувстваше изтощена. Акила ѝ донесе вечеря, но тя дори не я докосна. Стомахът ѝ се свиваше. Щеше да се върне в града, а после обратно в Бостън. Не беше ли това, което искаше? Не можа да си отговори.

— Не мога да разбера Джаред — гневно отбеляза Флоранс. — Искаш да кажеш, че не ти е повярвал дори и след като е видял състоянието на ръцете ти?

— Не видя ръцете ми, Флоранс. Но дори и да ми беше повярвал, нямаше да е по-различно. Той призна, че вече не ме иска.

— Може да го е казал от гордост.

Вратата се отвори внезапно и двете се извърнаха. На прага стоеше Джаред. Не каза нищо, само погледна Корин със загадъчно изражение.

Флоранс първа наруши тишината и каза възмутено:

— Мистър Бъркет, не е прилично да влизате в стаята на дами без да чукате. А и нямате работа в тази стая.

— Бих искал да говоря с жена си насаме, мисис Мерил. Ще ни оставите ли за няколко минути?

Току-що се беше върнал от брега, където прекара часове, опитвайки се да подреди мислите в главата си. Беше сигурен само за едно — още не беше готов да пусне Корин да си върви.

— Не мърдай, Флоранс — каза Корин, без да сваля очи от съпруга си. — Нямам какво повече да ти кажа, Джаред. Единственото, което искам да чуя от теб е кога ще мога да тръгна утре сутринта.

— Никъде няма да ходиш, не още — тихо отвърна Джаред. — Затова искам да си поговорим.

Корин скептично го погледна.

— Искаш да кажеш, че няма да ме откараш обратно?

— Да.

— Защо?

— Защото така казвам — с детинска инатливост отвърна той.

— Защо все пак? — настоя тя отново.

— По дяволите, няма значение защо!

Майкъл се разплака и Корин се втурна към него.

— Видя ли какво направи с крясъците си? — злобно го изгледа тя.

— Ти първа започна — напомни й той. — Остави го на майка му, Корин. Още не сме свършили.

— О, напротив — отвърна тя и му обърна гръб, притискайки Майкъл към гърдите си.

— По-добре си вървете, мистър Бъркет — заяви остро Флоранс и застана между двамата. — Тази нощ Кори ще спи тук. Тя сама го пожела и ще ви бъде благодарна, ако уважите волята й.

— А аз ще ви посъветвам да не се месите, Флоранс не се предаде.

— След жестокия начин, по който се отнесохте днес с Кори, няма просто да се отместя и да ви оставя отново да я нараните. Казаха ви е

самата истина.

— Мисис Мерил, сигурно безрезервно бихте повярвали на всичко, което тя ви каже — хладно ѝ отговори Джаред.

— Подценявате интелигентността ми, сър, докато в същото време изглежда на вас не ви достига — твърдо отвърна тя.

Корин ахна от безочияето ѝ, но все едно, Флоранс продължи.

— Трябва да сте направо глупак, за да се съмнявате в думите на Кори, когато истината е тук, в ръцете ѝ. Извадих от тях девет трески, мистър Бъркет, а има и доста пришки. Кажете ми как може ръцете ѝ да са в това състояние, ако това, което казва, не е истина?

Джаред се извърна към Корин, която също го погледна в този момент. Присви очи, докато минаваше край Флоранс и се изправи пред Корин.

— Дай да ти видя ръцете.

— Няма нужда.

Не я попита повторно, а просто сграбчи ръката ѝ и я обърна с дланта нагоре. Бавно вдигна глава и срещна гневните ѝ зелени очи.

— Корин, аз...

— Да не си посмял да кажеш, че съжаляваш! Не смей! Твърде е късно за това.

Майкъл отново започна да плаче.

— Сега ще си тръгнеш ли, Джаред? Просто ме остави на мира!

Джаред бързо се обърна и излезе. Моментът не беше подходящ за извинения. Пред стаята той спря, раменете му увиснаха. Дали някога щеше да му прости, че се е усъмнил в нея или за думите му, че вече не я иска, което въобще не беше вярно? Как допусна нещата толкова да се объркат? Дали някога щеше да настъпи време, в което да си вярват безрезервно?

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ШЕСТА

Корин седеше в плетен стол в зимната градина, а Майкъл лежеше върху голяма черга до нея, където можеше да го наблюдава. Малко кафяво кученце душеше около него и го караше да пищи от радост.

Кученцето беше изненада — помярче, но сладко, с клепнали уши и къса опашница, която не спираше да върти насам-натам. Джаред го беше донесъл за Майкъл, или поне Акила каза така.

Корин не беше виждала Джаред. Нямаше го цялата сутрин, а към обяд се върна с подаръка. Явно по този начин се опитва да се извини, предположи тя; показваше й, че съжالياва затова, че не е повярвал на историята й. Но беше твърде късно. Сърцето й отново, беше станало кораво, здраво запечатано, за да не може пак да я нарани.

Някакви гласове долитаха от кухнята през отворения прозорец на зимната градина, Флоранс помагаше на Акила в правенето на бисквити от таро. Любопитството на Флоранс към островите като че ли не можеше да бъде задоволено. Непрекъснато заливаше Акила с въпроси. Корин слушаше с половин ухо историите, които се разказваха в кухнята.

— Имаше поне шестнадесет кахунас в стари дни преди мисионери дойдат.

— Аз пък си помислих, че кахунас са като жреци и всяко село си има по един — прекъсна я Флоранс.

— Да, имаше кахунас, които говори с богове. Но сега говоря за други кахунас, мъже, които знаят история, четат по звездите и казват бъдеще. Има кахунас за лечение и магия. Всички важни дела лежах в ръцете на тези мъдри мъже.

— А като си помисля, че ви наричаха диваци — засмя се Флоранс. Звучи ми доста цивилизовано. Трябва да са били доста мирни времена.

— Беше хубав живот, но не толкова мирен. Имаше войни, както и в останал свят. С всеки нов крал земята давали на любимите

управници на владетел. Това сваля стар управник и прави понякога гражданска война. Лошо нещо.

Корин изключи гласовете им, когато видя Леонака да прекосява задния двор. По всичко личеше, че идва от брега. Пусна сърфа си на земята и се приближи до зимната градина. Беше само по шорти и целият мокър. Усмихна се, когато видя Корин.

— Изглежда отново се срещаме.

— Да, май е така — Корин му отвърна също с усмивка. — Как сте?

— Наслаждавам се на отпуска си преди да е свършил.

Погледът му се спря на Майкъл на пода и той клекна до него.

— Значи това е бебето.

Корин гледаше как огромният млад човек оглежда сина й. Леонака му подаде един от големите си пръсти, Майкъл се хвана за него и се засмя.

— Кога ще кажете на съпруга си истината за малкия?

Корин ахна и едва не скочи от стола. Лео се изправи.

— Извинявайте. Не е моя работа. Повече няма да засягам въпроса. Дойдох да попитам дали искате да се научите да карате сърф.

Така внезапно избяга от темата за Майкъл, както и беше я засегнал. Корин остави нещата така. Чудеше се на кого ли още беше казала Акила?

— Много мило от ваша страна да ме попитате, мистър Наехе, но ще трябва да ви откажа — в гласа й имаше едва доловима хладна нотка.

— Ще трябва да се сприятелим, така че ми викай Лео. Не можеш да дойдеш в Хавай и поне веднъж да не се топнеш във водата.

— Не, наистина не искам.

Той се намръщи.

— Предполагам, че въобще не си се научила да плуваш в онзи студен град?

— Всъщност съм доста добър плувец — отвърна Корин и усмивка се появи на устните й. — Научих се като дете, когато баща ми ме водеше в корабостроителницата. Докато беше зает с работниците, аз излизах на улицата и си играех с децата. Отначало се срамувах, защото баща ми притежаваше компанията, но после ме научиха на всичките си игри. Плувахме под доковете — Флоранс винаги се

чудеше защо косата ми е влажна, не бях казала на никого какво правя. Щяха да ми попречат. Едно от децата, Джони Бъкстър, трябва да е бил на единадесет, ме взе под закрилата си. Научих доста неща от него.

Корин внезапно се засмя. Защо, за бога, му разказваше всичко това? Отдавна не се беше сецала за малкия Джони. Питаше се какво ли е станало с жилавото хлапе, което я научи да плува, да псува и да използва нож през онова диво лято, когато пристанището беше за нея една магия и цял огромен свят.

Леонака ѝ се усмихваше.

— Значи си се размотавала с банда хулигани, а?

— За бога, бях само на десет и продължи едно лято. Но знаеш ли, никога не забравих свободата, която имах през онази година. Беше великолепно.

Именно тогава бе решила, че иска да бъде независима цял живот. Но поради ред причини това вече не изглеждаше толкова важно за нея.

— След като знаеш да плуваш, нямаш никакво извинение да не се научиш да караш сърф. Днес вълните са подходящи — насърчаваше я Лео. — Джаред и Малиа вече са във водата.

Ето къде бил Джаред — да се забавлява. Корин усети, че гневът ѝ се надига. Значи беше донесъл кученцето, мислейки че това ще я умиротвори и беше отишъл на сърф, без повече да мисли за нея.

— Е?

О, как ѝ се искаше да покаже на Джаред, че и на нея не ѝ пука, че отново са скарани.

— Боя се, че нямам какво да облека във водата.

— Глупости — подсмихна се Леонака. — Леля ще ти даде саронг от тези, които е ушила.

Само при мисълта Корин се изчерви. Поклати глава.

— Не.

Леонака сви рамене.

— Жалко, Джаред твърдеше, че няма да успея да те вкарам във водата, а аз си помислих, че си по-смела.

Корин внезапно стана, винаги готова да приеме предизвикателството.

— Моля те, дай ми няколко минути да се преоблека. Много ще се радвам, ако ме научиш да карам сърф.

Леонака се ухили, когато Корин излезе от зимната градина. Джаред въобще не му беше споменавал нищо за нея. Всъщност цялата сутрин не каза повече от две думи.

Джон Пиърс си бе направил много груба шега. Но какъв подобър начин за помирение, ако Джаред види красивата си съпруга в мокър саронг? Нека чрез страстта да му дойде умът в главата и да разбере онова, което Леонака вече знаеше — Джаред не може да живее без жена си.

Корин се изчерви, когато се видя в огледалото на гардероба. Облечена в саронг, се почувства почти гола. Ръцете, раменете и половината от краката ѝ бяха открити. И останалите ѝ закръглени форми изпъкваха доста добре.

— Не мога да се появя с това, Акила.

— Защо?

— Твърде е разголено.

Акила с насмешка поклати глава.

— Ти видиш Малиа носи същото. Всички уахине носят това да плуват. Дори и аз. Това не Бостън, Колина. Ти в Хавай, където ние забавлява.

Корин се засмя.

— Добре, че не носи вече превръзка на гърдите — каза Акила, докато взимаше дрехите на Корин, за да ги прибере в гардероба. — Или саронг няма седи добре.

Корин се извърна ококорена.

— Аз въобще не нося подобни неща! — сопна се тя, чудейки се как Акила се е досетила.

Да, наистина. Вече не трябваше да носи превръзката. Все още имаше достатъчно мляко за Майкъл, но гърдите ѝ вече не течаха.

— Защо не каже истината на Ялека, Колина? — с укор запитва Акила. — Аз вижда къде твоя приятелка слага превръзката, след като изпере дрехи. Слага в твоя стая, не в нейна. Мога покажа Ялека, но аз мълчи. Ти трябва каже него.

Корин прехапа устни. Реши да ѝ се довери.

— Нима не виждаш? По-добре е Джаред да не знае. Рано или късно ще се върна в Бостън с Майкъл. Джаред няма да ни види повече.

— Ти греши, Колина. Ялека няма пусне тебе. И един ден ще узнае лъжа за Майкъл и бъде много ядосан. По-добре кажи него сега.

— По дяволите, въобще няма смисъл да говори човек с теб — Корин почти извика от раздразнение.

Взе една хавлия и излезе от спалнята. Тази жена беше невъзможна. Никога ли нямаше да я остави на мира?

Леонака я чакаше в задния двор. Корин забрави за Акила и реши да се забавлява. Плъзгането по вълните определено ще е нещо, за което щеше да разказва на приятелите си в Бостън.

Джаред и Малиа все още бяха във водата. Корин държеше погледа си встрани от Джаред, докато Лео ѝ обясняваше какво трябва да прави.

— Може би ще е по-добре, ако първо погледаш — предложи Леонака, чудейки се дали не е прибързат с Корин. Въпреки удоволствието риск имаше.

Тя твърдо поклати глава.

— Да вървим.

Отне ѝ около час. Отначало се боеше, че е забравила да плува след толкова години, но бързо си припомни. Леонака ѝ помагаше и ѝ даваше инструкции, и плъзгането по вълните на гладка дълга дъска изглеждаше доста лесно. Джаред седеше на пясъка и наблюдаваше. Искаше ѝ се да му покаже на какво е способна.

— Готова съм да опитам сама.

Бяха далеч от брега, всеки на своята дъска.

— Сигурна ли си, Колина?

Когато тя кимна, той добави:

— Плъзни се по първите няколко вълни, легнала по очи, докато свикнеш с дъската.

— Добре, учителю — усмихна се тя и се качи на дъската.

Малиа беше само на няколко метра от тях и седеше уверено на сърфа си. Хвана една вълна и се плъзна идеално по нея чак до брега.

Корин изскърца със зъби и се намръщи. По дяволите! Малиа се фукаше!

— Не обръщай внимание на Малиа — посъветва я Леонака. — Скоро ще станеш добра колкото нея.

„Сега трябва да го направя“, зарече се Корин. Помаха към Лео и сърфът ѝ се понесе към брега. Тя му помагаше, като гребеше с ръце от двете страни, набираше скорост. Когато почувства, че моментът вече е

дошъл, бавно се надигна. След това се изправи на крака, както Лео ѝ беше показват.

Успя! Духът ѝ ликуваше. Тя се плъзгаше по вълните също като древните хавайци, като Джаред и Малиа. Но триумфът ѝ не продължи дълго. Изведнъж загуби равновесие и падна, забивайки се в сърфа. Точно когато успя да се добере до повърхността, като кашляше и плюеше вода, една огромна вълна я заля. Течението я буташе към брега, при което тялото ѝ доста се ожули по дъното на океана.

Корин се бореше, за да стигне до повърхността на водата, но се оплете в собствената си коса и във водораслите. Силни течения я натискаха надолу, докато в един момент вече не можеше да диша. Точно тогава силни ръце я издърпаха на повърхността. Някой я притисна до гърдите си и я изнесе от водата. Кашляше с прекъсвания и поглъщаше въздух. Очите ѝ щипеха от солената вода и не можеше да ги отвори. Цялата лява страна я болеше.

— Ти, луда глупачка! Какво, но дяволите, правиш?

Джаред!

Той не я остави на брега, а я пренесе на ръце чак до къщата. Корин успя да изтрие очите си с една ръка, за да може да вижда, и щом влязоха в зимната градина, взе да протестира.

— Джаред, пусни ме, още тази секунда! На краката ми няма нищо, мога и сама да ходя.

Той не ѝ отвърна.

Корин започна да се мятта в ръцете му. Акила и Флоранс изхвърчаха от кухнята, за да разберат какво е станало. Джаред им обясни, докато минаваше покрай тях. Тя се почувства глупаво — бе постъпила неразумно, като хлапачка.

Джаред я остави на леглото си, после се изправи и я погледна.

— Добре ли си?

— Разбира се, че съм добре — изкрещя тя. — Не беше нужно да ме носиш чак дотук!

Акила влезе в стаята с кутия с мехлем, но Джаред побърза да я вземе от нея.

— Аз ще го направя.

— Това пък за какво е? — заинати се Корин и се надигна в леглото, но с охкане се отпусна отново назад.

Когато Джаред вдигна лявата ѝ ръка, тя се намръщи при вида на червените отоци. Левият ѝ крак също беше червен, а брадичката ѝ изгаряше.

— Имаш доста лоши драскотини, но този мехлем ще притъпи паренето и червенината ще изчезне за няколко дни. Ако не беше толкова изгоряла, положението нямаше да е така лошо. Твърде си светла, за да стоиш дълго на слънце, особено във водата, където отражението се засилва.

Разбира се, беше прав. Цялото ѝ тяло аленееше, но по дясната страна нямаше натъртвания.

— И сама мога — сопна се тя. Седна в леглото и започна да разтрива мехлема по ръката си.

Но Джаред държеше кутията далеч от нея.

— Защо не стоиш мирна и не ми позволиш да се погрижа за теб.

Корин неохотно се предаде, легна и затвори очи. Пръстите му нежно размазваха мазилото по ръцете и краката ѝ. Внезапно се разчувства. Всяко негово докосване беше ласка, която премахваше не само болката, но и гнева ѝ.

Обърна я по гръб. Тя въздъхна. Когато усети, че саронгът ѝ се разхлабва, се изопна.

— Какво правиш? — прошепна Корин; настроението ѝ отново се развали.

— Ще настинеш, ако седиш дълго с това нещо — обясни Джаред и добави: — Не, че не изглеждаш очарователно в него.

Тя се извърна и го видя да се усмихва.

— Мога и сама да се съблека, благодаря.

Джаред сви рамене.

— Само се опитвах да ти помогна, Корин.

— Мога добре да си представя какво се опитваше да направиш — язвително отвърна тя.

— Толкова ли ужасно щеше да бъде?

Тя затаи дъх. Нима той наистина смяташе, че е забравила вчерашната му грубост?

— Дори и да се любим, нещата няма да се оправят. Последният път беше различно, Джаред. Тогава си мислех, че те интересувам, сега обаче знам, че не е така.

— Ако не те исках, щях отдавна да те пусна да си вървиш вкъщи. Нима не разбираш?

— Да ме искаш и да ме обичаш са две различни неща.

— Какво, по дяволите, искаш от мен? — изкрещя той. — Това, което казах на Пиърс беше само, защото той ми предаде думите ти, че не издържаш повече да живееш с мен. Не го мислех наистина, Корин.

Корин го погледна с широко отворени очи. Точно както каза Флоранс: „Казал го е от наранена гордост“. Дали беше така? „Не му вярвай“, прошепна й едно тъничко гласче. „Отново ще те нарани“.

— Защо пък трябва да вярвам на това, което казваш, Джаред? — спокойно попита Корин. — Ти не ми повярва, когато ти казах, че в действителност не съм спала с други мъже. Не очаквай да ти повярвам, когато ти не вярваш на нищо, което аз кажа.

— Корин, съжалявам. Какво повече мога да направя?

Тя стана, отиде в банята и затвори вратата под носа му.

При щракването на ключалката очите й се насълзиха. Щеше да бъде толкова лесно да му прости, да се любят и отново да се помирят. Но не искаше повече да я наранява, бе понесла твърде много.

— Но защо все още ме боли? — отчаяно прошепна тя.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И СЕДМА

Беше прекрасно утро. Морето, тъмносиньо, блестеше, прелестен фон за растенията във всичките им цветове. Слънцето беше топло без да припича. Все пак Корин носеше широкопола сламена шапка, докато се разхождаше из градината. Вече се пазеше от слънцето, защото явно изгаряше много лесно. Кожата ѝ стана кафява и преди няколко дни се обели, но сега отново беше гладка, със светлозлатист тен.

Корин се спря до една гардения и откъсна голям, мек като кадифе бял цвят, после грациозно го забодде в косите си. Усмихна се, като си спомни за букетите от гардении, които Джаред носеше в стаята ѝ всяка сутрин.

Беше ѝ доста трудно да се прави на сърдита. Джаред беше толкова нежен и внимателен. Не я насилваше, дори повече не се опита да се извинява, но беше явно, че иска да се помирят.

— Колина!

Корин погледна към пътя и видя Леонака да стои между две кокосови палми и да ѝ маха. Разклати стъблото и един кокосов орех падна. Вдигна го от земята и ѝ го донесе.

— За бебе — усмихна ѝ се той.

— И как ще го яде само с две зъбчета? — изсмя се тя и зелените ѝ очи блеснаха.

— Кажи на Акила да направи кокосов пудинг. Гарантирам ти, че ще го хареса.

— Благодаря — каза Корин и взе тежкия плод. — Джаред ли търсиш?

— Не, снощи говорих с него. Дойдох да си взема коня и да се сбoguвам с теб.

— Отпускът ти свърши бързо. Ще ни липсваш.

— Кажи на Джаред да продължи с уроците по сърф — предложи Леонака.

— Ами не знам... — започна тя.

— Много ще се зарадва — увери я едрият хаваец. — Натъжи се, когато те видя на моя сърф. Смяташе, че трябва да се качиш за първи път на неговата дъска.

— Така ли ти каза?

— Не беше нужно.

Тръгнаха към конюшнията.

— Познавам Джаред, настроенията му. Знам какво чувства, дори преди той, какъвто е упорит, да го признае. — И меко добави: — Знам, че те обича, Колина.

Корин почувства въодушевление, но бързо го прогони от себе си. Това беше само мнението на Леонака. Тя знаеше по-добре.

— Много мило от твоя страна, че го казваш — тихо прошепна тя.

Лео се усмихна и се наведе да я целуне по бузата.

— Някой ден ще чуеш да ти го казва и тогава няма да имаш съмнения. Алоха, Колина. Бъди щастлива.

И той изчезна в конюшнията. За момент остана така, загледана след него, след това се извърна и бавно тръгна към къщата. Джаред я чакаше на прага.

— Ето къде си била!

— Мен ли търсеше?

— Да. Дай ми това — и той взе кокосовия орех от ръцете ѝ. — Искаш ли да отидем на пикник? Минавала си покрай залива Ваимея, но не си виждала долината. Там растат едни от най-красивите цветя на острова.

— Много ли е далеч?

— Ами, ще се наложи да яздим дотам.

Тя се усмихна.

— С удоволствие. Сигурна съм, че и на Флоранс идеята ще се хареса. Кога искаш да тръгнем?

— Чакай малко. Искях да отидем само двамата.

— Защо?

— За да останем насаме. — Гласът му беше мек.

Корин бавно поклати глава. Все още помнеше болезнено последния скандал. Все още беше рано да остава насаме с него.

— Не мисля, Джаред.

— Искаш да кажеш, че няма да дойдеш без придружител?

Тя кимна, а той въздъхна.

— Тогава на всяка цена покани цялото семейство. Ще тръгнем, когато всички са готови.

Долината Ваимея спираше дъха. Корин не беше виждала такава красота преди. Входът за долината беше между скалисти склонове, обрасли с дървета. Друг път към долината беше едно поточе. Корин и Джаред яздеха покрай поточето. Акила, Флоранс и Майкъл ги следваха в открит фургон. Малиа грубо отказа да дойде, но това не помрачи настроението на Корин. Беше решена да се наслаждава на излета.

Джаред се оказа прав. Чудни растения и дървета, високи и ниски, сандалово дърво, манго, папая, гуава и хлебно дърво радваха погледа. Но цветята изпъкваха най-много — феерия от огнени цветове! От ярките жълто-оранжеви храсти каламона, до екзотичното лилаво на джинджифила. Долината приличаше на оживяла картина.

Яздиха дотам, докдето можеше да стигне фургонът. Акила побърза да извади голяма кошница с храна, докато Джаред палеше огън, за да изпекат пилето и сладките картофи. Жените се заеха с готвенето. Акила беше взела вкусните си бисквити от таро и бананов пай за обяд. Корин наля лимонада за всички и обяви, че ще пази Майкъл да не прави бели. Малкото дяволче все още не можеше да лази, но пипаше какво ли не. Всичко, което попаднеше в ръцете му, отиваше направо в устата му. Джаред се заливаше от смях, като гледаше как Корин се опитва да измъкне един щурец от ръката на Майкъл. Най-накрая успя. После сложи момченцето в скута си и го гушна.

Джаред изведнъж стана сериозен, виждайки колко естествено изглеждаше тя с детето. Бебето не означаваше нищо за него, така че никога не му беше обръщал много внимание. Но Майкъл определено означаваше много за Корин. Въртеше се около него повече, отколкото собствената му майка. Изглеждаше абсурдно, че бебето дори спи в стаята на Корин. Чудеше се защо Флоранс не вземе детето при себе си. Вярно, че стаята на Нанеки беше малка, но все пак...

Акила повика Корин до огъня и тя взе Майкъл със себе си.

Джаред се отпусна на земята:

— Дай го насам, Корин.

Тя бавно се извърна и го погледна. Не помръдна, продължаваше да притиска бебето към гърдите си.

Джаред вдигна вежда.

— За бога, няма да му сторя нищо.

Корин бавно отиде до него и неохотно му подаде Майкъл. Стоя при Джаред няколко минути, преди да се отдалечи. На всеки няколко крачки надничаше през рамо и го поглеждаше.

Майкъл се въртеше в скута му, а Джаред се смееше.

— Трябва да си много специален, малки друже, за да въртиш жена ми на малкото си пръстче. Каква е тайната ти?

Майкъл изглежда се изненада от плътния глас и погледна към мъжа, който говореше. Джаред затаи дъх — очите на Майкъл бяха светлозелени, съвсем като очите на Корин. Как не беше забелязал тези очи преди?

Колкото повече се вглеждаше в момчето, толкова повече съмнения се рояха в главата му. Сега виждаше защо Акила е толкова уверена, че бебето е на Корин. Заради очите. Очевидно съпругът на Флоранс също е имал зелени очи.

Джаред остана доволен от това заключение. За да бъде сигурен, започна да пресмята възрастта на момченцето. Трябваше вече да е на шест месеца. Джаред бързо сметна наум и очите му потъмняха. Ако детето наистина беше на шест месеца, трябва да е било заченато в нощта, когато бяха в покер-клуба. Но ако това беше така, значи Корин е тръгнала за Хавай веднага, след като детето се е родило. Бебето би било твърде малко, за да пътува.

Джаред ядно изхвърли подозренията от главата си. Укори се. Знаеше, че Корин не би го излъгала за собственото му дете.

Майкъл се катереше по широките гърди на Джаред. Когато застанаха лице в лице, той малко страхливо се протегна и докосна бузата на Джаред, после се изкикоти. Скоро бебето се успокои и уверено отпусна глава на рамото на Джаред.

Той беше развълнуван повече, отколкото искаше да си признае. Господи, какво ли не би дал да има такъв син! Тези очи направо го завладяха. И черната коса, също като неговата. Той реши да пише на единствения човек, който можеше да разсее подозренията му. Не искаше да го моли за нищо, но само Самуел Бъроуз със сигурност щеше да знае дали дъщеря му е имала бебе. Щеше да получи отговор

най-малко след два месеца, но това му даваше оправдание да задържи Корин за по-дълго. Но засега трябваше да забрави за това. Нямаше смисъл да се мъчи повече с тези съмнения.

— Хайде, искам да ти покажа нещо.

Корин отвори очи. Беше легнала на сянка и слушаше чуруликането на птиците около себе си. Седна и погледна Джаред.

Устните му се извиха в усмивка.

— Ако ти кажа, няма да е изненада. Хайде, дадох Майкъл на майка му и им казах, че няма много да се бавим.

— Сега не ми е до изненади, Джаред — колебливо се възпротиви Корин.

— Тази ще ти хареса. Хайде!

Подаде ѝ ръка и ѝ помогна да се изправи.

— Къде е?

— Малко нагоре по долината. Има път, така че ще можем да вземем конете.

— Скоро ще се върнем, нали?

— Да.

Тръгнаха, следвайки поточето, което на места се разширяваше на други — разделяше се, но отново се събираше преди да стигне до залива. Скалите тук не бяха толкова високи и растителността беше по-гъста, като джунгла. Колкото повече напредваха, толкова по-ниска ставаше долината. В тази част на гората имаше повече птици, а поточето сякаш ромолеше по-звучно.

Сега Корин разбра защо. Долината свършваше внезапно, пред тях се издигаше висока вдлъбната каменна стена, която образуваше полукръг. А точно в средата имаше водопад, висок най-малко дванадесет метра, който се изливаше в голям зелен басейн с искряща вода.

Джаред наблюдаваше изпълненото ѝ с възхита изражение. Тя най-накрая го погледна и се усмихна.

— Великолепно е.

Помогна ѝ да слезе от коня и отидоха на едно местенце с мека зелена трева. Джаред застана зад нея и вдишваше уханието на златистата ѝ коса.

— Тук е като в рая — прошепна Корин.

— Да, и е толкова скътано. Ще поплуваш ли с мен?

Корин се дръпна.

— Не мога.

— Само ние двамата, Колина. Да не би да се опасяваш, че ще се възползвам от теб.

Страхуваше се точно от това, но не би го признала.

— Не си донесох нищо за плуване.

Джаред се засмя.

— Ти не беше подготвена, но аз съм помислил за всичко. Той отиде до коня си и отвори дисагите, прикачени за седлото. Извади саронга, който Акила ѝ беше дала за сърф.

— Това отговаря ли на представата ти за благоприличие?

Хвърли към нея саронга с коварна усмивка.

— Знаех си, че ще искаш да поплуваш. Обещавам да не надничам, докато се преобличаш.

Корин застана зад коня си. Жегата правеше басейна достатъчно привлекателен.

Тя хвърли дрехите си и скочи във водата, без да чака Джаред. Той се беше навел да къса някакви клонки и се изненада като чу пляска във водата. Корин бързо изплува на повърхността и му извика:

— Знаеше ли, че водата е ледена?

Джаред се изкикоти.

— Ами обикновено е такава.

— Защо не ме предупреди?

— Можеше да промениш решението си. Не е толкова зле, свиква се — каза той, докато си сваляше ризата.

— Предполагам — съгласи се тя неохотно.

След като поплува малко и се стопли, тя се приближи до ръба на басейна. Джаред си сваляше панталоните в този момент и остана по шорти. Корин дяволито се ухили, напълни шепата си с вода и го изпръска, след което се засмя и бързо загреба към срещната страна. Чу го как влиза във водата и се извърна да види, че идва точно след нея. Беше много по-добър плувец, след толкова години на практика в океана и след секунди сграбчи крака ѝ.

— Закачаш се, а?

Хвана и двата ѝ крака, и я обърна по гръб. Беше ѝ трудно да се задържи на повърхността.

— Пусни ме, Джаред — не можа да не се разсмее. — Просто не успях да се сдържа.

— Е, аз пък не мога да се сдържа да не направя това.

Той вдигна краката ѝ, така че главата ѝ се потопи. После я пусна и когато Корин се появи на повърхността, го видя бързо да се отдалечава от нея.

— Глупак! — извика тя след него.

Държаха се като деца и тя искрено се забавляваше.

Джаред доплува до водопада. Качи се на камъните отстрани и седна. Помаха ѝ да отиде при него, но тя поклати глава. Остана в средата на басейна, загледана в него.

— Можеш ли да се гмуркаш? — извика той, но тя отново поклати глава. — Искаш ли да опиташ?

— Не, благодаря — отвърна тя.

Джаред се изправи и се обърна към високата каменна стена. Корин развеселена наблюдаваше как той започва да се изкачва по скалите до ромолящия водопад.

Изкатери около три метра и Корин започна да се притеснява.

— Какво си мислиш, че правиш? — извика тя.

Той не отвърна.

— Джаред?

Той пак не каза нищо, а продължи нагоре.

— Глупак такъв, ще се нараниш!

Тогава той се обърна и по момчешки ѝ изпрати целувка, и отново се заизкачва. Стигна до върха и дръзко застана по средата на водопада. После размери ръце, отблъсна се от падащата вода и се гмурна грациозно в басейна. Но не изплува на повърхността и Корин усети как паниката се надига в нея. Не знаеше колко е дълбок басейнът. Можеше и да си е ударил главата в нещо.

Когато я сграбчи за кръста и я дръпна под водата, ѝ се искаше да изкрещи. Изплуваха заедно; тя бързо избърса водата от очите си и го погледна сърдито:

— Това беше глупаво! Абсолютно детинско! — сопна се Корин, а сърцето ѝ все още беше силно. — Можеше да се пребиеш!

Джаред се ухили, все още я държеше за кръста.

— Значи се изплаши за мен, така ли?

— Разбира се... — тя се усети, не искаше да си признае — ... че не.

— Това не е отговорът, който исках да чуя.

Той отново я потопи, а тя се измъкна и го хвана за врата.

— Само с бой ли ще ми паднеш в ръчичките, а?

Корин се отдалечи на една ръка разстояние, вдигна крака и слагайки ги върху корема му, се отблъсна от него. Знаеше, че не го е наранила, беше твърде силен. Успя да стигне до края на басейна, преди той да я настигне.

Излезе от водата, искаше да се откаже, докато все още имаше една точка преднина. Джаред я остави и продължи да плува сам. Корин се отпусна на тревата, галена от мекото слънце.

Прекараха деня много по-приятно, отколкото тя си мислеше, че ще бъде. Само да не бяха онези моменти на пикника. Господи, колко се ужаси, когато Джаред поиска да вземе Майкъл! Това беше първият път, когато проявяваше някакъв интерес към бебето. Ами ако е видял същото като Акила? Но явно не бе забелязал приликата.

Беше уверена, че нещата между тях са безнадеждни. Имаше твърде много думи, които не можеха да си простят, твърде много гняв и натрупана обида.

Лежеше там и тъжно размишляваше, затова и не чу, когато Джаред излезе от водата и седна до нея. Бавно и нежно взе ръката ѝ.

— Днес се помирихме, нали, Колина?

— И за какво ни е това помирение — въздъхна тя, на път да се разплаче. — Знаеш, че не можем да останем заедно. Каза, че никога няма да ми простиш, Джаред, а и аз вече се изморих да ти доказвам невинността си.

— Корин, не засягай пак тази тема.

— Виждаш ли? Толкова си твърдоглав, че дори не искаш да ме изслушаш. Искам да ме пуснеш да си вървя, Джаред. Няма смисъл да оставаме заедно повече.

— Не.

Изражението му беше непоколебимо.

— Тогава кога? Когато се измориш да си играеш с мен? Аз не съм играчка!

— Ти си ми съпруга, по дяволите!

— Жена ти е проститутка, спомняш ли си?

Видя как очите му станаха тъмносиви и веднага съжали за подигравката си. Той се протегна и я хвана за раменете.

— Да, спомням си. Яде ме отвътре всеки ден от живота ми. — Погледна я остро за секунда, после я пусна и стана.

— Имаше време, когато... — нямаше да се издаде, че постоянно е мислил за брачната им нощ когато ни беше приятно заедно въпреки гнева между нас. Защо вече не е така? Защо винаги трябва да отваряме старите рани?

— Сега всичко е различно — тъжно отвърна тя.

— Откога?

— След като...

О, Господи! След като се влюбих в теб!

Корин извърна лице и се разплака. Обичаше го. Но не можеше да му го каже. Никога, никога нямаше да узнае, че има такава сила над нея.

— Не ми отговори, Корин — клекна той отново до нея. — Какво се е променило сега?

Тя скочи на крака и изтича към коня си.

— Ще ми отговориш ли? — Джаред се беше приближил зад нея, но тя не можеше да го погледне.

— Престани да се държиш като дете. — В гласа му долови сдържан гняв.

Тя се обърна и срещна очите му.

— Ще ми позволиш ли да се облека?

Като разбра, че няма да му отговори, Джаред се извърна и се отдалечи. Корин бързо се облече и се качи на коня си. Тръгна обратно към долината, без да го изчака. Вече не забелязваше красотата около себе си. Сълзи заслепяваха очите ѝ.

Джаред беше жесток без да го осъзнава, арогантен и твърде горд. Не беше ли и тя някога такава? Нима сега плащаше за собствените си постъпки?

Все още беше шокирана от факта, който беше проумяла — обичаше Джаред, но тази любов само щеше да я накара да страда.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ОСМА

На следващата сутрин, след като нахрани Майкъл, Корин грижливо избра какво да облече. Избра сутрешна рокля в жълто с волани. Прибра косата си с панделка от същия плат. Жълтото беше един от любимите ѝ цветове.

Удовлетворена от външния си вид, тя отиде до кошчето и целуна Майкъл, а после се отправи към кухнята. Акила беше сама и разрязваше кокосовия орех, който Леонака ѝ беше дал вчера. Тя вдигна глава и се усмихна.

Корин се приближи до масата и нехайно попита:

— Виждала ли си Джаред?

Акила отново забодде поглед в това, което правеше.

— Той отишъл, Колина.

— А? Каза ли по кое време ще се върне?

— Няма върне днес. Нито пък утре, мисля. Не знам кога.

Корин усети, че сърцето ѝ се изпълва с мъка.

— Не знаеш ли? Къде замина?

— Обратно в Хонолулу.

Раменете ѝ се отпуснаха и тя колебливо попита:

— Каза ли нещо преди да тръгне? Остави ли някакво съобщение за мен?

Акила поклати глава.

— Съжалява, Колина.

— Не толкова, колкото аз — прошепна Корин и излезе от стаята.

Целия ден не беше на себе си, движеше се като сомнамбул.

Джаред влезе в офиса си на Кинг стрийт и се насочи право към сейфа, до шкафовете с документи. Извади от джоба на сакото си две тънки кутии и една квадратна. Сложи ги в сейфа и го заключи. Вчера пристигна твърде късно, за да направи тези покупки, но посети бижутерите рано тази сутрин.

В дългата кутия бяха блестящите бели перли за сестра му. Малиа винаги се радваше на подаръци, а настроението ѝ се нуждеше от драстична промяна. Беше сигурен, че перлите ще я благоразположат.

Надяваше се да се помири и с Корин. За нея беше купил опали, нанизани в два реда, които стояха по-екстравагантно.

Беше ѝ купил и едно златно сърце, върху което помоли бижутера да напише: — *Ще се ожения за теб, този път от любов.* Добре знаеше какво означава това. Дали щеше да разбере дълбочината на чувствата му? Молеше се да стане така и да могат да започнат всичко отначало.

Някой почука силно на вратата и Джаред вдигна глава в момента, в който Ръсел Драйтън влезе в стаята. Джаред знаеше, че не би трябвало да е толкова изненадан. Защо ли беше предположил, че Драйтън отдавна си е заминал?

— Значи най-накрая реши да се появиш — подзе Ръсел.

— Какво правиш тук, Драйтън?

Ръсел стоеше точно пред бюрото му и го гледаше втренчено.

— Корин я няма вече цял месец и не бе трудно да се сетя, че ти си я скрил някъде. Искам да знам къде — каза той, сложи длани на бюрото и се наведе напред. — Няма смисъл да отричаш. Искам да знам къде е.

Джаред кисело се усмихна.

— Нима наистина очакваш да ти кажа?

— За Бога, Бъркет, по-добре го направи! — изкрещя Ръсел. — Веднъж провали плановете ми, но сега искам да се уверя, че няма да го сториш пак.

На Джаред му стана забавно.

— Може би си забравил, че Корин ми е съпруга?

— Тя не може да те понася, Бъркет. Ще ми благодари, ако я направя вдовица — присмя се Ръсел.

Джаред твърде късно забеляза пистолета, който Драйтън извади от джоба на самото си. Очакваше да чуе изстрел, но такъв не последва. Разбра, че Ръсел иска да се понаслаждава на триумфа си.

— Значи не си безгръбначният глупак, за какъвто те мислеше Самуел Бъроуз, а?

— Едва ли — Ръсел се зарадва на шанса да докаже себе си. — Корин проявяваше интерес само към такъв тип мъже, така че се преструвах. Ще се сблъска с истинската ми същност, когато се оженим.

— Ако се омъжи за теб!

— О, ще го направи. Може и да не ме обича, но ще я убедя, че се нуждае от мен. Жалко, че не успях да те застрелям пред църквата. Щеше да се спести толкова време и щях отдавна да имам парите на Корин. Като говорим за пари, дай ми всичко, което имаш тук.

Джаред най-накрая осъзна думите му. Ръсел беше разорен. Той беше и негодникът, който се опита да го убие в деня на сватбата му. Джаред се ядоса на себе си, че е взел инцидента за случайност.

В този момент обаче трябваше някак си да спре Ръсел и да отвори последното чекмедже на бюрото. Там държеше пистолета и щеше да се чувства много по-сигурен, ако има свободен достъп до него.

— Ще трябва пак да те разочаровам. Боя се, че имам само няколко долара тук.

— Не ми излизай с тия — намръщи се Ръсел. — В един сейф винаги има пари, а твоят е голям. Отвори го.

— Вътре има само документи — спокойно отвърна Джаред. Не искаше да става от бюрото си. — Договори, счетоводни книги, такива неща. Няма пари.

— Покажи ми, по дяволите! — изрева нетърпеливо Ръсел.

Джаред стана и бавно отвори сейфа. Ръсел го беше последвал от другата страна на бюрото и му правеше знак да отвори повече вратата на сейфа, за да види добре какво има вътре, без много да се приближава до Джаред. Вътре бяха кутиите, които прибра по-рано, две купчини с документи и в дъното на рафта — две пачки с дребни банкноти, равняващи се на не повече от хиляда долара.

— Така си и мислех — озъби се Ръсел. — Дай ги насам.

Джаред извади парите, но продължаваше да ги държи, докато заключаваше сейфа.

— Предпазлив си, макар че ти остава малко живот, а? — изсмя се Ръсел, докато чакаше Джаред да се изправи. — Може би си мислиш, че все пак няма да го направя? Но ще видиш. Сега ми кажи къде е Корин.

— И защо да ти казвам, след като така и така ще ме убиеш?

Ръсел се ухили.

— Прав си, разбира се. Няма значение. Тя ще се върне в града, веднага щом научи за смъртта ти. Дай ми сега парите.

Джаред протегна ръка и щом Ръсел посегна към парите, го събори на земята. Слабият мъж остана зашеметен за миг и Джаред се възползва, за да изблъска оръжието от ръката му.

Джаред се вгледа в пистолета, изгаряше от желание да го насочи към Ръсел и да стреля. Изкушението беше силно, но той все пак го надви.

Ръсел гледаше как Джаред се колебае дали да използва оръжието. Очите му се ококориха от страх, стомахът му се преобърна. Най-накрая Джаред блъсна оръжието надалеч, сграбчи Ръсел за реверите и го вдигна. Стовари юмрук върху носа му и отново го повали. Ръсел бързо се изправи, проумявайки, че онзи е решил да го убие с мечешките си лапи. Носът му май беше счупен. Не успя да се наведе достатъчно бързо, за да избегне следващия удар. Усети, че челюстта му изщрака. Последва друг юмрук в стомаха и ребрата.

Опита се да стане, но изпъшка, спъна се и падна на лице.

После отново опита. Най-накрая се изправи, но две здрави ръце го стиснаха за врата и въпреки че с всички сили се опитваше да се освободи, не успя. Някакви светлини го заслепиха и му се стори странно, че си помисли за Господ преди да умре.

Но не беше мъртъв. Лежеше на пода като купчина изпочупени кости. Джаред стоеше над него с въже в ръцете.

— Няма да те убия, Драйтън, но ако отново те видя, не бих се поколебал.

Китките и глезените му бяха стегнато вързани. Почти в безсъзнание от болката, успя да чуе студения, безмилостен глас:

— Ще те закарам на пристанището и ще те хвърля на първия кораб, който отплава. Ще трябва сам да си заработиш билета, защото не смятам да съм чак толкова щедър.

Джаред вдигна Ръсел и го прехвърли през рамо. Изнесе го от офиса и го сложи в колата си. Леденосиви очи се взряха в неговите.

— Считай се за щастливец днес, Драйтън — наистина щях да те убия. Никога повече не се връщай тук. В мига, в който стъпиш на този остров, ще съм уведомен и ти ще си мъртъв.

Колата потегли. Ръсел не се съмняваше, че ще стане точно така. Нямахше да се върне никога. Искаше парите на Корин и даже от доста време се надяваше, че ще ги докопа. Но дори едно такова състояние не си струваше риска.

Нанеки се върна в къщата на Джаред на северния бряг, напълно убедена, че ще остане, Флоранс трябваше да освободи стаята на Нанеки, което означаваше Корин да се върне в спалнята на Джаред. На Нанеки въобще не ѝ се понрави присъствието на Корин в стаята на Джаред.

Корин предположи, че Джаред сам е повикал любовницата си. Не беше толкова невъзможно. Вероятно се беше отказал от Корин след последното им спречкване при водопада и искаше любовницата да затопли леглото му.

Нанеки пое задълженията си и прекарваше доста време с Акила в кухнята. През свободните си часове беше със сестрата на Джаред. Двете станаха неразделни и Малиа започна да се държи надменно.

На Корин ѝ се случиха ред странни неща, които тя не можа да пренебрегне. От време на време ѝ се гадеше от храната, докато другите се чувстваха добре. Не спираше да се пита какво ѝ става. А на следващата вечер, когато се върна в спалнята на Джаред, видя една голяма стоножка да пълзи изпод леглото. Размерът и отвратителният вид на отровното насекомо я накараха да изпищи и да побегне от стаята.

За щастие, Майкъл спеше при Флоранс. Акила дойде с метла и уби гнусната твар. После, по настояване на Корин, претърси стаята и откри още три, дори една в леглото. Тази нощ Корин не можа да заспи.

Можеше и да не обърне внимание на една стоножка, защото Акила ѝ обясни, че понякога се промъкват в къщата. Но четири? И всичките в нейната стая? Явно, някой се опитваше да я накара да се чувства натрапница...

Няколко дни подред след този инцидент, Корин претърсваше стаята си основно преди да си легне.

След време Корин стана още по-тъжна. Защо Джаред не ѝ изпращаше съобщение? Като че ли напълно беше забравил за нея и за къщата си на северния бряг. Какво толкова го задържаше в Хонолулу?

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА

Корин беше станала доста добра на сърф. Имаше навик да излиза рано всяка сутрин, когато вълните бяха достатъчно високи и да се прибира веднага щом Малиа и Нанеки влизаха с дъските си във водата.

Вече открито отбягваше Малиа, въпреки че знаеше, че Нанеки ѝ влияе и именно тя я беше настроила враждебно.

Една ясна, слънчева сутрин Флоранс изведе Майкъл навън, за да гледа как майка му кара сърф. Корин, седнала на брега, му се усмихна и помахала. Беше навършил шест месеца, изглеждаше очарователно пухкав. Не беше очаквала, че това дете ще е светлината в живота ѝ.

Отново писа на баща си, но знаеше, че ще мине около месец, докато получи отговор. Описа му преживяванията си, без да спомене нищо за това, че стои там като затворничка, защото в противен случай знаеше, че баща ѝ би дошъл за нея. Но му каза, че се е влюбила в съпруга си. Все пак ѝ беше баща. Можеше ли да ѝ помогне? Вероятно не.

Толкова беше вгълбена в мислите си, че не забеляза кога Малиа и Нанеки бяха влезли във водата. Но смехът им привлече вниманието ѝ и тя се намръщи. Погледна към къщата и видя, че Флоранс и Майкъл са все още там. Ноелани също беше при тях. Поне това подозрение вече не ѝ тежеше. Акила я беше уверила, че малкото момиченце не е дъщеря на Джаред. Разказа на Корин за съпруга на Нанеки — Пени. Беше наистина тъжно, че е загубила съпруга си толкова скоро след сватбата, но това, че си искаше Джаред обратно, попречи на Корин да ѝ съчувства за дълго.

Тя помахала на Флоранс и започна да се отдалечава от брега. С крайчеца на окото си видя, че и Малиа щеше да хване същата вълна. Корин не се оттегли. Имаше лошо предчувствие, но вече ѝ бяха писнали перченията на Малиа.

И двете се изправиха почти по едно време, но после Малиа започна да я бутала и двата сърфа се удариха. Корин загуби равновесие и

падна надясно. Дъската я блъсна право надолу, после нещо я удари отзад, тя се отпусна безсилно и тялото ѝ се понесе към дъното.

Някой плачеше жално. Не бяха риданията на дете, а на млада жена. Кой? Корин понечи да отвори очи, но остра болка я прониза в главата и тя още повече стисна очи. Болката нетърпимо пулсираше. Стори ѝ се, че всеки момент ще изгуби съзнание. Все още чуваше риданието като отдалече и гласове, които успя да разпознае.

— Беше много странно това сблъскване на двата сърфа днес. — Гласът принадлежеше на Флоранс.

— Кои сърфове? — Корин разпозна сега плътния глас на Акила.

— На Кори и на Малиа — отвърна Флоранс. — Когато дъските се удариха, Кори падна настрани, а Малиа — назад. После един от сърфовете изхвърча право нагоре и, Господи, бях ужасена, когато го видях да пада точно там, където Кори беше потънала. Когато не я видях да изплува, се втурнах натам, но Малиа я издърпа на повърхността. Тя спаси живота на Кори.

— Аз... аз не исках тя да се нарани — Малиа продължаваше да хлипа.

— Разбира се, че не, скъпа — успокояваше я Флоранс. — Стана случайно.

— Съмнявам се — изръмжа Акила.

Корин се изненада от гнева в гласа на Акила и се опита да отвори леко очи. Двете по-възрастни жени стояха отляво на леглото ѝ, срещу Малиа, която плачеше, закрила очи с ръцете си. Акила насочи обвинителен пръст срещу момичето.

— Ти отиде твърде далеч този път, Малиа! Караш ме срамува, затова че отгледала теб.

— Какви ги говориш, Акила? — шокирана, прошепна Флоранс.

— Не случайност. Малиа кара сърф цял живот.

— Не исках да се нарани — Малиа отново се разрида. — Исках само да я изплаша!

— Тя може да умре, и защо? Защото ти ревнуваш брат си.

— Боже Господи! — ахна Флоранс.

— И мисля това не първи път, а, Малиа? — продължи Акила, като изказваше на глас смътните подозрения на Корин. — Аз не искала

повярва ти сложила онези стоножки в стаята на Колина. Аз казала, не, моя Малиа не така лоша. Но грешила!

— Нанеки каза, че няма никаква опасност. Затова сложихме най-големите, които намерихме, за да сме сигурни, че тя ще ги види.

— Моя дъщеря помогнала теб? И двете виновни. Ужасно нещо!

— Искахме само да я изплашим, за да си замине!

— Тя замине? Твой брат държи нея тук.

— Какво?

— Ти чула, Малиа! Тя иска отиде, но той не пуска нея.

— Но тя не е достатъчно подходяща за Джаред. Тя...

— Малиа, ти сляпа точно като Ялека! — сопна се Акила. — Може ли не вижда Колина не лоша?

— Вярно е, Малиа — проговори Флоранс. — Корин беше толкова ядосана на брат ти, че планира целия фарс още преди да дойдем в Хавай. Казах ѝ да не го прави, но тогава все още беше много твърдоглава. Всичко беше добре изпипана уловка, за да повярват хората, че е... — направи пауза, все още не можеше да изрече думата. — ... неморална жена.

— Водила е мъже в стаята си.

— Да. Напиваше ги и ги изпращаше да си вървят, като им даваше обещания за следващия път. Но не е имало следващ път, защото никога не се срещна с един и същ мъж два пъти. Единственият мъж, с когото е била по... по този начин — е брат ти.

Настъпи тишина, а после Малиа тихо промълви:

— Тя ми каза, но аз не ѝ повярвах.

— И брат ти също. В това е трагедията.

— Джаред сигурно я обича, след като иска да я задържи, въпреки това, което си мисли, че тя...

Флоранс въздъхна.

— Вярвам, че да, но никой в действителност не знае какво се върти в главата му.

— Толкова съжалявам — прошепна Малиа.

— По-добре кажи това Колина — грубо я посъветва Акила.

— Ще го направя. Аз не знаех. И не съм искала да я нараня.

— Всичко е наред, Малиа — прошепна Корин.

И трите се обърнаха към нея.

— Значи си будна? — усмихна се с облекчение Флоранс.

— Така изглежда.

— Не се опитвай да ставаш. Имаш голяма цицина на главата, но изглежда това е единствената ти рана. Никъде другаде не те боли, нали?

— Не.

— Изпратих да повикат лекар. Той живее Халейва, така че доста докато дойде тук — каза Акила.

— Не беше нужно — запротестира Корин.

— Разбира се, че е. Доста ни изплаши — сурово отвърна Флоранс. — Едва ли вече ще те пусна да караш сърф.

— Не ставай смешна. Беше... злополука.

Всички замълчаха. Корин погледна към Малиа. Момичето стоеше с наведена глава и се страхуваше да я погледне.

— Наистина всичко е наред, Малиа. От известно време съм будна и чух всичко. И колкото се отнася до мен, беше случайност. Ще забравим за това.

Малиа смутено вдигна глава.

— Извинявай, Корин.

— Знам. Може би отсега нататък ще бъдем приятелки.

Малиа вяло се усмихна, обърна се и излезе от стаята.

Акила тръгна след нея, а Корин извърна лице към Флоранс.

— Трябва да направиш нещо вместо мен, ако докторът каже, че се налага да остана на легло няколко дни.

— Разбира се, скъпа.

— Утре помоли Акила да те заведе до най-близкия магазин. Имаше няколко в Уахиава, спомняш ли си? Искам да купиш коледен подарък за Джаред вместо мен. Нещо наистина специално.

— А откъде да намеря пари?

— Вземи рубините ми... не, диамантите, по-ценни са. Вземи ги всичките, огърлиците, пръстените, гривните.

— Но, Кори, тези диаманти струват цяло състояние!

— За Бога, не ми пука за парите. А и така или иначе няма да ти дадат истинската им стойност. Но колкото и да вземеш, похарчи всичко. Това е първата Коледа на Майкъл. Купи му много играчки и някакви дрешки, ако можеш да намериш. Твърде бързо му омаляха старите.

— Вземи и нещо за Акила и Малиа, и нещо хубаво за Нанеки и дъщеричката ѝ. Коледа е, не трябва да таим злоба. И не забравяй себе си. Но най-важното е да намериш страхотен подарък за Джаред.

— Никога преди не съм купувала подарък за мъж.

Корин се намръщи.

— Само да можеш да стигна до града! Търси пръстен или... а може би платноходка...

— Кори!

— Не, предполагам, че няма да намериш в Уахиава. О, не знам. Просто намери нещо специално. Трябва да е подарък, който да му хареса.

— Ще опитам, скъпа. Сега си почивай.

Флоранс поклати глава, докато затваряше вратата. От доста време не беше виждала Корин толкова развълнувана. Кой би предположил, че тя ще се влюби тъкмо в мъжа, когото всички си мислеха, че мрази?

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТА

Джаред изпрати съобщение, че организира Коледно парти и всички бяха заети с приготовленията цялата седмица. След двата дни, които прекара на легло, докторът разреши на Корин да се включи в общата работа.

В сряда донесоха прасето, огромно животно, което трябваше да се превърне в пържоли. Рибата и ананасите пристигнаха в петък. Донесоха още пилета. Кокосови орехи събираха от брега, както и водорасли, които щяха да се ядат сурови. Корин беше смаяна от планините от храна.

От конюшната бяха извадени дълги, ниски маси, за да се почистят и покриват с листа сутринта преди Коледа. От склада изнесоха огромни казани. Рибата — съомга и сепия, както и раците, щяха да сервират сурови, но все пак отне часове докато се нарежат и приготвят, особено съомгата, която мариноваха с парченца чесън и подправки. Пилетата вряха цял ден. Ананасът беше нарязан и сложен в лед. Корин помогна при правенето на кокосовия пудинг.

В коледната вечер Корин и Флоранс украсиха малко борче в гостната. Малиа им помогна като закачи няколко дървени играчки на дървото. Под него наредиха подаръците, включително и едно прекрасно испанско седло за Джаред.

Тази нощ Корин си легна доста притеснена. Дори не взе Майкъл при себе си за утеха, мислейки си, че Джаред може да се върне посред нощ.

Страхуваше се. Защо толкова дълго не си беше идвал? Дали заради работа или заради нея? Още ли беше ядосан?

— Хайде, Кори, някои от гостите вече пристигнаха.

Корин се размърда в леглото и се извърна да види Флоранс, която подаваше глава през вратата.

— Какво каза?

— За Бога, почти единадесет е.

Корин се намръщи.

— Спах зле.

— Но затова пък денят ти ще е прекрасен, така че ставай. Някои от съседите дойдоха, Джаред също.

— Джаред е тук? — внезапно се надигна Корин.

— Да. Довел е и някои от работниците — около двадесет. Също и Леонака. Типично по мъжки започнаха с алкохола. Партито довечера ще е доста лудо, щом започват да пият още отсега.

— Ела да ми помогнеш тогава.

— О, не мога — поклати глава Флоранс. — Акила наглежда Майкъл в кухнята, но трябва да го пазя. Господи, напълнили са пет казана с тази лигава смес от пои.

— О, стига — Корин се засмя, вече въодушевена. — Виждала съм те да ядеш пои, когато си мислиш, че никой не те гледа. Така че можеш да престанеш да се преструваш, че не ти харесва.

— Е, не е чак толкова лошо, омесено със сметана и захар — призна си Флоранс. — По-добре побързай, скъпа. Акила иска да набереш цветя и да украсиш масите.

Щом Флоранс затвори вратата, Корин скочи от леглото. Вече бе намислила какво ще облече. Туниката в червено, бяло и зелено — коледният подарък на Акила. Стоеше ѝ плътно прилепнала и имаше ниско деколте, поръбено с бяла панделка. Смяташе да си сложи рубин с дълга верижка, който много щеше да подхожда на туниката. Косата ѝ искреше с медни, златисти и жълти отблясъци. Остави я разпусната, тъй като явно това беше стилът на местните жени.

Отиде направо в зимната градина, откъдето можеше да гледа навън, без да я забележат. Веднага забеляза Джаред, стоеше сред група хавайци в края на двора близо до брега.

Носеше бяла ленена риза, жълтокафяво сако и бричове. Беше прашен от пътя, но все пак толкова елегантен, че сърцето ѝ потръпна.

Беше мъж, с който нямаше да се справи, ако не използва женските си хитрости, мъж със силна воля. Въпреки това беше влюбена в него. Какво се беше променило в нея?

Много добре знаеше как любовта наранява. Но не познаваше повълнуващо чувство от това.

Да, чувствата ѝ се бяха променили. А неговите?

Някои от мъжете тръгнаха към брега, но Джаред остана да си свали ризата. Внезапно Корин забеляза Малиа, която изтича към него и

го хвана за ръката. Започна да го дърпа към къщата и Корин чу развълнувания ѝ глас.

— Хайде! Искам да отворя подаръците си. Жена ти искаше да изчакаме, докато си дойдеш.

— Не мога да повярвам, че си в такова добро настроение.

— И защо не? — укори го тя. — Коледа е. Донесе ли ми нещо?

Корин изведнъж се изплаши да се изправи пред него, защото можеше да е още сърдит. Затова бързо отиде в кухнята. Там цареше голямо оживление и суетня. Някои от братовчедите на Акила бяха дошли от Кахуку да помагат. Акила приготвяше пилетата с ориз и печеше сладки картофи.

Само тя липсваше там, но къде другаде можеше да отиде, за да избегне Джаред? А ето, че Малиа подаде глава на вратата.

— Лельо, ела да си починеш — каза възбудено тя. — Хайде, Колина, Ялека си е вкъщи!

Джаред се появи на прага и очите им се срещнаха. Но изражението му беше неразгадаемо. Не можа да разбере какво чувства. И тогава Малиа отново сграбчи ръката му и го задърпа към гостната, а Акила побутна Корин след тях. Флоранс и Майкъл вече бяха там и гледаха малкото борче.

— Чия беше идеята за това? — попита Джаред като видя дръвчето.

— Колина предложи — обади се глезено Малиа. — Хареса ми и вече всяка година ще го правим.

— А това откъде се появи? — и той измъкна седлото изпод борчето.

— Това е за теб, от Колина.

Джаред бавно се изправи и погледна Корин право в очите. Изражението му беше сурово и обвиняващо. Къде беше сгрешила? Погледът му я накара да заплаче и тя изхвърча от стаята.

След няколко минути Джаред влезе в спалнята им.

— Защо, по дяволите, плачеш?

Тя се опита да се извърне, но той бързо я задържа.

— Не знам защо плача. Мислех, че коледното дърво ще ти хареса но — не. Мислех, че подаръкът ми ще те зарадва, но съм сгрешила. Нямахте те близо месец, а когато се върна, дори не дойде да ме поздравиш.

След дълго мълчание гласът му прозвуча меко.

— Не дойдох при теб, защото не бях сигурен, че би искала.

Гласът му я изненада.

— А и седлото ми харесва.

Внезапно в гласа му отново прозвучаха студени нотки.

— Но това е най-меката кожа, която съм виждал и сигурно е скъпа. Искам да знам как си го платила.

Тя внезапно проумя това, което Джаред си мислеше.

— Нима ми имаш толкова малко доверие?

— Знам, че нямаш никакви пари, Корин, защото те са у мен. Как си купила това седло, ако не си...

— Дори не смей да го изречеш, Джаред! — ядосано го възпря тя.

— За твое сведение, Флоранс купи седлото вместо мен, защото аз бях на легло. Да не искаш да кажеш, че гвернантката ми се е продала? Станат си непоносимо вулгарен!

Той потрепна при думите ѝ.

— Какво искаш да кажеш с това, че си била на легло?

— Недей да сменяш темата!

— Отговори ми!

— Нищо сериозно. Имах малка злополука, която завърши с цицина на главата ми, това е.

— И сега си добре? — Джаред очевидно си отдъхна.

— Да. Но се учудвам каква е тази загриженост за здравето ми, след като преди минута ме обвиняваше безмилостно?

— За Бога, какво друго можех да си помисля? Знаех, че нямаш никакви пари, защото ги изтеглих преди да дойдем тук.

— Продадох всичките си бижута — сопна се тя. — И без това имах повече, отколкото са ми нужни.

— За Бога, Корин, извинявай.

Беше твърде обидена, за да му прости толкова бързо.

— Едва ли си искрен, по-скоро мислиш, че наистина съм се продала. Сега ми се ще да не бях се разделяла с диамантите си, въпреки че тогава не ми пукаше. Искях само да ти купя нещо хубаво. Май съм по-голяма глупачка и от теб, Джаред Бъркет!

— Добре де, Корин, какво друго можех да си помисля? Никога не би ми хрумнало, че можеш да се разделиш с бижутата си. В покер

клуба не носеше никакви от страх да не ги загубиш на залагания. Смятах, че бижутата са важни за теб.

— Някога бяха, когато баща ми държеше парите ми. Но сега съм богата и вече не ми пука за тях, защото винаги мога да си купя още.

Изражението му стана напрегнато. Не искаше повече да спорят и излезе от стаята, но бързо се върна с една дълга кутия, която хвърли на леглото.

— Това е нещо, което мислех, че ще ти хареса, но явно съм сбъркал.

Джаред напусна стаята, а Корин колебливо се приближи до леглото и отвори капака. Видя разкошните опали, които проблеснаха с огнените цветове на дъгата и от очите ѝ отново рiekнаха сълзи. Бавно свали верижката с рубина и си сложи опалите. Стисна ги в ръце и ги допря до бузата си — бяха студени.

— О, Джаред, защо непрекъснато трябва да се караме?

Денят беше започнат толкова лошо. Но беше Коледа и Корин реши да се наслади на останалата част от празника. Замисли се за Майкъл и за подаръците, които трябваше да отвори, и настроението ѝ се повиши.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЪРВА

Гощавката продължи през целия ден, а гостите не преставаха да идват. Повечето отидоха да плуват, дори организираха и малко състезание по сърф. Корин се запозна с толкова много хора, че беше невъзможно да им запомни имената. Даваха ѝ *лие*, докато в един момент престана да се вижда от уханните венци и се наложи да ги сваля.

Група хавайци неуморно свиреха на китари, а щедро разливаната бира поддържаше настроението им. Всички бяха много весели, а Корин установи, че непрекъснато се смее. Истинското празненство, на което всички заедно седнаха на масата, започна едва късно следобед. Почти всички приятели на Джаред дойдоха, но Корин не се чувстваше неловко. Оглеждаха я любопитно и се чудеха за отношенията ѝ с Джаред, но тя не позволи това да ѝ развали празника.

На масата Джаред седна до Корин, но не си размениха повече от няколко изречения.

Пиенето и веселието продължиха и след това. Джаред стана, а Корин остана на масата при Флоранс и Майкъл. Хавайците прехвърляха детето от ръце на ръце. Леонака се присъедини към тях за момент, за да наблюдава как Малиа и другите момичета танцуват. Носеха поли от нарязани листа, а венци украсяваха вратовете и главите им.

След залеза из цялата градина накачиха фенери и празненството продължи. Някои плуваха, други караха сърф на лунна светлина и Корин разбра, че празникът ще трае цяла нощ.

Седеше и наблюдаваше сърфистите. До нея се приближи малко по-възрастна жена и се представи като Даяна Калан. С няколко години по-млада от Джаред, тя беше доста хубава, със светлокафява коса и сини очи. Корин се почувства объркана не знаеше какво да каже, когато Даяна внезапно я изненада.

— Предполагам си чула, че всички смятаха, че един ден Джаред и аз ще се оженим?

Корин задържа дъха си, преди да отговори.

— Не, не бях чула...

— О, скъпа, извинявай. Сигурно мислиш, че съм ужасна затова, че го казах така направо, но смятах, че знаеш. Исках да го преодолеем, в случай, че се чувстваш неудобно да разговаряме.

Корин се опита да реагира подобаващо.

— Джаред молил ли те е да се омъжиш за него?

Даяна се усмихна.

— За щастие — не. Нашето беше по-скоро мълчаливо споразумение. Винаги отлагаше да ме попита. И по-добре — тя снижи тон. — Боях се от деня, в който ще го направи.

— Не разбирам.

— Виждаш ли, аз израснах с Джаред. Семейството ми имаше къща по-нагоре по брега и прекарваме шест месеца тук всяка година. Джаред и Лео ми бяха като братя. Можеш ли да си представиш перспективата да се омъжиш за мъжа, когото приемаш като свой брат?

— Значи не си искала да се омъжиш за него?

— Да. Успокоих се, когато се върна от континента и ми каза за теб. Мисля, че съм единствената, на която се довери. Всъщност, разказа ми всичко, което беше направил. Беше доста нещастен, когато си дойде и, сигурна съм, съжаляваше за поведението си. Когато до него стигнаха слуховете за теб, го виждах как изгаря от ревност. Опитваше се да скрие чувствата си, но аз знаех.

За първи път Корин почувства огромно смущение от фарса, който беше изиграла.

— Сигурно мислиш, че съм ужасна жена.

— Наистина не знаех какво да си мисля. Но след като знаех какво е извършил Джаред, не можех да те виня. А и това беше само слух, а към слуховете трябва да се отнасяме скептично.

— Но Джаред не го направи.

— Е, Джаред често реагира със сърце, а не с разум. От момента, в който те видях, разбрах, че не си направила това, за което говорех. Но Джаред не притежава женската интуиция. А и ревността може да разстрои здравето мислене.

— Трябва да ти пука, за да ревнуваш — отвърна Корин.

— Именно — Даяна натърти думата и се усмихна. Погледна Корин право в очите.

Корин я разбра.

— Радвам се, че се запознахме. Искане ми се да беше станало по-рано — усмихна се тя тъжно и въздъхна.

— Трудно ли ти е с Джаред?

— О, не е толкова държанието на Джаред, колкото непрекъснатите подозрения. Изглежда и аз съм обзета от ревност.

Погледът на Корин се насочи към Нанеки, която танцуваше сама и Даяна го проследи. Хавайката танцуваше красиво, съблазнително. Вниманието ѝ беше насочено изцяло към Джаред, който стоеше наблизо и я наблюдаваше.

— О, скъпа...

Корин се обърна към Даяна.

— Какво има?

— Мислех, че Нанеки се е отказала от Джаред, но изглежда не е — намръщи се другата жена.

— Била му е любовница, нали?

— Е, да, за известно време. Но това беше преди да се ожени за теб. Мислех си, че... — провлачи тя.

— С Джаред няхахме меден месец — каза Корин.

Даяна я погледна право в очите и проговори:

— Може да ти прозвучи доста нахално, но трябва да те попитам нещо, което въобще не е моя работа. Обичаш ли Джаред?

— Да.

— Е, тогава ще трябва да се бориш за него — отвърна Даяна с блясък в очите.

— Какво искаш да кажеш?

— Ти си много красива жена, Корин. Ако Джаред знае, че го желаеш, няма и да си помисля да поглежда встрани. Друга жена не би имала шанс с него.

— Наистина ли смяташ така?

— Сигурна съм. Защо не започнеш още сега? Иди и отнеми вниманието му от Нанеки. Късно е и на никого не би му се сторило странно, ако двамата се оттеглите — намигна ѝ Даяна, а Корин се изчерви.

— Ами ти? — попита Корин, надявайки се, че отново ще я види.
— Скоро ли ще си тръгваш?

— За щастие — не. Едно от най-забавните неща в празненството е да си намериш място за спане. Почти всички остават до сутринта и помагат при почистването.

— Не го знаех.

Даяна се засмя.

— Хората ще се натъркалят из цялата къща, даже и в конюшната. А сега върви. Ще се видим сутринта, преди да си тръгна. Тогава можеш да се запознаеш с кавалера ми — Марк Карлтън.

Корин стана от масата и бавно се приближи до Джаред. Не знаеше как да го заговори. Нервно опипа гърдана си и разбра, че има прекрасно извинение, за да говори с него.

— Джаред?...

Трябваша му няколко секунди да откъсне поглед от Нанеки и да се обърне към нея.

— Искам да ти благодаря за опалите. Много са красиви.

— Ако ти харесват, радвам се. Ако ли не... — сви рамене, като че ли искаше да каже, че не му пука.

— Наистина ги харесвам, Джаред — бързо каза тя и добави: — Искрено!

Той я хвана за ръка и я отведе настрани до люлката. Защо беше толкова нервна?

— Опалите ти отиват — подхвърли небрежно Джаред без да я погледне. — Кожата ти е потъмняла, докато ме нямаше.

— Съжалявам, ако не ти харесва.

— О, не. Имаш тен, но косата ти е изсветляла. Изглеждаш екзотично!

— Харесва ли ти?

— За бога, нищо не може да накърни красотата ти. Наивна ли си или просто си търсиш комплименти?

Корин предизвикателно вирна брадичка и Джаред се изсмя.

— Не се ядосвай, само те подразних.

Тя се отпусна и реши да засегне въпроса, който наскоро доста я занимаваше.

— Защо не се върна толкова време?

За миг я погледна с любопитство, а после се обърна към океана.

— Имах неприятности около хотела. Един от работниците ми едва не загуби крака си при падане. Не можех да го оставя да лежи в

болницата, без да знам дали ще се оправи или не.

— Вече добре ли е?

— Да, но ще куца до края на живота си. След това някои други неща ме задържаха в града.

— Какви?

— Лични причини, Корин.

— Искаш да кажеш заради мен? — тя изведнъж скочи.

— Не, по дяволите — извика той с раздразнение. — Щом толкова искаш да знаеш, търсих Джон Пиърс. Имахме сметки за уреждане.

— Откри ли го?

— Напуснат е острова.

— Завинаги? — попита тя.

— Очевидно — отвърна той разочаровано. — Разбрах, че земята му е обявена за продан — после тонът му омекна. — Но стига за това. Акила ми каза, че доста си помогнала в приготовленията. Оценявам го. Изминалата седмица трябва да е била доста трескава за вас.

— Беше ми забавно.

— Сигурно си изморена след такъв дълъг ден. Отново я погледна с онези искрящи сини очи. Питаше ли я, или ѝ подсказваше друго?

— Аз бих си лягал вече.

— И аз — усмихна се тя.

Пожелаха лека нощ на гостите си и влязоха вътре. Промъкването през зимната градина беше трудно. Децата вече бяха заспали на голямата черга и канапетата. Джаред ѝ помагаше да заобикаля заспалите, а когато стигнаха до гостната видяха, че и тя е вече препълнена.

Коридорът към спалните беше тих и празен, Флоранс и Майкъл си бяха легнали доста по-рано. Малиа също не издържа дълго, от вълнение беше станала в зори.

Джаред спря пред спалнята на Флоранс, за да пожелае лека нощ на Корин. Беше решил да не я насилва. Тази сутрин направи ужасен гаф, доста глупав, и беше сигурен, че Корин все още е ядосана. Но тя се насочи към неговата стая и влезе. Изненадан, Джаред я последва. Тя отиде до нощното шкафче, запали лампата и свали гарденията от косата си.

Джаред бавно прекрачи прага като не сваляше очи от нея.

— Отново си се пренесла тук?

Тя го погледна престорено смирено.

— Надявам се нямаш нищо против.

— Не, разбира се — отвърна той, чудейки се как ще преживее нощта без да я докосва.

Корин продължи малко нервно, докато сваляше огърлицата си.

— Нанеки се върна. Тук е откакто ти замина, така че няма свободни спални. Не мисля, че е удачно с Флоранс да делим малката ѝ стая.

— Корин, казах ти, че нямам нищо против — прекъсна я той. — И без това тук ти е мястото.

Тя се обърна с гръб към него:

— Би ли разхлабил връзките на туниката ми?

Той се зае непохватно и скоро нежният ѝ гръб се разголи. Тилът ѝ беше толкова беззащитен, че му се искаше да се наведе и да го докосне с устни, да усети копринената ѝ кожа. Дали щеше да отскочи от него и да се разгневи? Той запази самообладание, обърна се и започна да се съблича.

Корин отиде до гардероба, туниката ѝ се свлече на земята; после свали и бельото си. Доста време си търси нощница, надявайки се, че Джаред поне ще я погледне. Накрая, като не можеше повече да се бави, избра една тъмнозелена от сатен.

Обърна се към Джаред преди да си нахлузи нощницата и видя, че я съзерцава като омагьосан. Усмихна се на себе си и отклони поглед. После много бавно плъзна нощницата надолу по тялото си.

Джаред стоеше вцепенен и я наблюдаваше как съблазнително се приближава към леглото и се пъха под завивките. Нима не знаеше какво му причинява?

— Няма ли да си лягаш, Джаред?

Гладът на Корин беше примамливо сладък и той разбра, че е стоял без да помръдне няколко минути. Свали останалите си дрехи и отиде до леглото.

— За бога, ясно ли ти е какво ми причиняваш? — остро запита той. — Не мога да издържам повече.

Тя не каза нищо, само бавно го обгърна с ръце и сложи глава на гърдите му.

Стори ѝ се, че ще умре от страст по него, от желание да го почувства в себе си. Това би било единственото ѝ доказателство, че той изпитва нещо към нея, дори и да беше само страст. Корин разкъса нощницата си и понечи да го притисне към себе си, но той я спря.

— Не ани, — каза той дрезгаво — искам да ти се насладя. Господи, колко копнях за теб, колко си мечтаех!

Бавно я отгласна назад и легна до нея, праметнал крак върху бедрата ѝ собственически.

И започна да я измъчва със сладки, нежни целувки, които я подлудяваха. Устните му докосваха нейните с дива страст, докато дланите му изгаряха кожата ѝ. Тялото ѝ жадуваше да се освободи, но той продължаваше с чудесното мъчение. Най-накрая, когато вече не можеше да издържа, тя хвана горещото му, кораво като стомана копие и го насочи към себе си.

Джаред изстена при докосването ѝ и се прехвърли върху нея.

— О, моя Колина... — промълви задъхано той.

Зарови устни в извивката на врата ѝ, докато в същото време пулсираше в нея. Само за секунди Корин се понесе и завъртя вихрено някъде навъзбог, към кулминационния момент на експлозията. Изживяването ѝ беше върховно, защото Джаред беше в нея в момента на блаженството — напълно споделиха разтърсващия миг.

Корин дълбоко въздъхна, когато Джаред се отмести настрани и я притегли към себе си. Не си казаха нито дума, а и не беше нужно.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ВТОРА

Корин се събуди късно и откри, че е сама. Бързо се облече и оправи леглото; в паметта ѝ оживяха всички мигове от снощи. Вдигна дрехите, които Джаред беше захвърлил на пода, дори не беше изпразнил джобовете си. От единия джоб извади няколко монети и бележници и ги сложи на нощното шкафче, а от другия — мачка кутия за бижута. Тя не устоя и я отвори. Голямото златно сърце, което блесна насреща ѝ беше прекрасно. Бавно прочете надписа.

Корин бързо затвори капака и я върна отново в джоба на сакото му. После напъха останалите неща в джобовете и го закачи на закачалката. Джаред не трябваше да разбере, че беше видяла медальона.

Развълнува се. Какво ли означаваше това? „*Ще се ожения за теб, този път от любов*“. Разбира се, че първия път го направи от съжаление. Но сега? „*От любов*“. Това означаваше ли, че наистина я обича?

— Тогава защо не ми даде сърцето? — прошепна тя на себе си.

Отговорът беше ясен. Беше променил решението си. Явно страстта беше продиктувала този надпис. Не любовта. Беше разбрал, че не я обича. Затова не искаше да ѝ даде златното сърце.

Корин прекара остатъка от деня в очакване на срещне Джаред. Но имаше още гости, на които трябваше да засвидетелства внимание, а и той беше непрестанно зает.

След вечеря, когато Джаред отиде до конюшната, Корин се наметна с един шал и излезе в задния двор. Седна на люлката, надявайки се, че Джаред ще дойде при нея, когато свърши. Не мина много време и тя го чу да преминава през предната градина и да влиза в къщата. Акила щеше да му каже, че е тук. Но той не дойде и Корин тръгна да го търси.

Джаред сложи колието със златното сърце в джоба си и се усмихна на излизане от спалнята. Надяваше се да открие там Корин,

но реши, че е отишла да се поразходи. Влезе в гостната да я изчака. Беше спокойно и тихо, гостите им си бяха тръгнали отдавна.

Чакането го изнервяше. Прекоси стаята и отиде до външната врата, отвори я и се вгледа в ясната луна. Спомни си за обещанията, които отдавна ѝ беше дал — за разходка по брега и още едно — да правят любов под звездите, облени от лунната светлина.

Изведнъж усети зад гърба си силното ухание на гардения — цветето, което Корин винаги носеше в косите си. Ръцете ѝ го обгърнаха, Джаред се усмихна и се извърна да докосне устните ѝ. Но тези устни не бяха на Корин.

Джаред се отдръпна, очите му потъмняха.

— Какво правиш, Нанеки?

Тя се нацупи.

— Е, тя не единствена, която може носи гардения. Защо ти не идва при мен вече?

— Сега съм женен и съпругата ми е повече от достатъчна.

— Тя не добра.

— Достатъчно, Нанеки — прекъсна я той студено и я отблъсна от себе си.

— Значи я обичаш?

— Да, по дяволите. Обичам я!

Тъжното ѝ изражение го накара да смекчи тона си.

— Виж, Нанеки, отдавна ти казах да си намериш съпруг. Защо не дадеш шанс на Леонака? Той те харесва.

— Леонака?

— Сякаш не знаеш!

Когато тя поклати отрицателно глава, Джаред продължи:

— Така е, защото никога не си го насърчавала. Обича те още от времето преди да се омъжиш за Пени.

Лицето ѝ светна.

— Леонака добър, силен мъж.

— Да, така е.

— Тогава утре заведе него на пикник. Това окуражи него, а?

Джаред се засмя.

— О, да, със сигурност. Сега отивай да си лягаш.

Джаред би трябвало да е засегнат, че Нанеки така лесно прехвърли чувствата си от него към друг мъж, но не беше. Той

обичаше Корин. Като не можеше повече да чака, излезе от къщата да я търси. Щеше да ѝ каже колко много я обича.

Но Корин не беше навън. Беше се заключила в спалнята им и плачеше на леглото, където снощи бе изпитала такова блаженство. Сега всичко това си беше отишло и нямаше да се върне. Защо трябваше да се появи точно в момента, когато Джаред и Нанеки се прегръщаха? Почувства сякаш някой ѝ изтръгна сърцето и без да надзърта повече, изтича в стаята и се заключи вътре.

Каква глупачка беше да повярва в щастieto. Любовта между Джаред и Корин принадлежеше на миналото.

След безполезно търсене, Джаред се върна и понечи да влезе в спалнята. Беше заключена.

— Корин?

— Върви си, Джаред!

Той объркано поклати глава.

— Отвори, моля те.

Корин скочи от леглото и се приближи до вратата, за да може той да я чува по-ясно. Как смееше да идва при нея, след като току-що е бил с любовницата си?

— Казах ти да си вървиш, Джаред. Снощи беше грешка, която никога вече няма да се повтори.

— Какво, по дяволите ти става? — изрева той, не можеше да повярва на това, което чува.

Гневът в гласа му я предизвика да отговори:

— Вразумих се, ето какво! Бях забравила колко много те мразя, но явно съм сгрешила.

„Господи, не можеше да е вярно — не!“ Колкото и да си повтаряше това, не му ставаше по-леко.

Сълзите ѝ отново бликнаха, тъкмо когато си мислеше, че е изплакала всичките.

— Не се шегувам, Джаред. Ще освободя стаята ти на сутринта. Но тази вечер върви при любовницата си! Не те искам, а тя ще те приеме с охота.

— Корин...

— Не! — спря го тя. — Достатъчно, Джаред. На сутринта или ще ме закараш до града, или сама ще стигна дотам.

Джаред отстъпи, смутен и ядосан. После гневът го обхвана напълно.

Два пъти! Беше го накарала да се почувства като пълен глупак два пъти. Винаги го е мразила. Но трети път нямаше да има. Щеше да я закара до града, да я придружи до кораба, за да е сигурен, че ще се качи. Да върви по дяволите Корин!

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ТРЕТА

Джаред отиде да извика Корин. Каретата беше готова и чакаше, а и багажът беше натоварен на каруцата. Само след няколко часа Корин щеше да напусне живота му. Би трябвало да се радва, че ще се отърве от нея и от гнева, който предизвикваше у него. Но не беше така, по-скоро се чувстваше отчаян.

Плачът на бебето го отведе в стаята на Флоранс. Знаеше, че ще открие жена си там. И двете се опитваха да успокоят детето, но безуспешно.

Джаред поклати глава, останал на прага.

— Всичко е готово, дами. Ще сваля долу и останалите ви неща.

— Не сега, Джаред — рязко отвърна Корин, без да го поглежда.

— Е, ще трябва да побързате, корабът ви тръгва след около три часа.

— Не ми пука за проклетия кораб! — обърна се тя към него. Очите ѝ се разшириха. — Майкъл е болен.

— Знаеш, че няма друг кораб чак до четиринайсти.

— Все едно — каза тя разсеяно и се извърна към детето.

— Изпратихте ли да повикат лекар?

— Тъкмо щях да тръгна — отговори Флоранс.

— Глупости. Мястото ти е при детето ти. Ще изпратя Сун Хо.

Джаред понечи да излезе от стаята, но Корин го спря.

— Искам д-р Брайсън. Майкъл го познава. И му кажи, че е спешно.

Джаред се намръщи.

— Къде се намира кабинетът му?

— На Алакеа стрийт.

— Добре, но искам да слезеш долу с мен. И двете като се суетите така около момченцето, сигурно го плашите.

— Не, ще остана тук.

— Хайде, Корин — подкани я Флоранс с многозначителен поглед.

— Добре — неохотно се съгласи тя. — Докато лекарят дойде. След като изпроводи Сун Хо, Джаред отиде при Корин в гостната.

— Може би едно питие би ти се отразило добре? — предложи той.

— Да, благодаря ти.

Тя седна на края на един стол, стисна ръце в скута си без да сваля очи от стълбите. Джаред ѝ хвърляше коси погледи, докато приготвяше напитките. Изглеждаше ужасена.

— Детето ще се оправи.

— Разбира се.

Подаде ѝ чашата и забеляза, че ръцете ѝ треперят.

— Какво му е?

— И ние не знаем. Изгаря от температура и не спира да плаче.

— Тези признаци се появяват толкова често. Сигурно не е нищо сериозно, Корин — опита се да я успокои той.

— Но може и да е! — сопна се тя. — Извинявай, Джаред. Просто се притеснявам за него.

— Да, виждам.

Корин потъна в мълчание, а Джаред продължаваше да я наблюдава. Искаше да я утеши. По дяволите, искаше да ѝ предложи любовта си.

— Корин, няма причина да си заминаваш на четиринайсти или по-късно.

Тя не го слушаше, чуваше само плача горе, който не секваше.

— Чу ли ме?

Най-накрая тя погледна към него.

— Какво каза?

— Казах, че няма причина да си тръгваш. Можеш да останеш тук.

— С теб?

— Да.

Очите ѝ станаха тъмнозелени и го пронизаха.

— И да те дяля с Нанеки и Бог знае с още колко жени? Не, благодаря.

— Да ме делиш? — попита той с изненада. — Не съм бил с друга жена, освен с теб, откакто се оженихме.

— Задръж си извиненията, Джаред — отвърна тя злобно. — Аз пък знам друго.

— Какво?

— Видях те! — извика тя и всичката ѝ стаена болка и гняв излязоха наяве. — Ти и любовницата ти се целувахте!

Джаред стоеше и я гледаше в продължение на няколко минути, но после всичко му се изясни. Засмя се.

— Не си разбрала. Онази нощ тя дойде закичена с гардения и аз помислих, че идваш ти. Целунах я, но разбрах грешката си и се отдръпнах. Искрах теб.

— Не вярвам... — Корин скочи, когато плачът на Майкъл се засили.

Тя изтича към стълбите, но Джаред я спря.

— Не искам да стоиш там горе, Корин.

Опита се да се освободи ръката си, но той я държеше здраво.

— Стига, Джаред. Той се нуждае от мен.

— Не ставай смешна, Корин. Флоранс може да се погрижи за него.

— Искам Майкъл.

— Ако е нещо сериозно, може и ти да се разболееш. Няма да го позволя.

— Не ме интересува дали позволяваш, или не! — звучеше като обезумяла. — Пусни ме!

— Престани, Корин — рязко каза Джаред. — Това, от което има нужда детето, е майка му. За бога, направо си обсебена от това момче. Не осъзнаваш ли?

— Обсебена! — изкрещя тя и се разплака. — Да, така е. Защото Майкъл е мой! Сега разбираш ли? Той е мой!

Джаред я пусна толкова внезапно, че тя загуби равновесие. Корин дори не забеляза болката в очите му, а изтича бързо нагоре по стълбите.

Той е мой! — Джаред чуваше вика ѝ отново и отново. Не „наш“, а „мой“ каза тя. Не изглеждаше да го е изрекла само защото е разстроена. Не, това доказваше подозренията му.

Бебето беше на Драйтън. Това беше единственото възможно обяснение на факта, че Корин го пазеше в тайна досега. Ако детето беше негово, Корин щеше да му разкрие истината.

Корин се отпусна върху един стол и тежко въздъхна. По вида ѝ личеше, че е изтощена.

— Ето, мисля, че и на двете ни е необходимо малко от това — промълви Флоранс, като влезе в стаята с бутилка и две чаши.

— Изпрати ли д-р Брайсън?

— Да.

— Знаеш ли, не разбирам защо го направих. След всички тези неприятности и лъжи да запазя Майкъл в тайна, аз просто му изкрещях истината в лицето. А дори не беше необходимо! Нямаше никаква опасност. Майкъл въобще не беше сериозно болен.

Д-р Брайсън доста се учуди, когато разбра, че цялото бързане е било за поникване на зъбче. На Майкъл просто му пробиваха венците.

— Не се тревожи за това, Кори. И без това беше време да узнае.

— Не казвай това, Флоранс — поклати глава Корин. — Ами ако се опита да задържи детето?

— Имаш повече пари да се пребориш с него в съда, ако се стигне дотам. Но не виждам защо просто не оправите разногласията си.

— Твърде е късно за това — тихо отвърна Корин. — Не мога да живея с него като знам, че не ме обича.

— Кой казва, че не те обича? — сърдито попита Флоранс.

— Аз.

Корин стана и изстена.

— О, искаше ми се да не бяхме изпусkali кораба днес.

— Ще има и друг, ако наистина си решила да тръгваш.

— Да, но какво ще стане междувременно? Какво ще кажа на Джаред, когато поиска да узнае защо съм крила истината?

— Ще му кажеш истината и това е.

Но Джаред не се върна тази нощ. Нито на следващия ден. Корин нервно чакаше, страхуваше се от сблъсъка, но и искаше да свърши с неизбежното обяснение.

Джаред не се прибра до четиринайсти. Дотогава Корин вече се беше отказала от надеждите си.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

— Определено денят не е подходящ да напускаме острова. Корин се извърна, докато си слагаше бонето.

— Защо? Денят е прекрасен.

— Не четеш ли вестниците, Кори?

— Не, за какво? Новините са винаги потискащи, Флоранс поклати глава.

— Говорят само за революция.

— Искаш да кажеш война?

— Не знам. Но изглежда има доста хора в Оаху и въобще в Хавай, които искат да свалят монархията. А днес е важен ден.

— Защо?

— Кралица Лилиу... — о, не мога да произнеса името ѝ. Иска да отмени настоящата конституция и да въведе друга. Чуждестранните граждани тук, повечето американци, са против това. Въпросът е кой ще надделее — революционерите или монархистите, чужденците или хавайците.

— Значи е добре, че решихме да тръгнем по-рано. Можем да стигнем до пристанището по заобиколен път.

— Искаш да кажеш, че няма да изчакаш още малко, за да видиш дали съпругът ти няма да се върне вкъщи?

Корин не се поколеба преди да отговори.

— Не. Вече мина седмица. Или ми е твърде сърдит, че скрих от него за Майкъл, или въобще не му пука.

— Не мога да повярвам, че не се интересува, Кори.

— Аз мога. Познавам Джаред по-добре от теб. Сега да тръгваме.

Взе чантата и ръкавиците си и отиде при детето. Багажът вече беше в каруцата. След като се сбогуваха с Акила и Малиа, тръгнаха за пристанището. Сун Хо седеше на капрата.

Не след дълго чуха някаква карета да трополи след тях. Двете карети спряха след миг. Корин настръхна, когато видя Джаред да се приближава към тях.

— Не мислех, че ще тръгнете толкова рано. Едва не ви изпуснах. Изглеждаше толкова небрежен.

— За какво си се разтревожил?

— Дойдох да ви придружа до кораба. Може да имате неприятности. По улиците се носят разгорещени тълпи.

— Знаем за това, Джаред и решихме да минем покрай двореца.

— Онези са навсякъде, Корин. Несъмнено ще има стрелба по улиците.

— Нима се притесняваш за мен? — измърмори тя саркастично.

Той не ѝ отговори, а нареди на Сун Хо да откара каретата му вкъщи. Корин едва сдържаше гнева си. Джаред не каза и дума за Майкъл. Трябва да е видял детето на скута ѝ. Нито дума! Защо беше дошъл? Вероятно, за да е сигурен, че тя наистина ще си тръгне.

Улиците бяха претъпкани и шумни, хората непрестанно крещяха. Тълпите тичаха към двореца, а Корин забеляза и оръжия. Започна да се притеснява, особено за Майкъл и го сложи на пода в каретата. После се разтревожи за Джаред, който седеше високо на капрата, съвсем незащитен. Дори не си беше взел оръжие, въпреки, че добре знаеше как щяха да се развият събитията. Точно в този момент се чуха изстрели пред каретата и Корин извика. Бавно спряха. Корин видя как Джаред се олюлява на седалката.

Изскочи от каретата и се качи на капрата. Джаред се опитваше да седи изправен и дишаше тежко.

— Добре ли си?

— Малко се замаях — дрезгаво отвърна той. — Добре съм.

Но видя кръв на ризата му и сърцето ѝ спря.

— Прострелян си, Джаред!

— Не е сериозно, драскотина.

— Не ме интересува, ще те откарам при лекаря.

— Не искам никакъв лекар.

Но докато говореше се наклони, Корин сграбчи юздите и потегли към Алакеа стрийт.

Провървя им, защото д-р Брайсън си беше в кабинета и помогна на Корин да внесе Джаред. Отказа да излезе от стаята, докато той преглеждаше Джаред. Стоеше безпомощно и тревожно наблюдаваше как докторът изследваше раната му, докато Джаред се опитваше да скрие болката си.

Д-р Брайсън надникна през рамо и ѝ каза:

— Защо не изчакате в предверието? Това тук ще отнеме малко време.

Тя решително поклати глава.

— Не и докато не съм сигурна, че той ще се оправи.

— Още сега мога да ви убедя в това. Куршумът не е засегнал никакви вътрешни органи. Само трябва да го извадя. След седмица ще бъде като нов.

— Много добре — съгласи се тя, но въпреки това не излезе.

Този път Джаред се надигна, лицето му напомняше каменна маска.

— Няма защо да чакаш, Корин. Върви и си хвани парахода.

— Не ставай смешен, Джаред! Не мога да те оставя така.

— Ще трябва, по дяволите! — Гласът му рязко се повиши — Не искам аз да съм причината да си изпуснеш кораба. Искаше да си тръгнеш днес, така че се махай оттук и го направи!

Корин се надяваше да спомене нещо за сина им преди да си тръгне, затова не се стърпя и го попита:

— Ами Майкъл? — осмели се тя.

Джаред затвори очи срещу болката и гнева. Любовта му към Корин го подлудяваше. А тя му се присмиваше с детето на Драйтън! Сигурно наистина го ненавиждаше.

— Вземай сина си и се махай от живота ми — рече студено той. — Връщай се в Бостън, където ти е мястото. И този път, по дяволите, по-добре поискай развод или аз ще го направя.

Тя слепешката се обърна и изхвърча от кабинета. Значи така — собственият му син не означаваше нищо за Джаред.

Той се отпусна обратно на операционната маса, изтощен. Изразходва всичката си сила, за да ѝ каже да си върви, когато в действителност искаше да я помоли да остане.

— Не мислите ли, че бяхте малко суров с нея?

Джаред отвори очи и погледна д-р Брайсън. Беше забравил, че и той е в стаята.

— Налагаше се.

— Споменахте развод. Не разбирам, мислех, че...

— Да — Джаред го прекъсна остро. — Разбирам. Мислили сте, че тя е мисис Драйтън. Но виждате ли, тя е моя жена, въпреки че

бебето, което лекувахте е дете на Драйтън. Историята е доста обърквана — огорчено завърши той.

— Добре, добре — Д-р Брайсън размишляваше бързо. — Това обяснява донякъде нещата. Вие сте Джаред, който тази красавица кълнеше наляво-надясно, докато раждаше. Така и не разбрах защо, след като съпругът ѝ се казва Ръсел.

След кратка пауза Джаред попита:

— Вие откъде знаете? Корин е родила в Бостън. Вие там ли бяхте?

— Не знам защо сте подведен, мистър...

— Бъркет — допълни нетърпеливо Джаред.

— Мистър Бъркет, жена ви роди тук на острова. За първи път я видях миналия декември, малко след като беше пристигнала. След това редовно я преглеждах, докато не роди през юни. По нейна молба дори бях намерил семейство, което да осинови детето.

Джаред изведнъж се изправи.

— Жена ми пристигна тук през август миналата година!

Д-р Брайсън не искаше да спори с такъв едър и войнствен мъж, ранен или не.

— Щом казвате.

Джаред се намръщи.

— Но вие твърдахте друго?

Д-р Брайсън колебливо кимна.

Джаред разтърси глава, като че ли това щеше да му помогне да го проумее.

— Споменахте, че е родила през юни. На коя дата?

— Мога да проверя картоните си за точната дата, но мисля, че беше в средата на месеца.

Джаред бързо пресметна.

— Споменахте за осиновяване. Не е искала да задържи детето?

Д-р Брайсън се намръщи при спомена.

— Определено не искаше. Омразата ѝ към нероденото изглеждаше неестествена. Никога не можах да го разбера.

Джаред си спомни думи, казани доста отдавна: „Естествено, няма да задържа твоє дете“.

— А Драйтън какво мислеше за детето?

— Това също беше странно, след като той беше съпругът, или поне аз така мислех. Той също не искаше детето. Сега си обяснявам ситуацията. И защо ли, та те не споделяха една спалня, дори и след раждането.

— Откъде знаете?

— Ходех там достатъчно често, както преди раждането, така и след това.

Нещата се развиваха твърде бързо за Джаред.

— Тя защо не даде детето?

Д-р Брайтън се изкиска.

— Заслугата е на мис Мерил?

— Искате да кажете мисис Мерил?

— О, Господи, тя омъжена ли е?

— Няма значение — рязко отвърна Джаред. — Продължавайте.

— Ами, мис Мерил ме убеди, че мисис Бъркет ще съжалява затова, че е дала бебето си. Каза, че е обсебена от други неща и не мисли трезво.

Джаред се намръщи. Той беше причината. Толкова го е мразила, че не е искала да задържи детето му.

— Добре ли сте? Трябва по-скоро да извадя този куршум.

— Мога да потърпя още малко. Искам да знам какво стана после.

— Ами с мис Мерил направихме така, че мисис Бъркет остана насаме с новороденото за малко. Само толкова й трябваше. Беше като любов от пръв поглед. Рядко съм виждал майка, така силно привързана към детето си.

Джаред въздъхна и отново се отпусна назад. Беше лошо ранен и куршумът трябваше вече да се извади.

Точно преди лекарят да го упои, Джаред прозря нещата. _Боже мой у аз имам син!_

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЕТА

Пристигането им вкъщи беше донякъде приятно. Самуел ги чакаше на гарата в Бостън и радостта му да види внука си беше затрогваща. От мига, в който го видя, баща ѝ обикна безумно детето.

Корин отиде на няколко партита през двете седмици след завръщането си, на чай и на други обществени събирания, на които Лоран я водеше през деня. Нямаше нищо против. Това занимаваше мислите ѝ и я отвличаше от спомените ѝ за Джаред.

Разнеслите се слухове за причините, поради които беше напуснала града, вече се смятаха за неверни. Лоран се беше погрижила всички да узнаят, че тя живее щастливо със съпруга си и е дошла само за малко. Лоран се беше превърнала в изтънчена и самоуверена девойка.

Корин се примири с лъжата на братовчедка си, защото така беше по-лесно, отколкото да каже истината. Но любопитството на хората ѝ причиняваше много болка: задаваха ѝ въпроси за екзотичния остров, на който беше живяла, а Корин едва успяваше да скрие меланхолията, когато описваше Хавай.

„Никога не сте срещали по-приятелски настроени и весели хора от хавайците“. „Чудесно е“.

Как беше възможно да почувства Хавай като истински дом за толкова кратко време? Как, след като беше прекарала целия си живот в Бостън, беше вървяла покрай заможните му къщи, беше играла в парка, наблюдавана гребците по Чарлз Ривър и хранила патиците в езерото Джамайка. Но всички тези неща сега изглеждаха като стари позабравени приятели. Бостън вече не беше нейният дом.

Дали някога щеше да се примири, че вече няма да се любува на красивите цветя на Оаху? Дали щеше да престане да чува водопада, в който се къпаха с Джаред през онзи ден? Дали щеше да види залез в Бостън, без сърцето ѝ да се свие разочаровано?

Седем стари приятелки ѝ бяха дошли на гости. Пиеха чай пред камината и този път беше ред на Корин да ги забавлява. Лоран и майка

й също бяха там. Господи, колко беше пораснала братовчедка й след заминаването й!

— Сигурно нямаш търпение да се върнеш, а, Корин? — попита я една от жените. — Поне с мен би било така. Не очаквахме да си дойдеш толкова скоро.

— Ами татко не беше виждал Майкъл, а и не можеше да се измъкне и да ни посети.

— Съпругът ти трябва доста неохотно да те е пуснал да заминеш — отбеляза мисис Хартман. — Като имаме предвид крайните мерки, които предприе, когато се оженихте.

— Крайни мерки? — остана учудена Корин. Лоран се наведе напред и се усмихна.

— Надявам се, нямаш нищо против, Корин, че споделих с мисис Хартман защо съпругът ти пусна онова необичайно съобщение във вестниците преди да тръгне. Споделих с нея, че по този начин е искат да е сигурен, че ще го последваш незабавно.

Корин се изненада от находчивостта на Лоран.

— Да, ами... — не можеше да намери думите — съпругът ми има доста странно чувство за хумор.

— Не мога да си представя моя Харълд да направи нещо такова — поклати глава мисис Наутили.

— Нито пък ние — изсмя се Лоран.

Харълд Наутили беше стеснителен мъж, с цели петнадесет сантиметра по-нисък от едрата си и внушителна жена. Не казваше нищо друго на съпругата си освен: „Да, скъпа“. Преди да срещне Джаред, Корин си мислеше, че иска да се омъжи за подобен мъж.

— Как е чаровното ти малко момченце, Корин? — попита мисис Търнър.

— Майкъл е добре, въпреки че има лека настинка, откакто пристигнахме.

— Надявам се, нищо сериозно.

— Не. Просто му трябва време да се приспособи към студения климат.

— Това е естествено, след като е роден на островите — отбеляза мисис Хартман. — Сигурно ще се радва да се върне, както и ти, разбира се.

— Да — прошепна Корин, с поглед забит в пода.

Чудеше се какво ли ще каже на тези жени, когато станеше очевидно, че тя няма намерение да се връща в Хавай. Лоран и баща ѝ знаеха какво усилие ѝ коства да се преструва, че има щастлив брак и верен съпруг, който я чака да се завърне. Но никой не подозираше истинската дълбочина на тъгата ѝ. Дори и Флоранс. Колко дълго трябваше да понася тази ужасна болка?

На външната врата се почука и Корин видя Брок да прекосява салона, за да отвори.

Лоран извинително се усмихна на Корин.

— Сигурно е Синтия. Вчера случайно я видях и тя каза, че ще се опита да се отбие. Изглежда е вече тук.

Корин се намръщи. Страхуваше се от лукавите въпроси на Синтия. Вероятно още не ѝ беше простила, че ѝ откъсна Джаред.

Точно когато се подготвяше за появяването на Синтия, Брок се появи на прага — изглеждаше доста разстроен. След миг Корин разбра защо.

— О, за бога! — възкликна мисис Хартман. — Изглежда все пак не е могъл да дочака завръщането ти, Корин.

Корин бавно се изправи, чуваше само туптенето на сърцето си и нищо друго.

— Корин? Корин?

Извърна се към леля си с невиждащ поглед.

— Изглежда си толкова изненадана, колкото и ние. Засрамете се, мистър Бъркет. Имате прекалено развита дарба за драма.

Джаред откъсна очи от Корин и пусна най-чаровната си усмивка.

— Решението ми беше доста спонтанно, действах на момента, мисис Ашбърн. Но сте права, беше твърде прибързано от моя страна.

— Дами, мисля, че трябва да ги оставим насаме — Лоран им направи знак. — Сигурна съм, че двамата са се затъжили един за друг. Меденият месец явно още не е свършил.

Тя смигна на Корин, която едва ли забеляза. Какво правеше Джаред тук? Когато двамата останаха сами, обзе я паника. Майкъл? Ето защо беше тук! Беше дошъл да ѝ отнеме детето!

— Здравей, Корин.

Тя отново седна с максимално спокойствие и стисна ръце в скута си, за да не треперят.

— Ти... изглеждаш добре, Джаред.

Помисли си, че лицето ѝ сигурно е бяло като китайските чаени чаши, разпръснати по масата. Заговори го, за да не забележи тревогата ѝ.

— Надявам се раната ти да се е излекувала.

Той сви рамене.

— След седмица вече почти не я усещах. Сега е останал само един грозен белег — той се усмихна. — Искаш ли да го видиш?

— Не!

Как можеше да е толкова спокоен, като че ли не се бяха разделили с гняв? Като че ли беше съвсем естествено за него да си седи в къщата ѝ, пропътувал половината свят от Хавай дотук.

Корин сведе поглед.

— Какво стана, след като тръгнахме? Имаше ли големи престрелки?

— Не. Беше най-мирната революция в историята.

— А кралицата?

— Вече не е на власт — горчиво отвърна Джаред. — Сега има временно правителство под американски флаг. Изпратиха и група във Вашингтон, която да моли за присъединяване.

— Това пък как се случи?

— Не ме попита защо съм тук.

Корин се извърна.

— Защото се страхувам да узная причината.

— Няма защо да се боиш от мен, Корин — в очите му се четеше болка.

— Дали?

Джаред я погледна замислено и седна до нея на канапето.

— Да не би да се опасяваш, че съм дошъл за Майкъл?

— Да — прошепна тя.

— Затова ли не ми каза истината за него?

— Да. — И тя го погледна с широко отворени очи. — Затова ли си тук, Джаред? Защото, ако е така, няма да ти дам сина си. Ще трябва първо да ме убиеш.

— Нашият син — поправи я нежно той. — А и не искам да го откъсвам от майка му.

— Наистина ли?

— Наистина — и той се приближи до нея, но тя се отмести неуверено. — Получих писмо от баща ти.

Тя не каза нищо, но личеше, че е още нервна.

— Пристигна няколко дни, след като напуснахте острова. Отговори на моето писмо, в което го питах за Майкъл. И ми писа всичко.

— Как е могъл... — подзе ядосано Корин.

— Ти вече ми беше казала, Корин — напомни ѝ нежно той.

— Да, но ти не каза нищо до последния ден!

— Не можах веднага да свикна с мисълта — излъга той. Нямах да ѝ съобща за подозренията си за Драйтън. Не искаше да узнае колко глупав е бил.

— Беше шокиращо да разбере, че имам син — продължи той. — И че си го пазила в тайна от мен.

— Джаред, аз...

— Известно ми е какво си направила. Писмото на баща ти ми помогна, а и вече знаех доста от д-р Брайсън.

Корин се изчерви и наклони глава, за да не се срещне погледа на Джаред.

— Трябва да знаеш, че тогава те мразех, Джаред. Бях обсебена от омраза към теб, иначе никога не бих направила това.

— Знам, както и аз някога натрапчиво мразех баща ти. Надявам се, че всички се поучихме от това. Вече не виня баща ти и ще му го кажа, докато съм тук. Знам до какво може да доведе жестоката омраза.

— Какво искаш да кажеш, Джаред?

Той се протегна и хвана ръката ѝ.

— Знам, че когато си тръгна, ти ме мразеше. Но дори и да ми отнеме цял живот, ще те накарам да ме обикнеш.

Тя се просълзи.

— Защо?

— Как защо? Защото те обичам, по дяволите!

Сега, когато думите бяха вече изречени, той можа да го каже и по-нежно.

— Да, обичам те, повече отколкото си представях, че някога мога да обичам.

Корин бавно поклати глава, искаше ѝ се да му повярва, но все още се страхуваше.

— Искаш да кажеш, че ме обичаш независимо от това, което си мислиш, че съм направила?

— Още преди месеци разбрах, че те обичам. И да, независимо от това, което мислех. Щях да ти го кажа в нощта на Коледа, но ти отново ме отрязва.

Лицето ѝ светна.

— Значи това, което ми каза за Нанеки, е било истина?

Той кимна.

— Не бях сигурен дали си ме чула.

— Чух, но не ти повярвах.

— Не мога да те видя за това, защото и аз често се съмнявах в теб.

— О, Джаред, и аз те обичам!

И тя го прегърна. Ако зависеше от нея, никога нямаше да го пусне.

Той обхвана лицето ѝ с длани и дълбоко се вгледа в очите ѝ.

— Наистина ли?

— Да! О, да! И кълна се, никога повече няма да те лъжа. Вече няма да имаш причина да се съмняваш в мен.

— За бога, колко глупави сме били!

Джаред въздъхна и я притисна по-силно.

— Колко болка си причинихме.

След малко обаче усети, че Корин се отблъсква от него.

— Все още сме глупави, Джаред. Лицето ѝ излъчваше безкрайно нещастие.

— Нищо няма да се получи. Никога няма да ми простиш каквото направих — каквото си мислиш, че направих. Това винаги ще стои между нас.

Той стана и отиде до прозореца.

— Корин, вече знам истината. Тя замръзна.

— Каква истина?

— Навестих някои от бившите ти любовници.

Корин се намръщи.

— Излъгаха ли те като ти дадоха най-пикантни детайли?

Джаред се усмихна.

— Под заплаха, че ще бъдат пребити, ми казаха истината.

— Джаред, нима?

— Историите бяха абсолютно еднакви, така че не ми трябваше да ходя при всичките, за да се убедя.

Внезапно се засмя.

— Боже господи, планът ти е бил доста хитър.

После стана сериозен.

— Толкова хитър, че боя се да призная, ме заблуди напълно. Ще ми простиш ли, че повярвах, че си способна на това?

— Сега като го спомена — започна тя и очите ѝ потъмняха.

Но преди да се разрази гневът ѝ, той седна на канапето, прегърна я и страстно я целуна.

Когато я пусна, гневът ѝ се беше изпарил и той се усмихна дяволито.

— Това е сигурен начин да се избегне една караница. Запомни го за в бъдеще.

Корин му се усмихна, очите ѝ светеха.

— Остави бъдещето настрани. Току-що започна нещо, което трябва да довършиш, любов моя.

Той вдигна вежди.

— Баща ти вкъщи ли е?

— Не.

— Тогава какво чакаме?

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ШЕСТА

Корабът се плъзгаше гладко по вълните. Бяха на няколко мили от дома. Корин и Джаред стояха на палубата и чакаха първи да видят брега.

Това пътуване към Хавай не беше като първото, когато Корин лежеше в каютата си болна и нещастна.

Сега също прекара повечето време в каютата, но този път с Джаред, който я обсипваше с любовта си. Беше сигурна в щастието си и знаеше, че точно тук ѝ е мястото.

Джаред я обгърна с ръце, придърпа я към себе си и я притисна силно.

— Радваш ли се, че се прибиращ вкъщи?

— Знаеш, че е така.

— Даяна с нетърпение очаква да те види.

Усмихна се, спомняйки си гневната им среща преди да отпътува за Бостън.

— Такова представление ми изнесе, когато разбра, че си заминала. Нарече ме с какви ли не имена затова, че съм те пуснал.

Корин се засмя.

— Даяна ми хареса от момента, в който я видях. Трябва скоро да ги поканим с приятеля ѝ — доктора, на вечеря. Мисля, че е влюбена в него.

— Да, така е. Трябва да ги поканим и на сватбата. Тя се извърна и го погледна въпросително.

— Да ги поканим на собствената им сватба?

— Не, на нашата — прошепна той. — Ще се омъжиш ли отново за мен, мисис Бъркет?

Корин докосна златното сърце, което носеше на врата си. Беше затоплено от кожата ѝ.

— Без съмнения?

— Да. Никой от нас не беше честен първия път. Искам да го направим отново, Колина, и този път няма да има никакви съмнения,

никакви разкаяния.

— Ще се омъжа за теб сто пъти, ако това ще те напрани щастлив — произнесе тя сериозно, втренчила поглед в очите му.

Той се засмя.

— Както ми обеща и дузина деца — затова, че съм пропуснал ранните месеци на Майкъл.

— Да. Знаеш, че ще ти дам всичко, което искаш, само да продължаваш да ме обичаш.

— Винаги ще те обичам, моя Колина. И една сватба ще стигне. Само една, която ще трае винаги.

Чуха някакво прокашляне отзад и се обърнаха. На прага стоеше Флоранс с Майкъл в ръце.

— Някой иска да дойде при вас.

Джаред се засмя и взе детето.

— Той ли ти го каза?

— Да. Забеляза острова и искаше да ви го покаже. Вижте!

Майкъл сочеше към дългата ивица земя, която внезапно се беше появила. Развълнувано шаваше.

— Вижте — повтори той след Флоранс.

Всички се разсмяха.

— Кажу „дом“. Дом? — подсказа му Джаред.

Майкъл погледна баща си, светлозелените му очи светеха, точно като на майка му. После пак се обърна към острова.

— Виж — засия той.

— Ще стане по-добър моряк от мен — каза през смях Корин. — Надявах се първа да забележа сушата, но той ме изпревари.

— Ами да — отбеляза Флоранс. — Учудващо е, че въобще забелязваш нещо, когато този твой съпруг е наблизо.

— Дано така си и остане.

След няколко минути, когато би трябвало вече да е забравил думата, Майкъл се обади:

— Дом.

Джаред гордо го притисна. Всички се обърнаха към острова. Видяха кратера Даймънд Хед — масивната му красота се набиваше в очите и изтръгваше възхищение, примесено с малко страх. Като се приближиха още малко забелязаха и очертанията на величествената планинска верига Кулау.

Джаред притегли Корин по-близо. Заедно с детето между тях, те плуваха към дома си, към Хавай. „Дом“, дума толкова прекрасна, колкото и семейството, каквото те тримата бяха сега.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.